

tuổi ngọc

Đài Võ Phú Hùng Cầu HS Patricia Kỳ (67-74) tặng Hoàng Chiêu Đăng chủ Kho Sách Xưa Quán Văn Đông

tuần báo của yêu thương

CHỦ NHIỆM CHỦ BỐT : VŨ MỘNG LONG
 THƯ KÝ : ANH CHI
 ĐẶC PHÁI VIÊN : PHẠM ĐÌNH THỐNG
 QUẢN LÝ : ĐẶNG XUÂN CÔN

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ NĂM

Tòa soạn, trị sự : 38 Phạm Ngũ Lão Saigon -- : Đ.T. 23.595

VĂN

lan như khói sương
 đi lễ sáng
 mưa kim cương
 chiều cuối đông
 trên xác lá
 cho vờ nhớ nhung
 chim hót buổi chiều
 theo dấu đông về
 thư gửi về một địa chỉ mây

ĐAN HOÀNG
 MIÊN DI
 TẦN HOA
 HOÀNG MINH
 THANH HẰNG
 THẠCH TÂM
 THANH CHI
 NGUYỄN THỤY NGUYỄN
 NGUYỄN THỊ NGỌC ANH

THƠ

tạ văn sĩ • châu uyên • mây nguyên • triều hạnh
 nguyên xuân hảo • văn công mỹ • nguyên hoài mỹ • hoài
 dung • nguyên đăng tuấn mệnh • trần lê vy • cao nhật
 quyen • hà vũ giang châu

TRUYỆN DÀI

thư tình trên cát
 anh chỉ yêu dấu

DUYÊN ANH
 ĐÌNH TIẾN LUYỆN

MỤC THƯỜNG XUYÊN

nhìn xuống cuộc đời
 biết một biết mười
 bệnh mới lớn
 chụp phở
 bạn ngọc và tuổi ngọc

TÒA SOẠN VÀ BẠN NGỌC
 NGUYỄN THẾ
 NGUYỄN TUẤN ANH
 KIẾN VÀNG
 TUỔI NGỌC

BIÊN LAI SỐ 597/BTT/NBC NGÀY 24-4-1971

TUẦN LỄ TỪ 18-01-73 ĐẾN NGÀY 25-01-73 **số 85** NĂM THỨ HAI giá 60 đ.

bạn đã có trên tay chưa ?

Một Giai Phẩm Văn Thơ Hay Nhất
 Trong Rừng Báo Việt Nam

tuổi ngọc

những sáng tác tuyệt vời của :

HOÀNG ANH TUẤN • VŨ HỒNG • THANH TÂM TUYỀN • NGUYỄN
 XUÂN HOÀNG • XUÂN DIỆU • ĐOÀN VĂN CỪ • DUYÊN ANH •
 HUY CẬN • HOÀNG NGỌC TUẤN • TÔ HOÀI • DƯƠNG NGHIÊM
 MẬU • ĐÌNH NGUYỄN • TỪ KẾ TƯỜNG • HỒ DZÍNH • NGUY
 NGŨ • ĐÌNH TIẾN LUYỆN • PHẠM VĂN BÌNH • MƯỜNG MÁN •
 PHẠM ĐÌNH THỐNG • KIM TUẤN • DU TỬ LÊ • PHẠM NGỌC LƯ
 PHẠM CAO HOÀNG VÀ HÀNG CHỤC TÁC GIẢ QUEN BIẾT.

ĐÃ PHÁT HÀNH TOÀN QUỐC

Giã từ 38 Phạm Ngũ Lão

Số này là số 85. Và số sau là số 86. Biết rồi, khổ lắm, cứ nói cái chuyện bạn ngọc đã biết thừa. Sau số 86, số cuối năm Con Chuột, ra giêng Tuổi Ngọc rồi tòa soạn. Số 86 được coi như số già từ năm cũ và già từ 38 Phạm Ngũ Lão, một nơi chốn đầy kỷ niệm của anh em Tuổi Ngọc. Nơi chốn ấy : một nhà in nhỏ bé, ấm cúng lúc nào cũng thích in đẹp dù phải chịu thiệt thòi. Nơi chốn ấy : một ông chủ nhà in (cũng là chủ nhiệm tạp chí Văn), ông Nguyễn Đình Vương chịu chơi nhất nước. Ông Vương đã khuyến khích chúng tôi xuất bản Tuổi Ngọc, tạp chí Tuổi Ngọc, trấn an tinh thần khi Tuổi Ngọc lao đao và mừng rỡ khi Tuổi Ngọc đứng vững. Cũng chỉ ông Vương, mặt mình ông, dạy nhất có ông, rông rã mấy tháng cho Tuổi Ngọc mượn tiền trước mua giấy in báo rồi trừ dần. Tuổi Ngọc sống tới ngày hôm nay, một nửa công lao là nhờ ông Nguyễn Đình Vương. Tuần báo Tuổi Ngọc xin phép bạn ngọc được công khai bày tỏ lòng biết ơn ông Nguyễn Đình Vương. Chúng tôi chân thành nói rằng, già từ 38 Phạm Ngũ Lão chúng tôi rất buồn ngủi. Phải già từ chủ Tuổi Ngọc không muốn già từ. Già từ 38 Phạm Ngũ Lão, Tuổi Ngọc đến 3211 Nguyễn Bình Khiêm, Sài Gòn I. Số Tân Niên 90 phát hành thứ tư 21-2-1973 (tức là ngày 19 tháng giêng, Quý Sửu). Chúng tôi đã ngồi ở một địa chỉ mới. Số điện thoại mới của Tuổi Ngọc : 22.782. Ngay từ hôm nay, thư từ, bài vở của bạn ngọc xin gửi về 3211 Nguyễn Bình Khiêm, Sài Gòn I. Nhân thế, chúng tôi loan báo trước nội dung số Tân Niên 90. Một bài diễm giai phẩm Tết của các trường và giới thiệu những sáng tác hay trong mùa báo học trở Một bài Nhàn văn ăn tết do Duyệt Anh « xống đất » đủ nhà hai mươi tay văn nghệ. Rất nhiều kỷ sự Tết và những sáng tác giá trị của bạn ngọc và những cây bút thời danh. Số Tân Niên đây 100 trang giá 100 đồng là số báo « ăn tân gia » nghĩa là chào mừng một địa chỉ mới. Nhưng bạn đã có trên tay Xuân Hồng Tuổi Ngọc chưa ?

lễ kỷ niệm 25 năm thành lập trung học thánh linh

Tuần lễ thi đệp I lục cá nguyệt từ 4-12 đến 9-12-72 vừa chấm dứt, sinh hoạt tại trường Thánh Linh nhộn nhịp hẳn lên hơn mọi khi, huấn bị mừng lễ kỷ niệm 25 năm thành lập và lễ ra mắt Liên Đoàn Nhị Trưng của trường. Đúng 8g30 ngày 22-12-1972 buổi lễ đã được cử hành với sự hiện diện của Đức Tổng-Giám-mục, ông Tổng Trưởng Bộ Giáo Dục, Chuẩn Tướng Đờ trưởng, quý vị quan khách, quý ân nhân phụ huynh học sinh, quý giáo sư, cựu học sinh và toàn thể học sinh trường. Sau phần nghi lễ và diễn văn của Đệ Hiệu Trưởng chào mừng quý quan khách và nêu lên những thành tích cụ thể mà trường Thánh Linh đã đóng góp trong 25 năm qua, Đức Tổng Giám-mục đã ban huấn từ và ông Tổng Trưởng Giáo Dục đã gửi Giáo dục bộ i tình cho 3 Đệ đã đóng góp nhiều công lao trong việc giáo dục. Tiếp đến là những phần trình diện Liên Đoàn Nhị Trưng Thánh Linh, gồm các toán cứu thương, phần trình diễn thể dục đồng diễn rất ngoạn mục, cuộc diễn hành đều đặn của các nhóm học sinh đại diện, của nhóm thể thao và của Liên đoàn cứu thương. Sau cùng, Hiệu Trưởng đã hướng dẫn quý quan khách dự khán các học sinh biểu diễn cứu thương, cất may, gia chánh, phòng triển lãm đồ các học sinh hoàn thành với sự giúp

đỡ của các giáo sư. Phải đoàn cũng đi xem kết quả các cuộc thi đua bích báo, trang hoàng lớp, văn nghệ và các hình ảnh sinh hoạt của trường từ nhiều năm qua. Buổi lễ chấm dứt vào lúc 10g30 cùng ngày. (Nhóm Máy Tráng Thánh Linh)

kỷ niệm 150 năm ngày sinh Nguyễn Đình Chiểu

Phó Thủ Tướng Nguyễn Lưu Viên tối 9-1 đã đến chủ tọa buổi trình diễn hát bội do Phủ Quốc Vụ Khanh Đặc Trách Văn Hóa tổ chức tại trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ, Saigon nhân dịp kỷ niệm 150 năm sanh niên Nguyễn Đình Chiểu. Mở đầu buổi trình diễn Phó Thủ Tướng đã được mời lên khai ba hồi trống bắt đầu. Sau đó, các nghệ sĩ thuộc Hội Khuyến Lệ Cờ Ca đã trình diễn hồi một vở tuồng « PHẤN TRANG LẬU » của soạn giả Nguyễn Đình Chiểu, con trai Cụ Đồ Chiểu sáng tác. Vở tuồng này gồm ba hồi, hồi thứ nhì sẽ được hội Khuyến Lệ Cờ Ca trình diễn vào tối 10-1 tại trường Quốc Gia Âm Nhạc và Kịch Nghệ Saigon. Hiện diện trong buổi trình diễn còn có ông Mai Thọ Truyền, Quốc Vụ Khanh Đặc trách Văn hóa, cùng một số đại diện hội đoàn, trung tâm Văn hóa và khoảng 200 khán giả. (S.T.)

triển lãm hội họa dài hạn tại đà nẵng

Những ngày cuối năm 72 và đầu năm 73 hầu như cái sinh khí văn nghệ bùng dậy. Dồn dập và say đắm. Nhất là về thi ca và hội họa. Không những ở Sài Gòn mà còn các tỉnh xa xôi như Đà Nẵng, Tuy Hòa... Phòng tranh của họa sĩ Hạ Quốc Huy tại quán Quỳnh Châu, Đà Nẵng được mở cửa thường xuyên, sau tuần lễ chính thức triển lãm hồi tháng 12 vừa qua. Được biết họa sĩ Hạ Quốc Huy cho trưng bày thường xuyên tại quán Hồng Châu (một quán cà phê văn nghệ lớn nhất Đà Nẵng) mỗi tuần 3 bức tranh. Về tên tuổi Hạ Quốc Huy đọc giả chắc cũng chẳng còn xa lạ gì. Ông đã từng triển lãm nhiều lần từ 1963 đến nay, chung cũng như riêng. Hồi 1968, phòng tranh riêng của ông tại Trung Tâm Văn Hóa Pháp với chủ đề Tỉnh

Ca Quê Hương đã gây nhiều ngạc nhiên cho giới thưởng ngoạn. Ba năm liên tiếp 69, 70 và 71 ông chiếm giải Văn Học Nghệ Thuật của Tổng thống VNCH với ba tác phẩm lần lượt là *Bia Đà Quê Hương*, *Tráng Sĩ Còn Đâu* và *Bên Cạnh Mùa Đông*. Với cách dùng màu độc đáo, ông biến những tầng màu sắc buồn bã và lạnh lẽo thành một rung động kỳ ảo cho người xem giữa những đường nét có khi dịu dàng mềm mại như tóc bay trong gió có khi tàn bạo đến ghê rợn mà ngạo mạn, mở ra một cảnh đời xưa cũ của thời cung kiếm rượu bầu, tráng sĩ mài miết yên cương, của một Từ Hải hiên ngang trên trận địa... Tranh Hạ Quốc Huy, cả về màu sắc lẫn đường nét, cả khi mềm mại lẫn cứng cỏi đều đầy người xem đến một rung động ngợp thờ. Hội họa mà triển lãm dài hạn cũng lạ. Các họa sĩ khác cũng nên thử xem. (P.D.)

kết quả giải thưởng văn học nghệ thuật 1972

Tin mới nhất về giải Văn học Nghệ thuật toàn quốc vừa được công bố như sau :

1. Thi sĩ Vũ Hoàng Chương trúng giải Tuyên dương Sự nghiệp Văn chương (trong số 11 nhà văn được giới thiệu tham dự gồm 5 thi sĩ, 2 kịch tác gia và 4 tiểu thuyết gia).

2. Học giả Nguyễn Duy Cận biệt hiệu Thu Giang trúng giải Tuyên chương Sự nghiệp Học thuật (trong số 16 học giả được giới thiệu tham dự, gồm 4 vị chuyên về triết, 7 vị chuyên về sử, 2 vị chuyên về ngữ học 1 vị về kinh tế tài chính và 1 vị chuyên về thư viện học).

3. Họa sĩ Nguyễn Văn Anh biệt hiệu Nguyễn Anh trúng giải Tuyên dương Sự nghiệp Mỹ thuật (Hội họa) (trong số 19 vị được giới thiệu tham dự, gồm 11 họa sĩ, 4 điêu khắc gia, 3 nhạc sĩ và 1 đạo diễn điện ảnh.)

Kết quả trên do Hội đồng Tuyển trạch quyết định và Phủ Quốc Vụ Khanh Đặc trách Văn hóa công bố. Vậy là dự đoán của Tuổi Ngọc trước đây chỉ đúng có 1/3! Đó là thi sĩ lão thành Vũ Hoàng Chương trúng giải về Văn chương. (Nhiều báo cũng đã tiên đoán đúng y giải Văn chương. Về hai giải học thuật và Mỹ thuật, kẻ thì nói Nguyễn Hiến Lê và Phạm Duy, người thì nói

và Nguyễn Gia Trí v.v... Rốt cuộc hai người ít ai nghĩ đến đã... ấm ngon lành giải thưởng bạc triệu ăn tết chơi. Riêng thi sĩ Vũ Hoàng Chương, từ lâu nay những người làm văn nghệ (đồng thời cũng như sau ông) đã ái ngại về cái nghèo của thi sĩ. Năm nay nhà thơ họ Vũ có triệu bạc ăn tết chắc thoải mái hơn. Anh em văn nghệ (vốn cũng nghèo) hành thật chia vui với thi sĩ. (Phạm Chu Sa)

giới thiệu sách báo mới

Tuổi Ngọc vừa nhận được những sách biểu sau đây :

– **NỖI BUỒN TUỔI TRẺ** : Tập chuyện đầu tay của Mặc Thúy gồm 6 đoản thiên. Tác giả xuất bản và gửi tặng sách dày 140 trang giá 250 đồng.

– **VƯỜN DĨ VƯỢNG** : Thơ Trần Văn Sơn, bìa và phụ bản Lưu Nhữ Thụy, Khai Phá ấn hành và gửi tặng. Sách dày 88 trang. Bản đặc biệt.

– **ĐIỀU BUỒN CỦA CHÚNG TA** : Thơ Hà Thúc Sinh, Khai Phá xuất bản. Tác giả gửi tặng. Sách dày 88 trang, giá 250 đồng.

– **NHẠC HỒNG** : Tuyển tập 20 bài hát dành cho thiếu nhi và học đường của Trần Văn Bội. Bìa Nguyễn Khai, do Hướng Dương ấn hành. Sách in offset dày 52 trang, giá 150 đồng.

– **MỘNG VÀNG** : Tuyển tập thơ của nhóm Mộng Vàng. Sách in ronéo. Bản đặc biệt.

Tuổi Ngọc chân thành cảm ơn người tặng sách và ân cần giới thiệu cùng bạn ngọc.

CÁO LỖI

Vì nhà văn Mai Thảo ngã bệnh bất ngờ nên truyện dài **CỬA TRƯỜNG PHÍA BÊN NGOÀI** tạm gác một kỳ, Thành thật cáo lỗi cùng bạn ngọc

lan như khói sương

Ánh sáng dịu dàng hắt ra từ khuôn cửa phòng khách. Một thứ ánh sáng ám hạnh phúc. Tôi bàng hoàng một giây trước khi bước qua cánh cổng nhỏ bảm đầy dây tóc tiên để tiến vào mảnh sân bé đầy hoa. Không nghĩ ngờ, không do dự tôi tin rằng đúng là ngôi nhà tôi muốn tìm. Một biệt thự nhỏ thì đúng hơn, nhỏ, thật nhỏ để có thể là một biệt thự được. Tôi đã nhìn thấy chiếc dây chuông từ ngoài cổng nhưng tôi không kéo chuông. Chậm chậm, bình thần tôi đi qua lối đi nhỏ thơm hương các loài hoa pha trộn với mùi sương của đêm tối. Trên đầu tôi sao mọc lấp lánh những sao bảm trên áo nàng tiên nữ như truyện thần tiên tôi đã đọc khi còn bé. Như một chàng hoàng tử vượt đường xa đến cầu hôn nàng công chúa đẹp trong tranh, tôi mỉm cười nhẹ nhàng, có thể, nếu vậy thì đây đúng là hoàng cung bé bỏng của nàng công chúa dễ thương ấy.

Bây giờ mới nghe thấy tiếng đàn nhẹ thoát ra từ phòng khách. Tiếng đàn êm, buồn bị ngắt quãng luôn luôn, dường như người chơi đàn còn vướng về phạm lỗi. Âm thanh ngân nga thật dài sau mỗi nốt nhạc được đánh lên, vang vọng âm u. Tôi yên lặng nghe, khúc độc tấu ngắn ngủi được đánh đi đánh lại mà vẫn vấp hoài, tôi nhận ra tiếng nhạc quen thuộc của một đoạn valse, bài thứ nhất trong tập methode de guitare ; người chơi đàn còn non nớt nhưng những thanh âm vọng lên thật buồn, thật rung động. Tôi tiến sát lại khung cửa, nền đá hoa xanh nhạt bóng ngói dưới chân. Không gõ cửa, không lên tiếng, tôi cảm thấy mình thật lạ lùng, dường như tôi không hề sợ

hải nghĩ đến hành động của mình nếu chủ nhân xuất hiện lúc này. Không, tôi không nghĩ gì cả.

Mái tóc người con gái xõa đầy trên đôi vai nhỏ, chấy xuống hai cánh tay trắng mảnh mai. Đôi bàn tay có những ngón nhỏ thon lướt trên các phím đàn. Âm thanh ngừng, tiếp tục, ngừng. Mọi ngón tay cố gắng đều khiên đúng cung bậc khó khăn. Đầu cúi xuống, đôi môi nhỏ hơi mỉm, tôi chỉ thấy một phần rất ít của khuôn mặt bị tóc xõa phủ đầy. Trái tim tôi rung động nhẹ theo tiếng đàn dịu dặt. Không có gì làm lấn và hối tiếc cho buổi tối hôm nay. Tôi đã tìm được đúng điều tôi muốn tìm.

Những sợi dây đàn đồng thanh buông một tiếng ngân dài, nghe sắc sảo chấm dứt tiếng nhạc đang dở dang. Bàn tay người con gái giật dỗi vồ nhẹ lên lên mặt thùng đàn. Khúc dạo: tấu chưa được hoàn thành. Một chút, rồi những âm thanh lại ngân nga vang lên, mười ngón tay kiên nhẫn tìm lại phím cung quen thuộc Valse Ngừng. Valse Diệu valse chảy chậm chậm trong không gian bối rối, buồn rầu. Tôi thở theo tiếng đàn, tôi thở trên mười ngón nhỏ xinh chạy vội vã trên cần đàn cũ kỹ. Đoạn nhạc bình thường được chơi dưới một đôi tay non nớt lại không bình thường chút nào. Không phải hay vì nó, không phải hay tại người đàn. Tại ta. Tại aa. Những nốt nhạc vừa trầm vừa thanh quyện lấy nhau, âu yếm, rã rời. Tôi tựa lưng vào khung cửa, gió hiu hắt thổi qua, tiếng đàn ngân nga, ngân nga, ngân nga...

— M. I

Tiếng gọi sẽ như một tiếng gọi thầm, tôi tưởng chừng như không phải tôi vừa mới nói. Một vài âm thanh nữa vội vã reo lên rồi mười ngón tay buông. Người con gái ngẩng đầu, mái tóc rẽ đôi về phía sau để lộ khuôn mặt thanh tú. Đôi mắt ngơ ngác. Không, chưa phải là một thiếu nữ, chỉ là một cô gái nhỏ. Tôi bàng hoàng trong một phút, cổ họng khô lại, nghẹn ngào.

Cô gái nhỏ mỉm cười, ta áo xanh dịu phủ chùng gót chân khi cô bé đứng lên, giọng nói trong, êm:

— Ông làm rồi chị M. không có ở đây. Tôi là em chị.

Phải rồi, cùng một vóc dáng, cùng một mái tóc, cùng một thanh âm nhưng cô gái nhỏ trước mặt tôi không phải là người tôi muốn tìm. Những nếp áo buông chùng dịu dàng cử động theo bước đi của cô bé, tôi bối rối đứng đấy, nghe lời:

— Ông muốn tìm chị M. hở?

Tôi gật đầu. Đôi mắt cô gái nhỏ sáng long lanh.

— Ông đến lâu chưa?

Câu hỏi như một lời phán xét hành vi, tôi cười vu vơ:

— Bằng mười lần đoạn nhạc của cô bé.

— Ông nghe trộm.

— Không.

— Lời bào chữa của ông đầy hả?

— Không.

— Ông không biết tiếng nào ngoài tiếng đó sao?

Cô gái nhỏ ngộ nghĩnh quá, tôi bắt đầu thấy hay hay, tự nhiên một nỗi vui len nhẹ vào lòng tôi. Cô bé hất đầu:

— Sao ông lại đến vào buổi tối?

— Không có ai đến đây buổi tối sao?

— Không.

— Tại sao vậy?

— Nhưng sao ông lại đến đây vào buổi tối?

Rắc rối. Khó hiểu thật. Tôi mỉm cười.

— Chị M. của cô có hay hỏi như thế không?

Đôi môi cô bé tròn lại:

— Ông là người thứ nhất đến đây vào buổi tối. Nếu chị M. có ở nơi này ông sẽ không hỏi tôi như thế chứ?

— Nếu vậy tôi không được gặp M. sao?

— Tối mai. Nếu ông còn trở lại vào buổi tối.

— Tại sao?

— Chiều mai chị M. sẽ trở về.

— M. đi đâu?

— Không xa lắm. Nhưng chiều mai chị mới về. Ông từ đâu đến?

Tôi nhẹ nhàng trả miếng:

— Ở một nơi không gần lắm, cô bé.

Cô gái nhỏ vuốt những sợi tóc lòa xòa trên khuôn mặt, cánh tay trần trắng màu sữa thật dễ thương;

— Tối mai ông sẽ trở lại chứ?

— Có lẽ.

— Ông dễ thương lắm.

Tôi nhìn cô bé, ngạc nhiên. Đôi mắt tròn to hồn nhiên trả lại tôi những nghi ngờ, như một tấm gương phản chiếu.

— Cô bé cũng dễ thương ghê lắm.

— Thật à.

— Chưa ai khen cô dễ thương sao?

— Ông có muốn nghe tôi đánh đàn nữa không?

Cô bé rói chuyện lung tung như con nai nhỏ thích nhảy giỡn trên thảm cỏ xanh.

— Cô bé đánh đàn rung cảm lắm.

(xem tiếp trang 58)

thư gửi về
một địa chỉ mây
NGUYỄN THỊ NGỌC ANH

Tư tưởng tôi tràn đầy hình ảnh Tịnh đến độ chỉ cần thoáng một dáng người gầy hao hao giống, một mùi khói thuốc quen thuộc, một tiếng đàn trầm mơ hồ đâu đó cũng đủ làm rung lên sợi tơ tình cảm và tôi thao thức suốt đêm dài tưởng nhớ. Tôi nay, lấy cớ bệnh không đi ăn giỗ với gia đình, để được ở nhà, ngồi một mình trên căn gác này trầm mặc. Những lúc đó tôi thấy mình xa cách với các em. Tôi thấy mình đang tách rời những sinh hoạt đầm ấm của gia đình. Đứng riêng rẽ trong một niềm mơ. Tuổi 17 là tuổi mộng mơ hão huyền, thời gian chuyển mình làm người lớn. Không bao giờ tôi muốn là người lớn cả. Tôi chỉ mong mãi mãi là một cái gì bé nhỏ như những hạt nước mắt đôi hơn giọt lầy. Em chỉ xin được làm một hạt bụi mờ trong trí nhớ anh thôi Tịnh ơi ! Tiếng nói cười xa dần và mất hút ở cuối ngõ. Ba mẹ và các em đã đi hết. Ngôi nhà bỗng rộng thênh thang và vô cùng buồn. Tôi cất dép đi chân trần, tắt hết những ngọn điện trong nhà, thắp một cây nến gần trên bàn, mở cửa, ngồi nhia mông lưng ra vườn, bỗng thấy mình thêm viết, viết một cái gì cho Tịnh lúc này. Nhưng khi ghi những dòng chữ ngày tháng trên giấy tôi chợt nhớ rằng Tịnh đi mà không để lại địa chỉ. Nhưng có quan trọng gì đâu phải không anh. Em vẫn viết rồi đốt thư này. Khói lên cao thành mây. Và ở một phương trời nào, anh nhìn mây sẽ đọc được qua mây nỗi nhớ vô vàn, nhớ về anh.

Mỗi ngày nào đó, tôi với những sáng rộn rã cười đùa. Những chiều rực rỡ niềm vui, những lần vui vĩnh, danh áa với bé Thư bé Cầm, rồi, anh đến như cơn gió thổi tung những chiếc lá úa lá đời sống tôi trầm lắng. Anh đến như một hiện diện nhẹ nhàng nhưng sâu đậm trong hồn, tôi không còn là công chúa xử thơ đại mà là tôi của những cơn mộng ngủ đời, những

tương lai vẽ với tuyệt diệu. Làm sao anh biết, đôi mắt của con bé, ngày đó khép nép sau lưng mẹ sợ sệt nhìn ông khách lạ đến hỏi thuê nhà ngơ ngác, bây giờ cũng đôi mắt đó mỗi mùa ngóng đợi anh và sẽ nhìn theo anh mãi một đời.

Hình dung thấy khuôn mặt gầy xanh của Tịnh cúi xuống trầm đắm trên những trang sách mở, đôi mắt chìm trong một lớp sương mù suy tưởng, mái tóc nghiêng xuống phím đèn với những tấu khúc buồn bã mà đêm khuya nghe vọng lại từ gác anh, tôi muốn nhồm dậy chạy bay lên gác trọ, dựa đầu vào vai anh, nghe đàn rồi ngủ thiếp mềm mọng như cô bé trong truyện ngắn « les étoiles » có lần anh kể. Nhưng chẳng bao giờ tôi dám làm những gì mình nghĩ. Tôi chỉ là một đứa con gái, nên rêu kín tâm hồn bằng những sợ hãi, tạo quanh mình thành lũy ray rức giữa ước mơ và thực tại. Ray rức như từng đêm chờ sáng, chờ những tia nắng đầu tiên của một ngày xôn xao trên vòm lá rộn ràng tiếng chim. Đó là lúc tôi tìm đến bên cửa, cầm một cuốn sách giả vờ đọc để chờ anh đi qua. Chờ anh nhìn là tôi sẽ mỉm cười thật tươi. Một nụ cười tôi vẫn thường sắp đặt, chọn lựa hằng đêm khi một mình trước gương soi, nhưng anh vẫn vô tình đi qua như ngày tháng. Tự ái của một người con gái mới lớn bị chạm. Tôi tìm mọi cách làm anh phải chú ý, phải mê một vì tôi. Tôi tìm đọc những cuốn sách anh thích. Mặc dầu khó nuốt. Tôi nghe những đĩa classique lấy cớ mượn anh, đầu mù tịt về nghệ thuật hòa âm. Tôi uốn nắn mình theo những sở thích của anh, đột nhập vào thế giới đầy ám ảnh, hoài vọng của anh cho đến khi chợt nhận mình chỉ là một nhành rong phiêu bạt trên sông đời. Tịnh. Anh đã đi thật lặng lẽ. Làm tôi nhớ đến câu thơ của Nguyễn Sa : « Anh chợt đến chợt đi tôi vẫn biết. Trời chợt mưa chợt nắng chẳng vì đâu. Nhưng sao đi mà không báo gì nhau. Để em gọi tiếng thơ buồn vọng lại. »

Ngọn nến đã tắt hết phần sáng cuối cùng. Căn gác thu mình trong bóng tối. Lá thư cho Tịnh vẫn chưa xong những dòng cuối. Tôi đưa tay búng nhẹ sợi dây đàn, áp tai xuống mặt đàn nghe tiếng trầm rung tức tức nghe nghe dấy lên tự thăm sâu vùng tình cảm một nỗi nhớ mênh mông. Và chẳng hiểu tôi khóc tự bao giờ. Bây giờ em buồn làm sao anh biết, Tịnh ơi.

NGUYỄN THỊ NGỌC ANH

Quà tặng của những người yêu nhau :

NHỮNG NỤ TÌNH XANH
thơ PHẠM CHU SA

Tựa Nguyễn Sa — Bìa Lê Vĩnh Ngọc
Đồng Dao xuất bản — Hiện Đại phát hành

tháng chạp

nghe thân quen dấu em về
động hẳn tôi giữa cơn mê cuối mùa
phổ phường nở rộ cơn mưa
lóng tôi chừng cũng mới vừa lên bóng

tháng giêng

và em huyền ảo vô cùng
võ tung trời đất võ tung ngõ cài
âm chuông lộng lộng gót hài
trên cây chim tụ hát bài tháng giêng.
VĂN CÔNG MỸ

đỉnh sầu

đêm cô liễu rã rời hồn cô liễu
mảnh sao mòn rụng giữa thềm hoang
miền nào đây? tóc xây thành tuyết
bạc
ta mấy xuân mà ngàn cuộc huy hoàng
mây quê hương xóa màu trắng thánh
cổ
khóc quanh hia vực mắt đêm vàng
ta xa xăm với mối sầu viễn xứ
đôi lứa chiều nước nở kiếp đời hoang
mắt đắng cay khép sau trời khói tỏa
vực bình yên xóa nhẹ dấu người về
thần héo khô rung lên niềm bi thiết
đường mây bay lá chết trải ngàn năm.
NGUYỄN XUÂN HẢO

vườn xuân

Tôi về thăm lại vườn xưa
Giữa mùa hoa cúc mới vừa trở bóng
Tôi về tìm dấu ngựa hồng
Năm xưa lạc lối còn dong ruổi tình
Và em, mộng có còn xanh
Có còn che mát đủ tình yên tôi
Hay em mộng chết giữa đời
Duyên trăm năm lỡ một thời thanh
xuân.
NGUYỄN HOÀI MỸ

trong vô cùng trí nhớ

Ánh mắt lạ anh về qua ngõ lớp
Chút xôn xao khe khẽ bước vào hồn
Ngày vừa lón bóng cây đầy tỏa rợp
Ngút ngàn xa em với vợ rung buồn

Rồi từ đó tuổi dậy thì con gái
Vàng hẳn nhiên phiền muộn dấu chân
người
Mai nước lũ cuốn phăng loài dã thảo
Cơn mê nồng em đắm đuối buồng trôi

Xin nhận khắp tình anh muốn âm
hương
Mắt cây khuya mở rộng nẻo lưu đày
Thần rết lướt xubi dòng song tuyết
ngượng
Trời đêm ngày vàng võ chạnh sương
bay

Cây lá ủa chưa tươi màu nắng sót
Đường dập dìn rợp mát bóng dù quen
Chân bước ngăn cho tim hồng đứt đoạn
Nên vô cùng trí nhớ cũng khô đen.

TRIỆU HẠNH

một chỗ ngồi

Đến lớp sớm chọn chỗ ngồi trước nhất
Không dấy ghế đầu để nhìn rõ bảng
xanh
Mà chỗ ngồi nhìn con đường xa ngút
Rồi ngậm ngùi con mắt nhớ long lanh

Chọn một chỗ để ngồi không ai thích
Ngậm ngùi nhìn qua khung cửa sổ
vàng
Vườn cây khô đứng giữa vầng lĩnh
mịch
Run rẩy buồn soi mắt xuống dòng
sông

Chỗ ngồi đó chẳng bao giờ anh chọn

Mặt bàn con đầy đặc những câu thơ
Ghi vội vàng bởi tâm hồn lãng mạn
Một phút nào trót say mộng say mơ

Cho nên chẳng bao giờ anh được biết
Những lời thơ nồng thắm gửi nhớ
nhưng

Cho một người ngộ gần mà cách biệt
Bớt mắt nhìn nhan, xa lạ vô cùng!
MÂY NGUYỄN

đưa người về

Đưa người về buổi học chiều
Đường im xác nắng, bóng tiều tụy xa

Đưa người bóng nhỏ lòng ta
Bước đi những bước lần qua phố buồn

Đưa người bóng nhỏ, bóng thương
Biết mai sau bóng nào vương bóng đời

Đưa người bước nhỏ chia đôi
Cho đường chạp với tình tôi thật thà

Đưa người không đưa đường xa
Một mai đời khuất mắt ta mắt người.

TẠ VĂN SĨ

ca diêm xưa

Vin cảnh hái nụ tầm xuân
Thấy con bướm trắng băng khuáng
tìm đường

Rằng em theo bóng thùy dương
Về qua dưới bãi, ngủ vườn dạ lan
Gối đầu bên mảnh trăng vàng
Có hay cây lá bàng hoàng hỏi thăm
Mỏi em nở một bóng rằm
Tình cờ như thuở tìm trăng dưới
ngân.

HOÀI DUNG

nguyệt tà

Mái tây hiện bóng nguyệt tà
Bỗng dưng lòng nhớ áo tà nguyệt xưa
Ôi buồn là những đêm mưa
Mình ta đi mãi suốt mùa tàn đông.

ngọn cỏ sầu

Hái trong tim ngọn cỏ sầu
Đem về trao đất cho màu nở hoa
Mai kia tình nở một tòa
Sắc hương nửa nhụy tài hoa nửa cành.
NGUYỄN ĐẲNG TUÂN MỆNH

chuông giáo đường

Còn tôi đi giữa phố đêm
Nhớ em quay quắt, nhớ mềm mắt môi
Còn tôi và nỗi bồi hồi
Nghe chuông đêm đổ về nơi giáo đường
NGUYỄN HOÀI MỸ

truyện dài • DUYÊN ANH

Một người như là mộng. Một người như là thật. Cả hai làm thành một biên giới kỳ ảo cho một chuyện tình. Hãy ví hai người là hai bờ cỏ đầy hoa. Ở giữa là hai con đường nhỏ. Tôi đi trên con đường ấy. Con đường tình mộng của tuổi vừa lớn. Bên đây dốc mơ sẽ là bên kia dốc mơ, hoặc ngược lại, nếu ta cứ mất công phân chất, tìm đến. Đừng bao giờ tìm đến. Đừng bao giờ dai dột tìm đến. Con đường tình yêu không hề có lửa trước mặt để ta nhận thấy. Mãi mãi đi tìm nhận đường phủ kín cơ hồ biển sớm tinh mơ bị phủ kín bằng khói sóng.

— Nhì...

Tôi giật mình. Phượng đang còn đứng ở cầu thang.

— Trông mi mộng du hoàng hôn.

Phượng thông thả bước xuống.

— Tao qua phòng mi. Chẳng thấy người, chỉ thấy hoa. Của ai tặng đó?

Tôi đáp:

— Của Vinh.

— Nó làm mi buồn cười à?

— Làm tao suy nghĩ.

— Nó đã trồng cây sầu vào tim mi?

Phượng đã xuống hẳn cầu thang và tôi ngồi trên thành chiếc ghế tôi đang ngồi. Con nhỏ vượt tác tôi:

— Phải không, đá cục?

Tôi lắc đầu:

— Không.

— Vậy nó bắt mi suy nghĩ cái gì?

— Một điều khó nói.

— Mi luôn luôn bày đặt.

— Có lẽ.

— Chắc chắn chứ còn có lẽ chi nữa.

—Ừ, chắc chắn. Mi muốn hiểu sao thì hiểu.

— Mi khiến tao buồn lây.

— Mi không biết buồn đâu, Phượng ạ! Nếu thật sự mi thích buồn và sung sướng với nỗi buồn của mình, tao khuyên mi nên ra bãi biển vào sáng sớm tinh mơ. Vào lúc đó biển lên tiếng. Và mi sẽ được nghe biển thuyết giảng kinh tương tư!

Phượng cười nắc nẻ. Con nhỏ véo má tôi:

— Mi khỏi hài khá lắm. Mi là hề...

Tôi không cãi, Phượng hỏi:

— Chán biển chưa?

Tôi nói:

— Yêu thêm. Tại sao lại chán biển? Tao đã gửi linh hồn tao cho biển.

Phượng vỗ mạnh vai tôi:

— Đi ăn cơm chứ? Đám nay tao sẽ thức trắng nghe mi ca ngợi biển.

Tôi đứng dậy:

— Biển Nha Trang.

Hai chúng tôi rời biệt thự. Nắng đã tắt. Ngồi trên xe của Phượng tôi cảm thấy lạnh lạnh. Cái lạnh của ngọn heo may đầu thu. Tôi sợ hãi. Hình như sắp hết mùa hè. Hình như mùa hè đã tới, như Hoài thường nhắc về một mùa hè của chàng và tôi.

Chương tám

Đã hơn một tuần chờ đợi Hoài. Mỗi sáng sớm tôi đều ra bãi ngồi bó gối trên một chiếc dép. Chiếc kia cạnh đó, mong sự tình cờ của Hoài. Chàng sẽ đến, im lặng ngồi xuống bên tôi. Nhưng sự tình cờ đã không có, suốt tuần lễ. Cũng suốt tuần lễ, tôi chờ đợi tiếng còi xe của Hoài, chờ đợi bàn tay vẫy mời của Hoài. Nỗi sợ hãi của tôi lớn dần. Phải vì mùa hè đã tới và Hoài đã tan loãng theo giải nắng nào? Từ hôm tặng hoa cho tôi, Vinh cố tình tránh gặp tôi. Vinh không đến nhà Phượng, không dùng cơm chung với chúng tôi nữa. Vinh muốn được cô đơn. Vinh muốn nhìn cây sầu của mình mỗi lúc mỗi mọc cao trên bãi cát? Thế lại hay. Để tôi giữ mãi ý nghĩ tốt đẹp về Vinh. Tôi nhớ Hoài đã nói rằng sẽ viết một bức thư tình trên cát — một bức thư tỏ tình trên cát, tỏ tình với tôi — khi mùa hạ tới. Mùa hạ là mùa xuân của học trò. Mùa hạ có là mùa thu của tình yêu? Tôi mong mỗi đọc những lời tỏ tình của Hoài. Tỏ tình trên cát. Trên một bãi cát, nơi tôi đã ngồi trầm lắng nghe biển thuyết giảng tình yêu, nghe biển mời mơ, gọi mộng. Như tôi, Vinh đang mong mỗi nghe lời tỏ tình. Vinh đang mong mỗi

tôi trả lời câu « Tôi yêu Nhị, Nhị hiểu chưa ». Viên ngọc trai tôi mơ ước phải chăng là nỗi đợi chờ ?

Hôm nay, Phượng và bác sĩ Mạch vào Cam Ranh. Tôi ở nhà. Tôi không thích đi đâu. Phượng đã tốn khá nhiều lời tả cảnh Cam Ranh, cảnh biển Cam Ranh, những đụn cát trắng xóa, những khoảng biển trong xanh nhìn rõ từng con cá nhón như bơi lội. Tất cả đều không quyến rũ tôi bằng ngôi im lặng đợi chờ một âm thanh quen thuộc làm rung động tận cõi lòng tôi. Như tiếng gọi của Hoài. Như tiếng còi xe Bridgestone của Hoài. Đã hơn một tuần lễ ! Đã hơn một tuần lễ. Buổi sáng tinh mơ lạ thường. Đưa từ xa tới một giọng hát khiến tôi nao nao : Sao không thấy em lại ? Để hồn anh ngẩn ngơ... Anh ngẩn ngơ hay em ngẩn ngơ, Anh Hoài ? Tình yêu khó nói nên lời. Chỉ nghe man mác một trời buâng khuâng... Vinh, anh hãy hiểu thế và đừng bắt tôi lên tiếng cho câu hỏi chân thành của anh Hoài, em đã hiểu và em không bắt anh tỏ tình bằng lời. Chúng ta cùng nghe thấy một trời buâng khuâng. Nghe man mác. Thế đã thừa. Cho chúng ta Tôi tưởng Hoài biệt tịch cơ hồ những vần thơ của chàng bị sóng cuốn ra khơi. Nhưng Hoài lại tới. Anh bấm chuông điện hỏi tôi. Chị Hai dẫn anh vô phòng khách, nơi tôi đang ngồi suy nghĩ về một nỗi mong đợi. Tôi ngạc nhiên thích thú. Hoài mỉm cười, tự phụ :

— Anh biết chắc chắn em ở nhà.

Tôi đứng dậy :

— Luôn luôn kiêu ngạo.

Hoài hỏi :

— Minh đi được chứ ?

Tôi nói :

— Tại sao không ?

Hoài nói :

— Đi gần thôi, chúng ta đã đi xa, bây giờ đi gần. Em có đồng ý với anh rằng đi gần khó hơn đi xa ?

Tôi nói :

— Em không biết. Cứ đi. Và đi với anh là đủ.

Tôi theo Hoài, rời ngôi biệt thự. Chiếc Bridgestone chở chúng tôi sang Tháp Bà. Hoài dừng xe dưới chân tháp và bảo :

— Đây là một chỗ gần.

Chúng tôi leo những bậc tháp. Tháp Bà êm mơ của nhạc sĩ Minh Kỳ đó. Tôi không nhìn rõ về êm mơ của nó. Ngược mắt nhìn lên ngọn Tháp. Bông bụi ngùi giùm công trình sáng tạo của những nghệ sĩ Chăm cổ xưa. Một ngọn đèn điện trên nóc một ngọn tháp cũ là sự mỉa mai cho tinh thần bảo cổ. Ai đã nghĩ ra cái sáng kiến này và ai đã can đảm gắn ngọn đèn điện ? Nếu tôi là người Chăm, hẳn tôi đã phần nộ tột cùng. Tháp Bà đâu còn là một danh lam, thắng cảnh. Người ta gắn đèn điện đã

quá đáng, người ta xây gạch hoa trên nền trong tháp. Xây cả chỗ dựng xe và chỗ cho du khách... trú mưa ! Cảnh cổ kim hòa điệu một cách luộm thuộm này khiến tôi nhớ tới một bài phê bình thơ Nguyễn Bính của Hoài Thanh. Nhất là câu chua chát khi nhà phê bình nghĩ tới những ngọn đèn điện trong những ngôi chùa cổ kính. Tôi bảo Hoài :

— Em không ưa chốn này !

— Tại sao ?

— Nó làm em ghét thẳng cảnh.

— Em thấy chưa ?

— Thấy gì ?

— Đi xa dễ hơn đi gần. Gần quá thường tẻ nhạt, tầm thường.

Tôi nín lặng. Chúng tôi bỏ Tháp Bà không chút luyến lưu. Xướng hết những bậc đá, Hoài nói :

— Mười năm trước, Tháp Bà êm mơ lắm, Nhị ạ

Tôi thở dài :

— Bây giờ em còn nhỏ.

Hoài nắm tay tôi :

— Bây giờ em cũng hãy còn nhỏ.

Chàng nhìn tôi, nghiêm nghị một chút :

— Đừng cãi. Nếu em tưởng đã lớn, anh xin em hãy tưởng em còn bé.

Anh muốn thế. Luôn luôn vì mình như lộc non. Chớ dại dột làm lá. Vì lá sẽ úa, sẽ rụng, sẽ hết đời lá.

Tôi nói :

— Tình yêu đã có câu định nghĩa rồi.

Hoài gật đầu :

— Câu định nghĩa của em chắc đúng.

Tình yêu như lộc non. Tôi lại ngồi ôm chặt Hoài trên chiếc Bridgestone. Xe chạy một quãng, Hoài rẽ bên phải. Con đường thật đẹp. Hai bên, cây lá xanh um. Xe leo dốc thoải mái. Hoài chở tôi lên đồi Lasan. Tôi vùng vằng :

— Em không thích tới đây.

— Tại sao ? Nơi này vắng vẻ mà.

— Vắng vẻ như thiên đường ! Phải có một chỗ nào khác chứ ?

— Xướng Hòn Chồng nhé ?

— Vâng.

Hoài quay lại. Xe xuống dốc dễ sợ. Hoài nói :

— Em ghét xuống thiên đường thì mình xuống địa ngục.

Tôi cãi :

— Xướng biển. Biển không bao giờ là địa ngục. Biển mới là thiên đường mơ ước.

— Của em ?

— Của chúng mình.

Hoài đứng xem cảnh chiếc quán lá bỏ trống. Chúng tôi lần từng phiến đá nhỏ làm thành những bậc thang chênh vênh đi xuống. Ngoảnh mặt lại, tôi thấy mặt đất quá cao. Hoài nắm chặt tay tôi, giúp tôi nhảy từ tầng đá này sang tầng khác. Hòn Chông trước mắt tôi. Tân Đà đã tới núi Dục Thúy, đã phần nộ vì những vần thơ ngự ngâm của một viên quan lại khắc trên đá. Đá quả là vô tình. Đeo nỏ chịu đựng nổi cả những nét chữ viết bằng đủ màu sơn của du khách đủ thứ nghề. Con nhỏ Phượng có lý. Thành phố du lịch cần những ong thợ trường nghề sĩ. Tháp Bà, Hòn Chông không còn là thắng cảnh của Nha Trang nữa. Hoài dắt tôi tới một vách đá vắng, xa Hòn Chông hàng chục thước. Chúng tôi ngâm chân dưới nước biển. Tôi hỏi :

— Anh chưa dắt em qua Hòn Chông.

Hoài lắc đầu :

— Chưa. Anh sắp kể em nghe sự tích Hòn Chông.

Tôi dục :

— Anh kể mau đi.

Hoài đã nhắc chân khỏi nước :

— Cư binh tịch, Kiều Nhi. Câu chuyện còn đó, bởi vì, ngoài anh không ai nhớ để kể cho ai nghe.

— Cả dân Nha Trang nữa ?

— Người Nha Trang đã quên sự tích Hòn Chông. Do đó, những thiếu nữ Nha Trang thường lặn đàn về tình yêu. Cô nào càng đẹp bao nhiêu càng bất hạnh bấy nhiêu.

— Phải vì biển dạy họ lãng mạn ?

— Không.

— Thế vì sao ?

— Vì họ quên biển đã kể cho họ nghe sự tích Hòn Chông.

— Sự tích thiêng liêng vậy ư ?

— Thiêng liêng chứ. Em hãy nghe anh kể bằng sự tôn kính và ngưỡng mộ. Nhưng Kiều Nhi, em phải hỏi tại sao mãi hôm nay anh mới kể sự tích Hòn Chông cho em nghe đi.

— Tại sao ?

— Tại anh đã thoáng nghe mùa hạ tới.

— Em có thể đoán được sự tích ấy không ?

— Em thử đoán coi.

— Đó là một chuyện tình sâu thẳm ?

— Sai rồi.

— Là chuyện tình chung thủy ?

— Không hẳn thế. Em nghe đây...

(Còn nữa)

TUỔI NGỌC 86, số tất niên

PHÁT HÀNH THỨ NĂM 25-1-1973

(nhằm ngày 22 tháng Chạp năm Nhâm Tý)

ngày
trở về
chốn cũ

CHÂU UYÊN

ngày tôi về chắc mùa sẽ lạnh
hàng sấu đông rụng mấy bông đầu
dòng sông xưa soi đời hiu quạnh
chút hương tàn đưa lối tìm nhau

(con chim nhỏ mắt vàng thuở trước
đã lạc bầy đừng gọi thu đông)
mai đời tôi lạnh lùng cũng được
tình em xin ấm mãi trong lòng

trời có mưa buồn trên mái tóc
mưa mù bay trắng những con đường
đâu bơ vơ những giờ tan học
vẫn lìm em một bóng yêu thương

tháng giêng

hương vàng lất phất tháng giêng
mùa em tình mặc qua miền gió phơ
sầu bay cao vút đỉnh trời
dong tay đốt lửa cõi người bao
dung

sẽ tìm lại trong vườn cỏ lịch
tóc em hong những buổi chiều vàng
đề lá rơi giữa hồn tĩnh mịch
(hồn thuở nào quá đổi thê lương)

trong lần phiêu bạt

ngày em xuống mộng trăng tàn
mây trôi phiêu bạt hoa vàng trầm tư
gọi tình một cuộc thiên thu
trăm bờ quạnh quẽ sương mù lạnh
cấm

sẽ ngồi hát bên thành quách cũ
hát bài ca du tử trở về
gợi cho em một lời nhắn nhủ
rằng suốt đời tôi vẫn si mê

gọi chân chim dấu âm thầm
gọi ta ảo mộng giấc đêm địa phai

vẫn ngại ngừng những lần gặp mặt
xa lâu ngày cứ ngỡ là không
em đâu biết rằng trong ánh mắt
tình đã đầy mấy cõi mệnh mỏng

chiều nắng rụng

bây giờ nắng rụng phương nào
chân em có phải lạc vào hồn ta
tóc dài thấp thoáng chiều xa
ru ta cánh môi nhạt nhòa đường
bay.

ngày tôi về cảnh đào trước ngõ
chắc phai tàn những nhánh buồn
nhánh buồn tôi phủ mờ hơi thở
bởi yêu em nhớ mấy cho vừa

CHÂU UYÊN

CHIM HÓT BUỔI CHIỀU

THANH CHI

Uyên này, buổi chiều anh đã trở về thành phố. Trở về thật lặng lẽ nhưng nôn nao như hôm nào anh đã ra đi có em thiu buồn đọng đầy nước mắt. Buổi chiều thành phố lặng lẽ và buồn thiu nhưng anh vẫn cứ vui. Để mà tin tưởng có một sự thứ tha, có một nỗi dịu dàng ở ngôi nhà cũ, có anh, có em, có những nụ hoa màu vàng đậm thắm. Uyên này, anh đã đi ngang qua nhà em, đã thấy ngôi trường em học, đã nhìn thấy con đường em hay đi qua, những con đường có hàng cây râm mát và thật lặng yên — lặng yên như em, như anh những lúc mình cùng giận nhau — Hàng cây bây giờ chỉ còn lại những nhánh khô, có một loài chim nào hót bài ca thật buồn, như chia ly, ảo não, như sắp rời khỏi đất trời mà nằm yên, ngủ ngoan. Oí Uyên này, em có nghe chẳng tiếng chim hót trong buổi chiều về ? Bỗng dưng mà anh có một linh cảm lạ lùng. Rằng hạnh phúc đã vượt khỏi tay, rằng em đã không còn với anh đong đầy yêu thương những khoảng ngày xưa. Em ạ, có phải đây là lúc anh cần dừng chân để tìm lại ngọn nến đồng hành anh lỡ bỏ quên : Thì có phải, mới tìm được ngày xưa, có anh, có em, có từng con đường dài có từng vương sơn hạnh phúc, có những đóa hoa vàng mượt thương yêu của anh, của em, ở bậc thềm tiếp nối mỗi nhánh sông sâu ? Uyên này, dưng không mà vẫn linh cảm rằng mình đã mất trong nhau những giọt rượu nồng.

Buổi chiều mặc vội chiếc áo, rời ra đường, thật hấp tấp, vội vàng như thể có hẹn với người nào, ở đâu, thật gần gũi với mình. Để mà chợt thấy băng khuâng khi bước chân vô tình đi lại trên con đường cũ, con đường bao lần cố tránh, con đường bao lần Uyên thở dài thật nhẹ những lần nghĩ đến hay để trí óc xuôi giòng về bến ngày xưa. Uyên bước từng bước thần thờ theo từng hàng cây. Lâu lắm rồi, không hề đi lại con đường gần gũi ở trong thành phố mà Uyên ngỡ chừng như Uyên mới đi lần đầu. Thì chứng tỏ rằng Uyên vẫn chưa quên được. Thì đủ chứng minh rằng tình đã

phôi pha nhưng vẫn còn quanh quất đâu đây. Bỗng dưng mà Uyên chợt giật mình khi nhận thấy bước chân chẳng còn nhẹ nhàng mà thênh thang. Sao lại cuống quýt xôn xao? Tại sao người cũ lại trở về để hiện diện thật gần gũi ở thành phố này ? Có phải những nụ hoa vàng đang làm Uyên chơi vơi trong bề ước mơ, và có phải là huyệch anh đang nở đằm thắm ở một góc sân ? Người ạ, tự nhiên mà em muốn khóc. C. ạ, tự nhiên mà em muốn trở về nhà ngồi thật lâu dưới gốc hoàng lan.

Có một tiếng gọi thật quen ngoài ngõ. Lâu lắm rồi, xa lắm rồi, ở thành phố này, ở góc sân này, không hề nghe ai gọi tên, một cái tên nhỏ nhoi ba mẹ thương yêu gọi đến và đã nghe đằm ấm vô cùng khi lớn lên nghe ta gọi thật dịu dàng. Chừ thì thoáng nghe lòng chùng xuống bình an, đã thấy lòng dịu dàng tha thứ nhưng sao vẫn thấy buồn buồn khi nhìn lại người năm cũ. Tại sao C. lại trở về, sao lại đến tìm nhau để khuấy động trong em nỗi yên nghỉ nằm ngoan ? Nếu biết rằng còn nghĩ đến nhau sao xưa kia lại cho nhau thật nhẹ nhàng những nỗi đau phiền, và C. có biết là em đã quất quay thương nhớ và thấy tím ngắt cả hồn khi biết được C. đã từ bỏ cuộc chơi ? Nghe tiếng C. thật dịu và buồn phiền bên tai : Mãng Cầu này, thành phố vẫn buồn như xưa và em vẫn yên ? C. ạ, sao lại hỏi em câu ấy. Sao không hỏi han đến tận ai quá to tát của em để em có thể thật thanh thản mà tha thứ cho nhau, hay là C. vẫn không thay đổi và có phải là mình tiếp tục mất nhau ?

Vẫn yên lặng thật lâu Uyên cúi đầu nghe buồn phiền trăm nỗi. Giây phút này Uyên không thể hiểu được mình. Nhớ người đến thiết tha, thương người đến xót xa, thế mà cũng chỉ nói thắm với mình, với tâm hồn, dù biết như thế là sẽ mất nhau, mất hẳn nhau trong từng ngăn tim, trong từng bậc thềm hạnh phúc. Có phải Uyên đã tự mâu thuẫn với chính mình để tự dày vò lẫn nữa tâm hồn đã thắt, đã đau ? Mãng Cầu không nói chỉ hết với anh sao. Thì em vẫn nghe lời mọi người để làm buồn lòng nhau phải không ? Uyên đã muốn bật khóc khi nghe C. nói, nhưng mà chợt nhớ đến lời nói của Khuê hôm nào mà thấy lòng gọn muợn phiền, và không còn thấy mềm lòng. C. này hãy trở về nhà, và nghĩ rằng mình đã không còn trong nhau một vương sơn cũ. Cỏ đã úa rồi, hoa vàng tuy hãy còn tươi nhưng C. hãy như đã chết. Bởi niềm vui không còn mang ý nghĩa. Thì thôi mình chia tay thật nhẹ nhàng như hôm nào C. lặng lặng tìm riêng cho mình một nỗi bình an, bỏ lại em lạc lõng thính với nhiều trống vắng. Bây giờ, C. không nhận ra rằng công rạo với em đã có hai khoảng cách xa xôi, hay sao ? Thì muốn cho em yên, hãy để em sống lại ngày tháng cũ, dù hiểu rằng những phút giây đầu — khi C. ra về — em sẽ chẳng thật sự ngoan yên. Hãy đi về, ngày mai trở lại thì xong, thì hết, và sẽ quên nhau như đã từng quên.

Bỗng nhiên mà trời lại mưa to, mưa như nỗi buồn, mưa như muốn khóc với Uyên. Hinh như có tiếng của ai thở dài thật nhẹ trong cơn mưa vừa đến bất chợt.

NGUYỄN THANH CHI

NGUYỄN THẾ

sonnet d'arvers

Bài thơ « Tinh tuyệt vọng » của Arvers có bao nhiêu câu? Thường chỉ thấy đăng 4 câu. Nếu có thể xin cho đăng trọn bài thơ bất hủ đó. Tiêu sử tác giả.

A. NHƠN (Sài Gòn)

Bài thơ Pháp mà một vài tác giả VN thường dịch với tên « Tinh tuyệt vọng » là bài « Sonnet d'Arvers ». Sonnet là một thể thơ gồm 14 câu (2 đoạn 4 câu và 2 đoạn 3 câu). Thường người ta chỉ trích đăng có 4 câu đầu của bài « Sonnet d'Arvers » có lẽ vì 4 câu đó đã nói đầy đủ ý nghĩa của cả bài thơ rồi.

Trọn bài thơ đó như sau :

SONNET D' ARVERS

Mon âme a son secret, ma vie a son mystère
Un amour éternel en un moment conçu
Ce mal est sans espoir, aussi l'ai-je dit
Et celle qui l'a fait n'en a jamais rien su.

Hélas ! j'aurais passé près d'elle inaperçu
Toujours à ses côtés et pourtant solitaire
Et j'aurais jusqu'au bout fait mon temps sur la terre
N'osant rien demander et n'ayant rien reçu.
Pour elle, quoique Dieu l'ait faite douce et tendre
Elle ira son chemin, distraite sans entendre
Ce murmure d'amour élevé sous ses pas.

A l'austère devoir pieusement fidèle,
Elle lira ces vers tout remplis d'elle
« Quelle est donc cette femme ? » et ne comprendra pas.

Tác giả Alexis-Félix Arvers là một nhà thơ tầm thường, chỉ được nhắc tới nhờ bài thơ trên. Ông sanh năm 1806 ở Ba Lê, chết năm 1850.

tìm việc

Trong tỉnh, về hành chánh bên dân sự cũng như quân sự có những chức vụ gì? Muốn xin vào làm phải có trình độ học vấn nào? Bên quân sự có tuyển nhân viên dân chính không?

MỘT ĐỘC GIẢ Ở PLEIKU

Ở tỉnh, phía quân sự có Tiểu khu Trưởng, Tiểu khu Phó, Chi khu Trưởng v.v... đều do quân nhân đảm nhiệm. Phía dân sự có Tỉnh Trưởng, Phó Tỉnh Trưởng, Trưởng Ty, Trưởng Phòng, Phó Quận Trưởng, Xã Trưởng, v.v... Đó là các chức vụ. Nếu bạn muốn hỏi về « các công việc » (theo tôi hiểu) thì có các việc về hành chánh kế toán, đánh máy, các việc chuyên môn về thuế vụ, y tế, công chánh v.v... Theo như thư bạn viết thì hiện bạn đang « ngồi chơi xơi nước », như vậy không thể xin vào giữ một chức vụ

nào kể trên cả vì các chức vụ đó đều giao cho những công chức có thâm niên và kinh nghiệm, chứ không thể vào « ngang » được. Phó Tỉnh Trưởng, Trưởng Ty thường là các Đốc sự Hành chánh; các Trưởng Phòng là Tham sự; các Trưởng Ty chuyên môn như Y Tế phải là bác sĩ; Công chánh là kỹ sư v.v...

Nếu muốn xin vào làm một công việc có tính cách thừa hành thì tiêu chuẩn chung về trình độ học vấn hiện nay là phải có Tú Tài mới được làm thư ký hành chánh; có Trung Học Phổ Thông và bằng đánh máy được được làm thư ký đánh máy... Muốn xin vào làm các Ty chuyên môn lại phải hội đủ một số điều kiện khác về ngành liên hệ nữa.

Hiện nay bên quân đội ít tuyển nhân viên dân chính vì quân nhân cũng đã được huấn luyện về các ngành chuyên môn rồi (quản trị nhân viên, hành chánh, kế toán, tiếp liệu v.v...) Mong bạn sớm tìm được việc làm vừa ý.

hàng hải thương thuyền

Xin nói sơ qua về Trường Hàng Hải. Hồ sơ xin nhập học? Tương lai học viên khi ra trường.

QUANG TRINH (An Giang)

Trường Hàng Hải Thương Thuyền là một trong những trường Cao Đẳng thuộc Trung Tâm Kỹ Thuật Quốc Gia Phú Thọ. Trường đào tạo những cấp chỉ huy cho ngành hàng hải thương thuyền (lái tàu, cơ khí...)

Muốn nhập học, phải có Tú Tài II và qua một kỳ thi tuyển. Hồ sơ dự thi gồm có đơn xin, chứng chỉ Tú Tài, khai sanh và chứng chỉ hợp lệ tình trạng quân dịch.

Tốt nghiệp Trường Hàng Hải Thương Thuyền, phải tự kiếm việc. Tuy nhiên, trong thời gian tập sự, các sinh viên thường « bắt bớ » trước với các công ty hàng hải, và nếu có khả năng thì rất dễ được thuê dụng. VN có bờ biển dài, hệ thống thủy lộ quan trọng, nên tương lai các sinh viên Hàng Hải bảo đảm hơn sinh viên nhiều trường khác.

Nếu được động viên, những người tốt nghiệp Trường Hàng Hải được ưu tiên vào Hải Quân và Quân Vận.

xin phó bản chứng chỉ tú tài I

Đi hành quân mất chứng chỉ Tú Tài I. Muốn xin phó bản phải làm gì? xin cơ quan nào? ở đâu?

NGUYỄN HÙNG (Sư Đoàn I BB)

Trên tờ chứng chỉ Tú Tài nào cũng có ghi chú rõ ràng chỉ cấp một lần, không cấp phó bản. Đáng lẽ bạn nên cho đi nhiếp sao (photocopie) để dùng, còn bản chánh phải cất ở nhà cho an toàn. Nay đánh mất thì khó xin phó bản lắm đấy. Phải thông cảm cho Bộ Giáo Dục, mỗi năm biết bao nhiêu người đậu Tú Tài, cấp chứng chỉ cũng phải rất cẩn thận nếu vô ý cấp bừa bãi không kiểm soát nổi, sẽ xảy ra tình trạng gian lận, khai man v.v...

Trường hợp của bạn nay chỉ còn nước nản nỉ làm đơn có chứng nhận của đơn vị trưởng về việc bị thất lạc giấy tờ nhân cuộc hành quân, ghi rõ tên họ, ngày và nơi sanh, tên cha mẹ, năm thi đậu khóa nào, trung tâm nào, để người ta dễ truy lục và kiểm soát.

Hồ sơ gửi về Bộ Giáo Dục, Nha Khảo Thí đường Nguyễn Bình Khiêm Saigon.

THEO DẤU ĐÔNG VỀ

Trận mưa vội ban chiều đã bôi lên mặt đường trải đá những mảng nước loang màu. Hàng mộ trắng loang loáng ánh sáng vàng vọt phản chiếu màu nắng nhạt. Vài cánh lá nâu rơi khô trên nắp mộ. Tôi buông lơì bàn tay trên vai bé Dũng. Nó ngược nhìn lên, hàng mi cong ôm lấy đôi mắt tròn đen nhánh. Tôi mỉm cười gật. Nó gom gọn bó hoa trắng trong tay, rồi bằng được chân chim nhảy nhót nó đi về cuối đường nghĩa trang. Một thoáng ngậm ngùi tôi về theo đôi gót nhỏ dẫm nhẹ lên những chiếc lá khô uể uải trên đất. Tiếng lao xao của cành lá gãy vụn vọng như tiếng than khóc bên tôi ngay theo chiếc xe tang đưa người chị thân yêu về nơi an nghỉ cuối cùng này. Bé Dũng, đứa con đầu lòng của chị, vừa tròn năm tuổi, chưa đủ khôn để nhận biết nỗi mất mát xót xa nhất. Vầng trán nhỏ vừa đủ rộng để nhận chiếc khăn tang quấn vội. Đất buồn ngói thánh địa thanh phố phủ lên nắp áo quan một lớp đất vĩnh biệt cũng là nếp đất tôi đến làm quen mỗi chiều cuối tuần! Bờ tường vàng ủa ngăn đôi hai thế giới, những lối mòn viền bởi hàng mộ bia trắng từ đó trở thành thân thuộc. Hàng cây ao rữ lá đếm bước chân tôi những chiều uể uải hay trong làn mưa nhẹ. Từng đám lá khô chiều chiều nhắc mình ngược nhìn gót chân bé Dũng hỏi han, tội tình.

Qua một lối rẽ bóng dáng thằng bé im lìm trước một ngôi mộ mới. Bó hoa kẻ những nét vẽ trắng trong đám lá xanh. Bé Dũng đưa tay sửa

mấy nhánh lệch lạc. Tôi đặt nhẹ bàn tay lên bờ vai đứa trẻ. Khuôn mặt chị tôi trong tấm mộ chỉ trông thật bình yên. Tôi chầm chầm nén hương trầm. Làn khói huyền hoặc quyện lấy nét mơ hồ. Giàn hoa đầu ngôi mộ rụng lá ngậm ngùi.

— Cậu Huy ơi, Dũng lại *kia* nhé! Cậu nhé!

Đôi môi mọng như nho tươi óng ả của thằng bé hé mở. Nó nghiêng đầu nhìn lên tôi, ánh mắt long lanh dò hỏi.

Tôi mỉm cười khe khẽ gật đầu. Bao giờ cũng thế thằng bé ôm bó hoa đặt lên mộ mẹ, chờ tôi thấp lên những lén hương đầu là bỏ tôi lại đây nhìn hương tàn. Có lẽ nó không thắc mắc về ý nghĩa việc nó làm. Nó đặt bó hoa trắng với tất cả tấm lòng ngây thơ và sự thận trọng to lớn nhất ở một đứa trẻ lên năm. Có thể đó là một trò chơi, trò chơi buồn của đời người, của chia ly và vĩnh biệt. Sau lời nói và sau cái gật đầu của tôi thằng bé sẽ biến mất sau giàn hoa vàng của ngôi mộ cuối đường. Lần đầu tôi nhận ra sự vắng mặt bất ngờ của nó cách nay đã gần một tháng, khi tôi còn lơ đãng đề mắt trên những hàng cây cao. Những lần trước bé Dũng chỉ loay quanh nắm mộ, nhỏ những nhúm cỏ dại xanh um hay đưa tay nâng niu những nụ hoa dại ven bờ tường. Sự xuất hiện của người con gái đó là ngạc nhiên thứ nhì đến với tôi chiều hôm ấy sau sự vắng mặt của bé Dũng. Người thiếu nữ áo trắng đang ngồi duỗi chân trên bồn cỏ sau giàn hoa vàng của một ngôi mộ mới. Và bé Dũng đang đứng trước mặt cô gái, miệng líu lo như chim. Và đôi mắt cô gái mở to như muốn uống hết lời cậu bé con. Đôi mắt long lanh như nguồn suối mùa nước, trong xanh như trời cao và menh mang như biển chiều. Hàng mi đen của nàng chớp nhẹ khi bước chân tôi xào xạc trên cành lá gãy. Đôi bàn tay đặt nhẹ trên bờ vai bé Dũng chột buông lơì rồi đậu trên làn áo trắng xóa dài trên bãi cỏ mượt. Mái tóc đen nhánh lòa xòa che nghiêng khuôn mặt trắng xanh. Tôi khẽ dứng chân, ngại ngùng lẫn thích thú như một lần tình cờ đi bước mình đến chốn tiên bồng xa xôi và thẳng thốt nhận ra mình chỉ là một khách lữ hành chốn trần gian thấp hèn.. Dáng nghiêng nghiêng, khuôn mặt cho tôi một lời chào hay là một dấu mắt lạnh lùng? Tôi không biết nàng và thằng bé chuyện trò những gì, nhưng nhìn nét mặt rạng rỡ của đứa trẻ, ngấm ánh mắt long lanh của nàng tôi nghe mang mang đầu đây lời gió rủ lá, lời hoa gọi nắng, rộn ràng.

Và từ đó mỗi chiều cuối tuần tôi đều đề mắt mình dõi theo tà áo trắng lạ lùng kia. Chỉ vì tò mò. Có phải vậy không? Tôi cũng không rõ. Nhưng tôi cũng không tìm hiểu người con gái đó đến từ đâu và làm gì trong vùng đất lạnh lẽo âm thầm này. Người thiếu nữ đó để hoài tưởng một hình bóng đã khuất, để đốt một nén hương nhớ hay tìm lại những vui buồn, hình ảnh ngày cũ? Hay để tìm một nghỉ ngơi ngoài những lao xao đua chen của cõi sống, hay để thả hồn mình vọt lên những hàng cây rục trong nắng chiều, tìm về một cõi mơ ước xa vời? Tôi mới chỉ đặt chân đến nghĩa trang này chỉ từ lần theo chiếc xe tang. Tôi không thích cái không khí huyền hoặc, ma quái của vùng đất chết này. Đo đâu phải là chốn để người sống đến tìm

hơi thở. Tôi không muốn nghe những lời rêu gọi cuối cùng vang lên từ những hàng mộ chỉ san sát, tôi cũng chẳng muốn những ngọn thánh giá sừng sững chắn ngang lối đi, che ngay tầm mắt. Nhưng từ ngày tiễn biệt người chị thân yêu duy nhất về chốn vô cùng nay, từ những lần dắt tay bé Dũng thay cha ở xa, mỗi chiều thứ bảy tôi lại thấy lòng mình bị những tình cảm và ý tưởng mới xâm chiếm. Những con đường nhỏ uốn quanh hàng mộ trắng, những thân thánh giá trải dài ngược nhìn lên khoảng trời xanh, tất cả hình như sống đời sống khác, như cùng cất lên một lời mời gọi quyến rũ, một quyến rũ lạ lùng và buồn thảm. Rồi từng chiều thứ bảy trong ánh nắng hiu hắt cuối ngày hay trong làn mưa chiều lất phất, tôi nắm tay bé Dũng lững thững bên những bước nhỏ thấp cao của đứa bé. Tôi dần quên những chiều cuối tuần ngày xưa, cố xa những con đường thơ mộng ngày cũ. Những buổi chiều những con đường có đôi trai gái tay trong tay, mắt nhìn mắt hòa bước mình trên những hè phố mà ngỡ là lướt trong nề mơ vườn mộng. Người con gái mang tên một dòng sông. Và có phải vì sông nào rồi cũng đến lối rẽ, sông nào rồi cũng đạt đến khơi xa, nên cuối cùng chỉ còn mình tôi ở lại âu sầu như bến đò, ngỡ ngàng như cầu xưa. Từ đó niềm cô đơn, nỗi đau thương kết đọng lại thành một tự ái chất ngất, một lãnh đạm với mọi. Tôi đứng đưng và quay lưng với tất cả. Tình yêu như một danh từ mà con người đặt ra để che lấp những tính toán tình cảm? Những con đường nghĩa trang đón nhận bước chân tôi êm ái hơn lối rộng thành thang của tình yêu. Hàng cây cao, dãy mộ bia ít lạnh hơn là những lối chia ly trong cuộc tình trai gái. Tình yêu thật sự nếu có phải là một tình yêu vượt khỏi nỗi chết. Tình yêu không bao giờ có thật trong những lời thư giả từ với hàng hàng những lý do viện dẫn, lớp lớp những ủi an, khóc than giả dối.

Tiếng gọi từ xa của bé Dũng kéo ánh mắt tôi về đám lá cuối đường. Bóng dáng thanh tú của người con gái áo trắng thấp thoáng bên giàn hoa thấp, bé Dũng vẫn loay ton chạy theo. Có khi tôi thấy vòng lưng cong của cô gái nghiêng nghiêng bên những cọng cỏ may vờn nhẹ. Có lúc cô gái đứng im bên một nắm mộ cũ rồi nhẹ nhàng cắm nén những nén hương lẻ loi. Nơi an nghỉ với vàng của những người chết trẻ. Tôi nhận ra điều đó ở một vài lần lững thững đi sau bé Dũng và cô gái. Có những lần tôi bắt gặp tà áo trắng rướn cao bên những giàn hoa giấy màu máu hay cạnh những khóm hoa vàng rực rỡ. Rồi một bó hoa nhỏ với vài đoá hoa hái vội được đôi bàn tay xinh xắn của bé Dũng trình trọng đặt lên những nắm mồ cũ nghèo hương vắng khơi. Hình ảnh một người con gái đưa tay ngắt nhẹ một cánh hoa trong trời chiều, hình ảnh một đứa bé nâng niu đôi cánh hoa đặt lên những nắm mồ hoang, đó có phải là một bức tranh tuyệt vời hơn mọi hình vẽ, một khung cảnh huyền diệu chỉ có trong mơ? Những bang khuâng thoáng hiện trong tôi mỗi lần dõi mắt tìm tà áo trắng đó, mơ hồ ẩn hiện qua những cành lá thấp hay qua những hàng thánh giá trải dài. Nhưng tôi vẫn

(Xem tiếp trang 49)

trên xác lá

●
THANH HẰNG

Thì vẫn có những buổi chiều như chiều này, vẫn có những giây phút này, Hạ ngồi im mà nghe như nỗi buồn nhỏ giọt đến ngơ ngẩn.

Qua khoảng cửa, nhánh sứ trắng ngoài vườn nồng nàn hương, Hạ chợt bắt gặp một hình ảnh quen thuộc và tiếng dầy cửa thật nhẹ. Chị M. đứng đó cười tình quái. Sao bây giờ thấy Hạ lạ ghê. Hạ chối biển. Đâu có gì chị Chị M. nhẹ nhàng. Thì đã sao mà phải chối nhỉ? Hạ nghe như có một chút hờn phả vào hồn! và chợt bàng hoàng khi bắt gặp một vài hình ảnh quen thuộc lơ mờ trong trí. Tiếng chị M. vang lên đột ngột. Chị muốn xuống phố may vài cái áo. Hạ trả lời lơ đãng. Vâng, nhớ chừa cho em vài cái nơ buộc tóc, em không đi chị ạ, chiều nay em mệt ghê. Chị M. bước ra khỏi phòng, tiếng khép cửa vẫn nhẹ và dáng chị vẫn dịu dàng thanh mảnh như tự thuở nào. Bóng chị khuất sau hàng dậu với những đóa dâm bụt đỏ, và trong cái yên lặng êm ả tuyệt đối của buổi chiều. Hạ cảm thấy nỗi cô đơn bứt xuống bàn, liệu nỗi thèm thường kéo dài đến bao giờ, liệu ngăn kéo đầy những bức thư không gửi còn được giữ mãi đến bao giờ? Tất cả đã đến với Hạ thật với vàng, và tình cờ. Như bức thư tình cờ mà Hạ đã nhận được trong một buổi chiều. Nguyện ả! Sao đến bây giờ em lại nhận thức một điều trong anh mà chưa bao giờ em tưởng đến. Giả sử có gì vương bận, giả sử em có những giây phút vui đầu vào thi cử. Sao em biết được tất cả đang chờ em với bao nhiêu phiền toái?...

Như phải gõ cửa đến mấy lần, Hạ mới kịp nghe thấy và trả lời tri kỷ vào. Như bước vào trên đôi má rán nắng, Hạ nghe như có một sự nung nấu thật dễ thương như rủ Hạ đi chơi. Hạ hỏi đi đâu. Như trả lời đi loanh quanh một chút. Khi đã ngồi yên trên chiếc xe nhỏ, Hạ mới chợt nhớ ra mình đã từ chối lời mời của chị M. khi nãy. Khi ngang con đường BHTQ với những hàng cây lá xanh xếp thành hàng Như bảo muốn ghé lại uống ly nước đá... Ly xi rô cầm trên tay mà Hạ cứ nghĩ tâu đầu đầu. Trong trí Hạ hình ảnh Nguyễn lại trở về bờ vờ đầu đó. Bỗng dưng Hạ thấy buổi chiều nay đã khoác lên một cái áo thật lạ. Trước đây, Hạ vẫn cố tinh nghĩ mình sẽ không bao giờ bị vướng bận bởi hình ảnh khác. Nhưng giờ thì trái lại mỗi người sẽ có một thời và cứ một thời là ta lại nhìn quanh ta bằng con mắt khác. Tuổi vàng cũng chỉ có một thời mà đến với Hạ với bao nỗi bất ngờ. Bất ngờ vì chưa bao giờ. Sau khi gặp Nguyễn, Hạ lại nghĩ mình đã có lần nhớ đến Nguyễn quất quay như thể nhớ một người tình. Có một lần Hạ bắt gặp Nguyễn đứng nhìn mình với nụ cười trên môi, rồi bỏ đi. Mà sau đó về nhà với bao nỗi ngỡ ngàng Hạ đã khóc thật ngon lành, bỏ cả bữa cơm trưa. Như thế, mối tình của Hạ với Nguyễn đã đến trong nhau thật bất ngờ, nhưng chưa hẳn là đã hạnh phúc, thời gian thì vô chừng và không cùng để Hạ cảm thấy hạnh phúc bao bọc quanh mình. Bây giờ Nguyễn ở xa ghê lắm, không dưng Hạ nghĩ đến nơi xa xôi ấy, nghĩ đến xôn xao cả một góc tim hồng. Hạ cảm thấy mình thật nhiều điều muốn nói mà sao khi Nguyễn về thì tất cả đã đều lặng xuống? Hai mắt nhìn hai tay cuống quýt. Như thế rất lâu. Những lần ngừng lên và những lần cúi xuống đủ cho Hạ bắt gặp cái đỏ mặt đang yêu của mình trong đôi mắt Nguyễn. Nhưng trong cái im lặng lìm nguyền. Tất cả đều trở thành vô nghĩa... Sao! về không có nương? Tiếng Như cắt đứt ý nghĩ của Hạ. Hạ nghiêng đầu bởi rồi nhia ly nước còn đầy ắp trên tay, với một muỗng nhỏ đưa lên môi, tự nhiên Hạ châu nắn vô cùng.

Như chở Hạ về nhà, dọc đường Như nói sao nay thấy mây lạ lung. Hạ nghe tiếng Như buồn nẫu người. Ồ! tao chỉ có thế. Cả ngày chỉ có một với một là hai. Lúc đó mới khoảng năm giờ chiều, nắng vẫn chang chang đỏ, chiếu xiên qua khe cửa thành vệt dài nhỏ trong góc phòng, hắt lên chiếc rèm cửa một chút thanh thoát nhẹ nhàng. Hạ nghe hơi ấm trở lại. Bỏ mặc Như loay hoay bên bên học của mình, Hạ đi chân đất ra vườn, khu vườn âm mùi rêu đất, ánh hưởng cơn mưa ngày hôm trước. Nhón gót qua vương cửa sổ nhìn vào phòng Hạ chợt hết hoảng khi nhớ lại một ngày kể cận thứ bảy là hôm nay. Bây giờ Nguyễn đã đi xa nhưng không hiểu sao Hạ vẫn chờ đợi thứ bảy, chưa nhạt một cách biệt thành.

Tình yêu Nguyễn, Hạ đã gắn liền vào đời sống, mang theo những buổi sáng cắp sách ngoạn hiền, những buổi chiều thả rong cùng khắp và những buổi tối với giấc mơ nồng ấm.

Thành phố nhỏ, chỉ vừa vặn cho Hạ nghe niềm mơ ước của mình kết trái ở đầu cành, chính vì vậy mà Hạ chỉ e sợ có một ngày trái chín rụng xuống vỡ vụn trong lòng tay. Hạ vẫn không quên một buổi tối, trước ngày đi, Nguyễn đã đi ngang và dừng lại bên kia đường, điều thuốc cháy đỏ trên môi. Hạ muốn lên tiếng gọi, nhưng kịp ngưng lại vì chợt nhận ra một nỗi lo xa lạ nào xâm chiếm. Một lát vào nhà Hạ chợt nghe xót xa, như hương thuốc Nguyễn còn vương đâu đây. Nguyễn! có khi nào anh nghĩ lúc đó em đã nhìn anh như nhìn một người lạ mặt? Với Nguyễn, Hạ cảm thấy mình trở nên quá bé nhỏ. Với Nguyễn tất cả được sơn lên một lớp sơn thần thánh.

Vòng tay bất ngờ của Như làm Hạ giật mình Hạ hỏi nhỏ. Sao Như bỏ ra đây! Như lặng im trả lời bằng một nụ cười, thật nũng nịu trên đôi môi Hạ nói chiều nay buồn quá. Như vẫn không trả lời, hiền ngoan như một con mèo nhỏ Tự dưng Hạ thấy nguyễn hạnh phúc nhỏ nhoi bé mọn của mình thấp thoáng đâu đó, ẩn trong sự nhẹ nhàng thanh thoát của Như. Hạ muốn nói với Như là đã tìm được đầu nguồn của sự sung sướng, nhưng sợ Như cười lại thôi. Trong giây phút Hạ mới thấy tiếc nuối những giây phút thả rong ngoài phố, trên những con đường ngập xác lá những con đường mà có lần Hạ và Nguyễn đã đi qua, chỉ cho nhau xem những gốc cây trơ trụi, nói với nhau những câu truyện vội vàng mà cả hai đã chăm chú nghe tưởng như trên đời chẳng có gì đáng nghe hơn nữa, đã là những dấu vết gặm nhấm Hạ. Đôi khi Hạ cũng đã quên hết, nhưng chỉ một lúc, nhớ nhưng có phải là những tiết mục thường xuyên của những đứa con gái như em họ Nguyễn? Kỷ niệm không thể mờ hơi sương, mà cứ như những ngọn nến thấp vàng cho một thời của tuổi.

Mười hai giờ đêm qua tình nghịch xoay cơ, Thúy Nhận ngồi cạnh Hạ ranh mãnh hỏi xem Hạ có «bỏ» chưa. M. bỗng gõ đưa đi thật nhanh trả lời có, nhưng phải ngoài ba mươi mới được lấy «càng». Cả bọn rũ ra cười, duy chỉ có mình Hạ thảng thốt cúi mặt trong lòng tay dù Hạ chẳng tin lắm và chỉ coi như một trò đùa, thời gian quá xa vời. Làm sao để Hạ giữ Nguyễn với mình trong một khoảng thời gian diệu vợi ấy. Thời gian thường tạo nên những khoảng ngăn cách bất ngờ. Anh yêu dấu à! Làm sao em có thể nắm giữ được đầu mối chỉ hồng se thắt tình duyên đời mình.

Nắng vỡ trên ngọn cây, từ hàng dậu xanh bóng dáng chị M. quen thuộc trở về với giỏ trái cây đầy ắp trên tay. Trong ánh nắng hanh vàng của buổi chiều, khuôn mặt chị M. trở nên đầm ấm. Chị M. nhìn Hạ cười lặng lẽ rồi quay sang hỏi có phải em vừa mới sang chơi. Tiếng Như lị nhị trả lời em sang từ lúc nãy. Nụ cười chị M. vẫn chưa tắt trên môi. Như vào đây chị bởi cái này. Hạ chợt linh cảm rất nhanh là chị M. sẽ hỏi thật nhiều điều về mình. Hạ lẩm bầm chị này tò mò vô duyên. Nhưng cả hai đã vào phòng. Phút chốc Hạ nghe mình gọi tên Nguyễn thầm thì trong lòng nắng.

THANH HẰNG

NGUYỄN TUẤN ANH

NGUYỄN NAM KHA (Saigon)

Những dòng chữ văn chương của em toát ra một ý chí phấn đấu với bệnh hoạn một cách đáng ca ngợi. Bệnh mắt ngủ của em (thật trái với tên người) tuy lâu đời nhưng không phải là hết hy vọng điều trị. Có lẽ các Bác sĩ chưa tìm ra đúng căn nguyên đấy thôi. Nên đi khám tổng quát: Chụp hình tim phổi, thử máu, nước tiểu, phân. Khám chuyên môn: tai, mắt, chạy điện não. Phải uống nhiều sữa, ăn khá thịt, cá để bớt còm cõi. Cương quyết bỏ thuốc lá, nếu cả cà phê, la de thì càng tốt. Tạm dùng một thứ thuốc ngủ thông thường: Gardénal.

Nếu em quyết tâm theo học y khoa thì đó là một điều anh hết sức vui. Em nên nhớ ở đời muốn thành công chẳng có gì không khó khăn. Và anh xin mượn lời người xưa gửi em: « Đường đi khó, không khó vì ngăn

sông cách núi mà khó vì lòng người ngại núi e sông ». Lúc nào rảnh, nhớ viết thư cho anh.

THIÊN LÝ (Biên Hòa)

1— Mắt hay bị ngứa có lẽ cháu đang mắc chứng đau mắt hột đấy. Có thể nhỏ Ophtazol, hay:

{ Sulfate De Cuivre 1
Glycérine 60

2— Khi thị lực đã sa sút sút như vậy thì không nên để chậm trễ. Phải đến nhờ Bác sĩ nhãn khoa coi cho kỹ. Chắc là cận thị đấy. Và phải đeo kính. Uống dầu cá viên (Morucaps) rất tốt.

3— Uống Teinture De Belladone, Solucamphre mờ hơi sẽ bớt ra. Cơ thể mệt nhọc hay sinh ra chứng này.

VŨ THỊ THƯƠNG THƯƠNG

(Phan Rang)

1— Thuốc Bépantène sẽ giúp tóc cháu mau mọc dài.

2— Cháu nên nhờ Bác sĩ đo áp lực xem có cao quá không. Nhớ ăn nhiều rau để tránh táo bón. Bớt thịt, cá, uống thuốc gan như Cholagol và thuốc trấn thống Pyréthane hay Dolviran sẽ bớt nhức đầu. Đừng nên uống Maxiton dù có phải học thi.

3— Bơi lội, tập thể dục mỗi sáng, bách bộ sau khi ăn, kiêng mỡ, uống ít nước... sẽ làm cho bụng bé bớt.

4— Tạm nhỏ mắt bằng Collyre Chloramphénicol và uống TT Mycine hay Auréomycine sẽ hết ghèn và ngứa.

HỒ PHƯƠNG TRÂM

Cách chữa bệnh lang ben (Vitiligo) chú đã nhiều lần chỉ dẫn cho bạn đọc Tuổi Ngọc. Tuy nhiên lần này chú vẫn phải tuân lệnh của cháu, Thoa Essence De Bergamote 25% pha với cồn 90 độ hay Eau De Cologne

lên những khoảng da loang rồi phơi nắng. Nhớ che chở các miền da sẫm chung quanh bằng thuốc mỡ Carbonate De Bismuth hay Crème Antipyrine 10%. Cũng có thoa bằng dung dịch Eosine 2%. Nên uống thêm Ammoidine hay Ammidine rồi phơi nắng hay chạy các tia tử ngoại (U.V) Vitamine H (Paraminan) cũng rất tốt để trị lang ben.

PHƯƠNG THU (Biên Hòa)

1— Bépantène sẽ giúp tóc mọc trở lại và mau dài.

2— Thoa một chút thuốc mỡ Vaseline da tay sẽ mịn màng.

3— Mắt hay bị mờ và chóng mặt chính là triệu chứng của mục tật cận thị. Nên đi khám BS chuyên về nhãn khoa.

THỤC QUỲNH (Dalat)

1— Con gái mới 16 tuổi đã cao 1m60 mà cháu còn cho là lùn thì thật lạ. Chú đoán mò rằng có lẽ cháu thích cao tới 1m80 lận! Nếu đúng thế thì cháu sẽ gặp trở ngại trong việc chọn ý trung nhân mai sau đấy! 44kg không có gì là quá mập cả. Đừng lo con bò trắng răng.

2— Hay chóng mặt có thể do tim yếu hay áp huyết thấp, đo sự tiêu hóa hay bệnh tai. Tạm uống Coramine và Valériane.

TRẦN THỊ HÀ (Saigon)

1— Cháu có thể tới một viện Mỹ phẩm mua một lọ kem dưỡng da Beauty Sleep (Elizabeth Arden) để mỗi tối thoa lên mặt trước khi lên giường.

2— Cháu đọc cách điều trị lang ben chú trả lời cho bạn Hồ Phương Trâm ở phía trên, trong số này.

LÊ THỊ GIANG THI (Đà Nẵng)

1— Theo định nghĩa người mắc

bệnh thần kinh là người đáng được nằm điều trị bệnh viện Chợ Quán hay Dưỡng Trí Viện Biên Hòa. Cháu ạ. Chú nói đùa cho vui, đừng giận nhé. Nói năng lảm nhảm, mất ngủ, mất trí nhớ, đập phá, hay cáu kỉnh... đều là những bệnh thần kinh.

2— Mới đau đầu, chóng mặt một chút cháu đã nghĩ đến danh từ quá rung rợn « ung thư màng óc »! Hãy uống Coramine, Passiflorine, Pyrèthane. Nhớ tránh táo bón, đừng thức khuya quá và chớ dùng Maxiton.

MAI THỊ LỆ HẰNG

1— Hãy uống Calcigénol Vitaminé (thuốc vôi), sinh tố C nhất là Émotrifar và Rutascol cho nướu và chân răng khỏi chảy máu.

2— Răng tập thói quen đi cầu hàng ngày, uống thuốc than Septicarbonate, thuốc tiêu Ku-Zyme và thuốc lọc diệt tố Chlorophyllor hơi miệng sẽ bớt hôi. Nhớ đi Nha sĩ trám các răng sâu. Và phải đánh răng kỹ sáng và tối.

3— Thường thường 13 tuổi là bắt đầu dậy thì. Theo pháp lý 21 tuổi là tuổi trưởng thành của thanh niên nam nữ Việt Nam.

4— Đừng lấy làm lạ khi trứng cá còn xuất hiện ở tuổi 24 như cháu, 40, 45 tuổi hãy còn trứng cá như thường.

NGA (Chợ Mới)

1— Cháu hơi mập đấy, Nên nhịn ăn bằng cách uống Satiétyl trước bữa ăn sáng và trưa mỗi lần một viên. Có thể uống thêm Lipo Lysine F. Nhớ uống ít nước và bớt thịt mỡ.

2— Những trái cây xanh nếu có hại sẽ làm hư bao tử, ruột ch không gây trở ngại gì cho đường kính cả.

3— Nên gội đầu bằng dung dịch Selsun.

CỬA TIỆM BÁN TỪ CÂY KIM ĐẾN CHIẾC PHI THUYỀN

huy hiệu và hoa

Ở các quốc gia trên thế giới, họ thường dùng hoa làm huy hiệu để tượng trưng cho ý chí và tinh thần của người dân họ như :

- Tây ban nha : hoa lựu
- Trung hoa : hoa thủy tiên
- Ấn—Ai Cập : hoa sen
- Ý—Pháp : hoa huệ
- Nhật bản : hoa anh đào
- Tô cách lan : hoa gai
- Hy Lạp : hoa đồng thảo.

CHIM VIỆT (sưu tầm.)

kính lão đắc thọ

Nhật Bản hiện có 339 cụ ông, cụ bà thọ trên 100 tuổi, nhiều hơn 1 năm trước đây đến 29 vị. Loạn báo về ngày « kính lão đắc thọ » cổ truyền của Nhật tổ chức hàng năm vào ngày 15 tháng 9, Bộ Xã hội Nhật Bản cho biết có 70 cụ ông và 269 cụ bà thọ được 100 tuổi hay hơn nữa.

Cụ bà Tomi Veda thuộc làng Kamamoto trên một hải đảo phía ở phía Nam Nhật Bản và cụ bà Niwa Kawano thuộc làng Shiga ở Đông Bắc

Osaka, miền Tây Nhật Bản là những bậc cao niên nhất : 108 tuổi.

Cũng theo Bộ Xã hội Nhật, trong số các cụ thọ 100 tuổi, Hiroshima có nhiều cụ thọ nhất với 22 cụ, Đông Kinh 14 cụ, miền Tây Nhật Bản 17 cụ.

NHỊ LANG (Tam kỳ)

vĩ cầm nhỏ nhất thế giới

Đó là cây vĩ cầm làm tại Đông Kinh, cây đàn này có thể dài 36 li, bề ngang 13 li và chỉ nặng bằng 4/10 gram. Chiếc đàn hiếm có này đã được thủ đô Đông Kinh đem tặng cho bảo tàng viện Tchaikovsky của tỉnh Klise (Nga).

thú vật tiền sử mắc bệnh

Các nhà nghiên cứu về thời tiền sử đã quả quyết rằng : Các giống vật không tổ như Inosaures, Plésdiosaures và các quái vật khác có mặt trên quả địa cầu trước con người hàng ngàn năm, đã từng bị cảm cúm, lao phổi và lạ một điều là chúng không hề bị đau răng.

UYÊN ƯƠNG (KT)

Guam

Guam, tên một hòn đảo dài 45km, rộng 12km và cũng là căn cứ lớn nhất của loại pháo đài bay hay phi cơ chiến lược B52. Được biết đảo Guam đang trở thành nơi thu hút nhiều du khách nhất thế giới. Trong tương lai có thể trở thành trung tâm du lịch, khi căn cứ quân sự của Hoa Kỳ rời đi.

Hồi năm 1965, đảo Guam có 250 du khách, nhưng người ta dự liệu tới năm 1975 số người tới đây chơi phải lên tới con số 250.000. Chỉ trong năm 1967 người ta đã xây 6 khách sạn gồm 1.800 phòng. Những nhà thương mại Hoa Kỳ, Nhật, Trung Hoa Dân Quốc đã tung hàng trăm triệu dolar vào việc đầu tư ở đảo này.

Ngoài ra, nơi đây ở những vùng rừng núi còn một số linh Nhật ẩn trốn hồi Đế nhị Thế chiến. Điền hình là một người lính Nhật vừa xuất hiện hồi tháng 2-1972. Sau 27 năm ẩn náu tại đảo Guam.

GIANG THANH BÌNH (SG)

dĩ vãng và hiện tại

— Quá khứ còn sống trong hiện tại.

SACHA GUITRY

— Luyến tiếc dĩ vãng thật là tai hại. Kẻ nào không nhìn thẳng vào cuộc sống hiện tại là một kẻ chiến bại trước khi chiến đấu.

A. CAPUS

— Hồi ý kiến những người đã qua đời rồi thì chắc hơn là hỏi những người còn đang sống.

LA TINH

— Tán dương quá khứ thì dễ hơn giải minh việc hiện tại.

A. THIERRY

— Giá trị của một người ở trong hiện tại chứ không phải trong quá khứ.

YIDDISH

— Việc quá khứ làm cho ta được chắc chắn về cuộc tương lai.

BOSSUET

— Người đời thường tiếc cái đã qua, mong cái sắp đến mà hờ hững đối với cái hiện đang có.

TÒN TRUNG QUẢN
HIỀN THY HOA MY (ghi)

vài con số

về đập assouan ai cập

Trọng lượng 43 triệu trước khối, to gấp 17 lần Kim tự tháp lớn nhất của Ginzch.

Chiều dài trên chóp đập 3.600m.

Chiều rộng ở chân đập 985m.

Chiều cao từ lòng đến chóp đập 111m.

Chiều rộng con lộ trên chóp đập 40m.

Chiều dài của mặt hồ 500km.

Chiều rộng của mặt hồ 10km.

Đây là đập nước « nặng ký » nhất thế giới về trọng lượng và sức điện sản xuất.

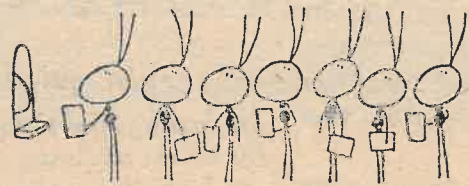
P20

đã bày bán

Xuân Hồng
Tuổi Ngọc

nên mua sớm kẻo
bay mất màu

hãy tìm cho bằng được kẻ lỗ mất mùa xuân

- một kẻ lỗ thương nhất trong rừng hoa mùa xuân quý sừu
- một kẻ lỗ ngọt ngào hơn trăm trăm triệu triệu tổ mật ong kết tụ
- một kẻ lỗ tuyệt vời nhất cho những người yêu nhau

dáng điệu và tính người

● Người có những bước dài là người có nghị lực và nóng nảy tự nhiên.

● Người có những bước nhanh dượng như gấp rút là người thiếu thận trọng.

● Người có những bước chậm và nặng nề là người can đảm.

● Người có những bước nhún là người kiêu hãnh.

● Người có những bước khoan thai, gần như đếm từng bước là người không hề lùi bước trước bất cứ trở lực nào.

BẢO CHÂU

con người và sự tiêu thụ năng lượng

Sự hoạt động Nhiệt lượng tiêu thụ :

A.— NAM	mỗi giờ (calorie/giờ)	
Nằm nghỉ		90
Ngồi nghỉ		108
Ngồi viết		114
Đứng (ở tư thế nghỉ)		118
Lái xe hơi		168
Lái xe gắn máy		204

Mặc đồ, tắm rửa, cạo râu	212
Đi bộ (6,436 km/giờ)	492
Leo thang (15,24 cm mỗi bậc ; 2.4135 km/giờ)	620
Đốn cây	640
Đi xe đạp (20,917 km/giờ)	660
Chạy (8,045 km/giờ)	850
Chạy (12,0675 km/giờ)	975
Chèo thuyền chèo 33 lần/phút	1.140
Lội sải (đạp 56 lần/phút)	1.212
B.— NỮ	
Khâu vá (ngồi)	76
Đan, thêu	78
Đánh máy (60 chữ/phút)	86
Ủi quần áo	100
Giặt rửa	192
Làm giường (đạp, nệm)	420
KLEY-3321 (stru tâm)	

hôn

— Khi một người đàn bà nổi giận, bốn cái hôn nhỏ đủ làm cho nàng nguội lền.

LOGODINI

— Có cái hôn mà không sao tôi quên được : cái hôn cuối cùng của mẹ tôi và cái hôn đầu tiên mà tôi trao cho anh.

TÂY BAN NHA

N HỒNG TUỔI NGỌC

— Hãy hôn cái tay mà anh không
chặt được.

P. A. JAUBERT

— Cái hôn chậm nhất cũng còn
là quá vội vàng.

TH. MIDDLETON

— Khi ta trao cho ai một cái hôn
có ý nghĩa là ta muốn được ôm ấp
trong đôi cánh tay.

SACHA GUITRY

— Có những điều mà người ta chỉ
có thể nói được trong khi hôn nhau,
bởi vì những vấn đề sâu kín và thanh
cao nhất không thoát ra khỏi linh hồn
nếu có một cái hôn nó kêu gọi.

MAURICE MAETEUNK
HIỀN THY HỌA MY (gửi)

số nhà và tuổi

Đề đáp lời của bạn ngọc Dung
Ngã về «cách tìm tuổi và tháng sinh»
đăng ở T.N số 81. Hôm nay, Uyên
Uông xin đại diện dân kịp tóc «già
nhờ» cho Dũng Ngã. Mời các bạn kịp
tóc cùng với Uyên Uông vào cuộc :

Bạn hãy bảo húi cua mà bạn quen

làm bài toán này chơi :

— lấy số nhà nhân 2

— lấy số vừa nhân cộng 5

— Nhân số tổng cộng cho 50

— Cho thêm vào con số đó tuổi
của mình (tên húi cua).

Bạn hãy đón nhận con số đó và
làm như thế này : lấy con số vừa
nhân cộng thêm 365 rồi trừ 615. Hỏi
số tổng cộng. Bạn sẽ được một hàng
chữ số trong số nhà của húi cua ở
đầu và số tuổi của húi cua ở sau.

Vì dụ nhà Uyên Uông số 22 và
Uyên Uông 17 tuổi.

Ta cũng làm bài tính ấy.

$$22 \times 2 = 44$$

$$44 + 5 = 49$$

$$49 \times 50 = 2450$$

$$2450 + 17 = 2467$$

$$2467 + 365 = 2832$$

$$2832 - 615 = 2217$$

Bạn đã được số 22 là số nhà và
17 là số tuổi.

UYÊN UÔNG

chuyện thuốc lá

Chưa người nào ghiền thuốc lá nặng bằng Sebain Salah, một thành nhân ở Salab, Nigeria. Suốt đời, ông không bao giờ rời tàu thuốc và nơi đâu, cũng có văng khói thuốc bao trùm người ông. Theo lời ước cuối cùng, sau khi chết, ngôi mộ ông được xây cất theo kiểu khoi thuốc nghĩa là lồi lõm một cách rất mờ màng và... phi nghệ thuật. Ý ông xây mộ để cho những kẻ ghiền thuốc nặng như ông cho dịp đứng chân phi phà khói thuốc để chiêm ngưỡng.

chuyện chiếc đồng hồ

Chiếc đồng hồ của tháp tòa hành chánh tỉnh Goerlitz (Đức) luôn luôn chạy sớm bảy phút từ năm 1253 đến nay. Vào năm ấy, một nhóm người làm loạn định giết cả nhân viên Hội đồng Hành chánh tỉnh trong giờ ăn trưa. Nhưng cuộc mưu sát bị tiết lộ vì nhờ một tên trong nhóm tạo phản đi mách, kim đồng hồ tháp được cảnh sát kín đáo cho chạy sớm hơn bảy phút. Đến giờ định trước nhóm người mưu sát tụ tập đến sớm bảy phút và bị tóm trọn ổ. Để đội ơn trời, Hội đồng ra một cái luật giữ mãi đồng hồ tháp chạy sớm hơn bảy phút, không bao giờ được sửa lại cho đúng.

vượt ngục

Tại Budapest (Hung gia Lợi) có nhiều vụ vượt ngục lý kỳ xảy ra, nhưng chưa có vụ nào khỏi hài và đem lại cho cảnh sát một cái tát nháng lửa như vụ này. Một tù nhân ở Budapest vừa lợi dụng sự vắng thăm của một viên chức cao cấp

trong Bộ tư pháp, chớp ngay chiếc nón và chiếc áo ngoài của ông ta mặc vào và thản nhiên bước ra trước mũi cảnh sát viên. Với một huy chương vượt ngục thượng hạng trên ngực.

NỜ PHÊ DUNG NGÃ

mười điều không thể của abraham lincoln

1. Anh không thể làm giàu bằng cách biếng cầu kiệm.
2. Anh không thể giúp được kẻ nhỏ bằng cách xé nhỏ kẻ lớn.
3. Anh không thể giúp kẻ suy nhược mạnh lâu bằng cách làm suy nhược kẻ hùng cường.
4. Anh không thể nâng cao kẻ làm công bằng cách hạ thấp kẻ là chủ phát lương.
5. Anh không thể giúp được kẻ nghèo bằng tiêu diệt người giàu.
6. Anh không thể tránh khỏi sự túng thiếu bằng cách tiêu pha nhiều huê lợi của anh.
7. Anh không thể truyền bá nơn quần bác ái bằng cách khêu gợi lòng long thù hiềm giai cấp.
8. Anh không thể an nhân bằng tiền vay nợ hối.
9. Anh không thể trau dồi đức tánh và dũng cảm bằng cách tiêu diệt số kiến và tự do kẻ khác.
10. Anh không thể giúp người mãi mãi được bằng cách làm giùm công việc mà người ấy có thể tự và có phận sự phải làm lấy.

CÔNG TY THUY DƯƠNG

TIN HOẢNG

Sáng ngày 15 tháng 1, 1 triệu giai phẩm XUÂN HỒNG TUỔI NGỌC đã bỏ tòa soạn mà đi du lịch khắp nước. Ai thấy nó ở đâu hãy vờ ngay kéo vuốt mắt.

SU U TÂM

HẠNG NHỆ

tiến trình của lịch

Chữ « calendrier » (lịch) của Pháp do chữ la tinh « calandae » có nghĩa là ngày đầu mỗi tháng. Romulus, vua đầu tiên của La Mã đã làm ra tờ lịch chỉ có mười tháng, bắt đầu từ tháng ba (Mars : Thần chiến tranh) Người kế vị ông là Numa thêm tháng giêng là tháng hai sau tháng chạp, Nhưng buồn thay, lối tính của ông ta sai chạy thế nào không biết mà chỉ hai thế kỷ sau, tháng giêng đã rơi vào ngay giữa mùa hè !

Sau đó, Jules César làm ra một tờ lịch mới mang tên ông (calendrie julien). Ông giữ tên tháng chín lại (septembre : septième, tháng mười (octobre : huitième) tháng mười một (novembre : neuvième) và tháng mười hai (décembre : dixième), vì ông lấy ngày đầu năm nên các tháng phải trượt xuống hai bậc, không còn đúng với ý nghĩ tên chúng nữa. Một năm của dương lịch thật ra dài đúng 365 ngày, 5 giờ, 48, phút và 51 giây. Nhưng César cho nó dài thêm 365 ngày 6 giờ, hơn gần 11 phút 9 giây. Muốn để tính hơn nữa, ông kể một năm là 365 ngày, vì vậy cứ bốn năm phải thêm vào một ngày, tổng cộng 4 lần 6 giờ mà ông đã bỏ.

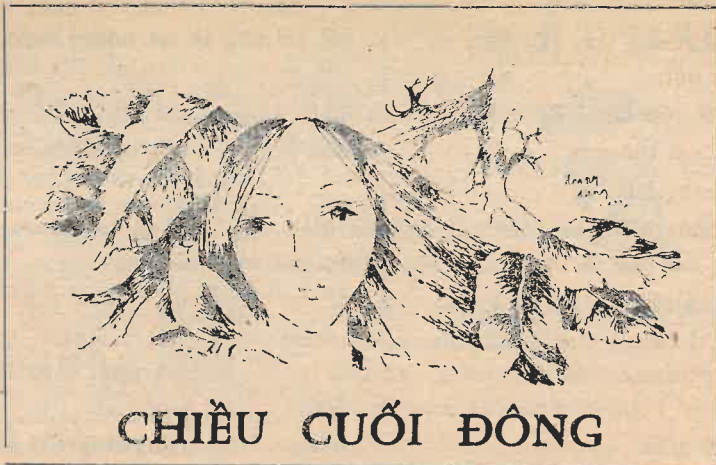
Vào thời trung cổ cách nay 6 thế kỷ, có một tờ lịch sang không thể tả. Gọi là « tờ » cho dễ hiểu chứ thái ra lịch đầu tiên làm bằng đá bi, gắn bên ngoài các thành đưng để mọi người đến xem những ngày lễ thánh và dự liệu mùa màng cho việc đồng áng. Chỉ có vài tay triệu phú mới có lịch riêng của họ với hình vẽ màu mè trong « sách ghi giờ ». Phải chờ máy in được phát minh lịch mới phổ thông trong dân chúng.

Cuối thế kỷ 16, thời gian 11 phút 9 giây còn dư lại của mỗi năm được dồn cho đúng 10 ngày chính cho đúng, Đức giáo hoàng Grégoire XIII đã quyết định bỏ mười ngày dư đó. Đúng ngày 5 tháng 10 1582, người quyết định nhảy 10 ngày nghĩa là phải kể hôm ấy là ngày 15 tháng 10. Đó là đêm duy nhất trong lịch sử, tối ngũ ngày 4 tháng 10 sáng rùng dấy đã thấy ngày 15 ! Lịch gọi là « Grégoirien » đó định rằng về sau cứ khoảng 400 năm phải trừ đi ba nhuận, và những nhuận đó phải rơi vào những năm chẵn 100 nhưng không chia được cho bốn. Như vậy năm 1700, 1900 không nhuận. Nhưng năm 2000 nhuận và sẽ có 366 ngày. Nước Anh chín thức dùng lịch này từ năm 1752 người Nga và tin đồ Thiên Chúa giáo theo nghi thức Hy Lạp dùng lịch Julien. Lịch của học cách biệt lịch grégoirien của chúng ta 12 ngày.

Cách mạng Pháp năm 1789 đã muốn thay đổi tất cả, kể cả lịch.

Ngày 5 tháng mười, 1793, lịch Cộng hòa ra đời, 12 tháng được một thi sĩ chấp chánh thời đó là Fabre D'Eglantine đặc những tên rất nên thơ như Vendémiaire (tháng trái nho), Brumaire (sa mù), Nivôse (tuyết), Ventôse (gió), Pluviôse (mưa), Germinal (nảy mầm), Floréal (hoa) Eudor (quả). Lịch này bị Hoàng đế Napoleon phá Luân hải bỏ ngày 1 tháng giêng 1806.

NGUYỄN THANH HÀ (su u tâm)

CHIỀU CUỐI ĐÔNG

HOÀNG MINH

Buổi chiều, tôi trở về ngang qua nhà Phương, cô bé đang cầm kéo tỉa cây, miệng nhỏ nhỏ hát một bài ca nào thật êm đềm, réo rắt. Bầu trời thăm thẳm cao, bóng dáng mảnh mai của Phương loáng thoáng trong khu vườn rậm rạp, mái tóc hồ hững che một nửa khuôn mặt cô bé. Thành phố chiều nay phủ đầy sương khói, mơ hồ như đôi mắt Phương khi ngẩng nhìn tôi. Bộ mặt quý phái, vừa đẹp và buồn. Tôi đến ngồi trên bậc thềm im lặng theo dõi công việc làm tỉ mỉ của cô bé. Hình như tôi khoái ngồi như thế, không làm gì hết, chỉ vừa đủ nhàn hạ để ngắm Phương, ngắm đôi tay thon nhỏ đang thoăn thoắt tỉa xén cây cối thật gọn gàng, khéo léo. Ánh mắt tôi chợt ngừng lại nơi cái chuông vàng bé tí teo gắn ở cổng, tôi đi lại đưa tay vào cái móc khóa giặt nhẹ, tiếng chuông ngân thánh thoát nghe vui tai lạ. Nghe tiếng chuông, cô bé bỏ làm chạy lại hét tướng lên, cái miệng nhỏ cong cong dễ sợ:

— Anh đừng phá hỏng cái chuông của Phương chứ? Anh táy máy gì đi, Phương cưng cái chuông đó lắm đấy...

— Chứa ôi, thế tìm Phương còn chỗ nào, cho anh ké đỡ với cái chuông vàng ngọc của Phương nhé?

Cô bé nguyệt tôi một cái, vừa bịt chặt hai tai lại.

— Anh nói nhảm quá, Phương không thèm nghe nữa đâu.

Tôi thích thú ngó cô bé, dường như lúc nào Phương ngược, cô bé cũng trở nên dễ thương gấp bội lần và tôi chỉ thích chọc cho gương mặt như mi, hiền hòa phụng phịu, nhân nhò như trẻ con trông mới ngộ nghĩnh lạ.

— Phương làm bộ, Phương treo cái chuông là vì hôm trước Phương nghe anh nói...

— Ờ còn lâu... để nghị của anh, Phương đã nghĩ tới từ lâu rồi...

— Dóc. Phương ăn cắp cái sáng kiến độc đáo của người ta.

— Sáng kiến gì?

— Sáng kiến thay thế cái chuông điện xấu xí bằng cái chuông mà mỗi sáng ông già bán cà rem gióng lên trước cửa nhà Phương.

— Anh kiêu ngạo vừa vừa chứ, anh ưa chọc người ta lắm hả?

— Ai biểu Phương bướng. À, mà đêm Noel, mỗi vị khách trước khi vào nhà Phương đều phải đồng hát bản Gingle Bell và phải rung lên ba hồi chuông báo hiệu, có như vậy mới thú nhỉ?

— Ý kiến hay, nhưng nhất định không có anh trong những vị khách đó...

— Sao thế?

— Để phạt anh về tội bảo người ta dóc, người ta ăn cắp, người ta bướng.

— Phương ác quá, Phương nở đề anh ngoài đêm đông lạnh giá sao?

Cô bé khúc khích cười, nhìn tôi. Những vì sao đầu tiên bắt đầu rõ dần trên nền trời sẫm tối. Gió thổi lạnh, và trong mắt Phương tôi thấy có ánh sáng nào long lanh? Dáng cô bé gầy ốm, mảnh khảnh khiến tôi liên tưởng đến một cây thông đứng trơ vơ giữa trời. Khu vườn ảm ướt ngát hương đêm, những lùm cây lay động trong bóng tối. Và bỗng nhiên tôi muốn đứng mãi bên cô bé, dưới bầu trời đầy sao khuya, lắng nghe tiếng chuông nhà thờ nửa đêm đổ hồi từ một cảm giác bao la vợi vợi nào, tôi thấy mình đã lạc vào thế giới nào khác. Có tiếng cô bé nhỏ bên tai tôi, tôi nhìn sâu vào ánh mắt sáng như tìm một chút gì, thân yêu triu mến.

— Anh nghĩ gì thế?

— Anh nhớ tới câu chuyện Giáng Sinh đang viết dở...

— Thích nhỉ? Câu chuyện cổ tích phải không?

— Phương đọc truyện *Cô bé bán diêm quẹt* của Andersen rồi chưa?

— Rồi, Phương đọc hồi nhỏ và không nhớ là đã khóc bao giờ đến đổ hoe mắt...

— Trong truyện này, anh cũng viết về một cô gái nhỏ...

— Anh xấu nhé, thế mà anh dấu Phương đến bây giờ.

— Bí Mật, cam đoan truyện anh không cảm động bằng truyện *Cô Bé Bán Diêm Quẹt*, nhưng đó là truyện anh viết cho Phương...

— Nhưng anh bảo chưa viết xong mà...

— Có lẽ vì anh dành đồạ kết cho đêm nay, Phương rán thức đến nửa đêm anh sẽ trao tập truyện đó cho.

Nhìn nét mặt Phương, tôi biết cô bé đang xúc động. Mái tóc đen huyền buông dài óng ả trong tối, cô bé có vẻ một nữ thánh đứng trầm mặc giữa

trời, đôi mắt mở to và khi quay về trên con đường cũ, đôi mắt cô bé làm tôi nghĩ đến một nhánh sông êm đềm. Một vài nơi tiếng cười đùa vang lên rộn rã, không khí ửng đầy sự thiêng liêng, thành phố nằm im chờ đợi. Với chút rộn ràng trong lòng, tôi được nhanh hơn.

Gian phòng chỉ có một ánh nến nhỏ đốt lè lói, tôi ngồi nhìn ánh nến và thấy màu nền như sáng rực lên trong đêm nay. Qua cánh cửa là khoảng không gian bát ngát của đêm khuya, tôi ngỡ vừa nhìn thấy hình ảnh Phương đang quỳ cầu nguyện trước hang đá, đôi tay chấp lại trong vẻ im lặng thành kính. Rồi hình ảnh đó vụt biến mất nhường lại cho tập truyện còn dở dang trước mặt. Tôi bỗng buồn rầu, mùa Giáng Sinh sẽ trở thành một mùa Giáng Sinh xưa, một mùa tuyết rơi lạnh ngáp đường như trong cuốn phim nào đã coi, tôi bắt đầu nghĩ tới một đoạn kết cho một cốt truyện đã thành hình từ lâu. Đêm nay, khi Phương từ nhà bước ra đường, cô bé sẽ gặp tôi đứng dưới ánh đèn đường, và có lẽ tôi không đủ can đảm đi cùng cô bé đến giáo đường dự lễ. Không bao giờ nữa, tạm biệt tất cả thôi. Tôi cúi đầu nghĩ thầm, lòng nghe nức tiếc một cái nhìn thân thiết, một bờ môi ngọt ngào trẻ nít... Đồng hồ vẫn chưa điểm mười hai tiếng, nhưng tôi không cần biết tới, tôi đang ngồi say mê viết nốt đoạn kết. Ngày xưa, đã xưa lắm rồi.. trời mùa Đông năm đó thật lạnh lẽo, tuyết rơi mờ cảnh vật và người ta quay quần bên lò sưởi, hát lên những bài thánh ca tung bừng. Trong đêm Đông, giữa không khí thiêng liêng và đầy rộn rã đó, có một cô gái nhỏ ngồi buồn bên cửa sổ, tóc cô bé đen hơn cả than lò sưởi, môi cô bé hồng như trái táo, mắt cô bé sâu thẳm như đáy giếng trong vườn, nhưng cô bé vẫn ngồi bất động ở đó, không gì làm cho cô bé thích thú, vui mừng. Rồi trong mơ hồ cô bé nghe có tiếng nhạc réo rắc bên ngoài, một người thanh niên vai mang một cái máy hát đĩa quay bằng tay cũ kỹ vừa đi vừa cất tiếng hát theo một điệu nhạc vui tươi, cô bé trở mắt nhìn lấy làm lạ lùng. Người thanh niên khoác một chiếc áo dạ mỏng, làn da gầy gò xanh xao, đôi má nhợt nhạt nhưng trên môi người thanh niên vẫn nở nụ cười hồn nhiên, nụ cười cô bé nghe như đã quen từ lâu lắm rồi. Những cánh cửa nhà nhà vẫn đóng kín, người thanh niên thoảng nhìn thấy cô bé bên khung cửa, tiếng hát như trở nên dồn dập, réo rắt, vui tươi hơn. Cô bé mỉm cười lần đầu tiên, và thấy những giọt nước mắt từ từ lăn trên má, những giọt nước mắt sung sướng. Ôi hạnh phúc tìm lại được sau một nụ cười, nụ cười cô bé ngỡ đã đánh mất từ nghìn thu. Trời càng lúc càng lạnh, người thanh niên chợt đưa tay vẫy chào cô bé, cô bé hết hoảng cất tiếng gọi nhưng thấy người thanh niên mờ dần trong màn tuyết dày đặc, chiếc bóng hạnh phúc lui vào trong bóng tối... Ngọn nến trên bàn tôi vừa bị gió thổi tắt và sau khi loay hoay đốt lại xong ngọn nến, tôi ngồi trầm ngâm không biết có tiếng mưa rơi nhẹ bên ngoài. Đưa tay mở cassette, một điệu nhạc êm đềm xa vắng vọng vào ta... Đêm Đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời năm trong hang đá nơi máng lừa. Trong hang Bà Lem, tiếng hát vang lên tung bừng. Tôi đọc nốt đoạn kết câu chuyện tôi vừa viết xong, đoạn kết thật buồn

thảm nhưng đầy thi vị. Truyện cô bé vừa tìm thấy được hình ảnh của hạnh phúc đêm Giáng Sinh thì hình ảnh đó đã tan biến nhòa nhạt đi, những khu rừng tuyết phủ trắng xóa và cô bé đi sâu vào trong đó, đôi chân trần dẫm sâu trên nền tuyết lạnh giá, đi mãi cho đến khi đã để cô bé tái xanh nhưng cô bé đã hài lòng vì nhìn thấy một bông hoa hồng nở cô độc bên ao nước đóng băng, đóa hồng run rẩy trong đôi tay nhỏ bé và hình như cô bé vừa nghe tiếng ai gọi cô bé trên bầu trời lấp lánh sao.. Sáng hôm sau người cha đau khổ gục đầu bên giường nhìn cô bé bình thần nhắm mắt trên môi còn phảng phất nụ cười sần sùi như trong giấc ngủ say cô bé thấy mình thoát ra khỏi những phiến muộn ngày ngày, của đôi chân tê liệt từ một cơn bệnh ngặt nghèo nào...

Trời vẫn lạnh, đêm hoàn toàn yên tĩnh, những chiếc đèn ngôi sao giờ chắc đã cháy sáng trên nóc giáo đường, mọi người đang nắm tay nhau ấm cúng đờ xờ ra các con đường trong thành phố, đêm mở hội, đêm tung bừng lát nữa đây. Nhưng tôi còn ngồi đây, trên cửa gác nhỏ. Những giây phút ngày nào quay về khơi lại trí nhớ quay quắt của tôi, những ngày tôi ngồi gõ từng bài vở cho Phương, cho cô học trò nhỏ, hai gương mặt kề cận bên nhau, mái tóc và hơi thở nhẹ nhàng của Phương sao nghe thơm tho lạ.

Ánh mắt cô bé nhìn tôi chăm chú, tay cầm viết hí hoáy vẽ nghịch ngợm trên cuốn sổ nhỏ « chân dung » của tôi, đôi khi cô bé lại hát nhỏ nhỏ bên tai tôi. Buổi tối, cô bé ngồi đan say mê, và hay nhìn tôi chờ một câu tán thưởng để rồi cười thật dễ thương, ôi nụ cười đã nhốt hồn tôi muôn thuở ?

Người đàn bà cho tôi ở trọ có nét gì hiền lành của mẹ tôi. Bà đang ngồi lặng lẽ trước cái ti vi. Có lẽ chương trình Giáng Sinh không có gì đặc biệt lắm, về mặt bà thật thờ ơ, nhưng vẫn cười nồng nhiệt mỗi khi gặp tôi :

— Cậu Đăng đi chơi hả ?

— Dạ... Bác chưa đi lễ ả ?

— Ôi, tôi còn chờ con Lan nó mua đồ về rồi hai mẹ con đi một lượt cho vui... Cái gì chớ nhà thờ gần đây, thay đồ vào đi mấy hồi...

— Thôi, cháu đi nghe bác !

— Ừ, cậu Đăng đi cho vui, rứa ở nhà thấy cậu buồn hoài.

Tôi không thích đi trên con đường lớn ồn ào náo nức, tôi rẽ sang một ngõ tắt, liếng sỏi lạo xạo dưới chân. Những bóng cây nằm lạnh lùng trong đêm tối, ánh đèn từ các cửa nhà hắt ra tạo một cảm giác ấm cúng lạ thường tuy sương xuống mỗi lúc một nhiều. Một chiếc xe chạy ngang qua bóp còi inh ỏi, trên xe một lũ con nít nhao nhao đùa giỡn. Toàn là đám trẻ con cùng xóm, chúng hát lớn vừa vỗ tay rầm rập, có đứa nhận ra tôi gọi thật to. Tại sao đêm Noel này lại là đêm cuối cùng hở, anh Đăng ? Cô bé Phương ngáy thơ hỏi tôi, hôm nào đó khi nghe tôi nói Noel này là lần cuối cùng tôi dắt cô bé đi chơi. Tôi không biết phải nói thế nào, nhưng tôi đã tìm cách khóa lấp nói sang chuyện khác. Nếu tôi sẽ nói với cô bé lát nữa

đây, tôi đang nghĩ tới một lời cầu chúc nào thật êm ái nhất và hẳn món quà tôi làm cô bé sẽ bán khoán, sẽ buồn rầu như tôi.

Phương đứng trước thềm nhà với một người đàn ông, ba cô bé. Ông hiền từ, đôi mắt cũng dịu dàng và trầm lặng. Phương riu rít chạy ra, cô bé lôi tôi từ ngoài cổng để mẹ nghe :

— Anh hư lắm nhe, đi chơi đâu đã rồi mới tới đây ?

Tôi lùi lại giả vờ sợ hãi :

— Thôi, nếu biết bị người ta mắng vậy, đây chả thèm tới...

Vừa nói, tôi vừa đi đến chào ba cô bé.

— Xin lỗi bác nhé, cháu định đến sớm hơn nhưng..

Phương ngắt lời, giọng cô bé trêu chọc :

— ... nhưng vì dọc đường cháu mãi ngắm các cô nên cháu đến trễ đấy a...

Ba cô bé vào nhà rồi, tôi chợt buồn bã trở lại. Tiếng Phương láu táu bên tai tôi, cô bé lúc nào cũng thích cười đùa :

— Anh biết đọc kinh không ?

— Không.

— Để Phương dạy anh vài câu rồi vào nhà thờ anh lầm nhảm đọc...

— Cho anh xin đi, anh chỉ biết đọc bài cho Phương, đọc kinh anh chịu.

Tôi trao cho cô bé tập truyện, đôi mắt kia hình như đã ướt ướt. Khăn quàng cổ màu tím xinh xắn trên chiếc cổ cô bé, tôi mỉm cười và nói cho riêng cô bé nghe :

— Bữa nay Phương người lớn quá l...

Phương đỏ mặt, nụ cười cô bé ngời sáng pha lẫn chút buồn rầu. Phương xòe bàn tay ra trước mặt tôi.

— Anh coi nè, trời lạnh cóng tay Phương cứng đờ như khúc củi...

Tôi sợ phải nghe giọng ngọt ngào của cô bé, một lát, tôi cúi đầu nói khẽ.

— Chúc Phương mùa Giáng Sinh vui vẻ nhất, ngày mai thành phố này sẽ thiếu vắng một người...

Tôi nói xong và đi ra cổng thật nhanh, cô bé vẫn đứng đó, hai vai ốm yếu gầy gò. Tôi thương cô bé quá, tôi còn đủ can đảm quay lại nhìn cô bé thật lâu :

— Joyeux Noel l..

Không biết tôi có nghe tiếng cô bé đáp lại không, tôi đã lần trong đám người đi lễ, đi bách bộ trở về nhà, đêm đó tôi thẫn thờ nghe tiếng chuông đồng hồ mơ hồ, tôi kêu tên người mà tôi cứ ngỡ đã quên lâu.

HOÀNG MINH

theo dấu đông về • nguyên thủy nguyên

(Tiếp theo trang 26)

không biết gì hơn về người thiếu nữ lạ lùng đó ngoài một tên gọi, biết từ đôi môi hồng của bé Dũng.

— Cô Uyên bảo cháu làm thế mẹ sẽ vui hơn. Thăng bé nói với tôi trong một lần tôi hỏi thăm về các chuyến hành hương của nó với người con gái trong nghĩa trang.

— Tại sao mẹ lại vui ? Tôi mỉm cười hỏi thêm.

— Mẹ thấy Dũng chạy đùa như thế vui hơn là cậu đứng mãi một chỗ trước mộ mẹ. Cô Uyên bảo thế trông buồn lắm và xấu nữa...

— Sao lại xấu ?

— Tại vì... tại vì... Thăng bé ngập ngừng. Tôi nhìn nó mỉm cười khuyến khích. Thăng bé giơ một ngón tay như để nhấn mạnh lời rào đón :

— Mà Dũng nói cậu không được cười Dũng nha ! Không được mắng Dũng, nha !

Tôi gật đầu.

— Cô Uyên bảo mỗi lần mang hoa đến mộ mẹ, mặt cậu trông... trông giống ông ba bị ghê đi ! Giọng thăng bé kéo dài ở những âm thanh cuối.

Tôi bật cười bẹo má nó. Thăng bé nhìn tôi ngập ngừng :

— Mà ông ba bị ra sao hở cậu ? Ông ấy xấu lắm hở cậu ?

—Ừ, ông ba bị xấu lắm. Ông ấy trông cũng giống giống cậu.

Hình như tôi bắt đầu nhìn những ngày đầu tuần với một trông hơi mơ hồ. Khu đất thánh và những buổi chiều. Bước chân son, tà áo trắng nào khua trong tôi những lời mời gọi, vẫy trong tay những dấu tay chào ? Buổi chiều và mộ địa này chẳng phải chỉ có riêng tôi, nhưng tôi nhận bờ tường cao như một trường thành, nhận vùng đất lạnh này như một tư dinh. Người con gái, nàng tiên áo trắng đó từ đâu đến đây thấp lên những nén hương nồng, dâng lên những đoá hoa quý nhờ về những ngày đã khuất bị quên lãng, buồn rầu từ cõi vô minh nào đó. Với tôi tôi nàng vẫn còn là một hình bóng xa cách. Đôi lần giáp mặt nàng chỉ cúi đầu hay mỉm cười thay lời chào. Rồi lại lơ đãng ngược nhìn trời cao hay thẫn thờ cúi xuống nàng niu cành hoa bên đường.

Tôi vừa đến cổng nghĩa trang thì trời đổ mưa. cơn mưa cuối mùa thật bất ngờ như cái giá lạnh rưng rưng của một mùa đông. Từng hạt mưa lao xao từ cuối trời chạy mà đến phủ lên mái tóc bờ vai đứa trẻ. Vài chấm mưa đã hiện lên màu áo nhạt, thấm ướt bờ vai.

— Vào kia trốn mưa cậu Huy ơi ! Tiếng riu rít của bé Dũng vang lên cùng ngón tay chỉ chỗ về căn nhà nhỏ của người gác cổng. A ! Có cô Uyên nữa kia cậu ơi !

Và không cần đợi sự đồng ý của tôi, bé Dũng buông tay tôi chạy vụt về phía trước. Bao giờ cũng thế, hình ảnh cô gái áo trắng luôn luôn được nhắc nhở qua đôi môi chín mọng và bằng âm thanh ngọt ngào của đũa trẻ. Tôi vẫn bước đều mặc những hạt mưa đã quọ quậy nhột nhột trên mặt, nhóp nhóp sau lưng. Bé Dũng đang khoa chân múa tay diễn tả nơi khung cửa sổ. Đôi bàn tay thon của người con gái tên Uyên đang vuốt nhẹ trên mái tóc đũa bé chột ngừng lại cùng khuôn mặt ngược nhìn, với nụ cười huyền ảo hỏi han. Tôi gật đầu đáp lại lời chào và đứng nơi bậc thềm. Mưa bắt đầu nặng hạt. Từng màn nước trắng xóa ập xuống rồi chạy dạt về một phía. Hàng cây sao với tàn lá mịt mờ bắt đầu ngả nghiêng theo lời mưa nhạc gió. Một ngọn nước rủ nhau chạy băng qua mái hiên tôi đứng, chột ngừng lại đổ thẳng xuống làm sủi bọt mặt đường cuộn cuộn lá đen. Tiếng cành gãy gục khô khan vang vọng đầu đây đềm cho tiếng mưa êm như lời cầu nguyện.

— Cô Uyên bảo sao cậu không đứng vào bên trong? Tiếng nói loáng thoáng bên tôi như lời mưa nhả trên mái tôn cũ kỹ. Nước tạt cậu ướt hết rồi kia...

Tôi nghiêng người và lùi vào khung cửa nhìn cô gái ra đầu cảm ơn. Chỉ một ánh cười mơ hồ thấp thoáng trên khuôn mặt trái soan dịu dàng. Tại sao với mái tóc rủ xuống u buồn, với đôi mắt long lanh sương nước như chực khóc thế kia, người con gái lại có được một nét cười tươi tắn đến ngỡ ngàng, huyền hoặc đến bàng khuâng thế đó. Đôi môi e ấp như cánh hoa hồng nậm sương ban sáng, nụ cười rạng rỡ như màu chiếc cầu vồng chiểu hiện cuối trời mệnh mang. Nụ cười khước từ nỗi u buồn, xóa nhòa những đắng cay một đời còn lại.

Cỏ cây vẫn lướt thướt trong mưa. Con mưa muện màng tháng chấp dấy lên nổi lạnh lẽo chấp chùng từ lâu đã lắng đọng trong trí nhớ. Tôi thần thờ đưa tay tìm gói thuốc. Những điều còn lại cong queo. Tôi bật một que diêm. Thân que ướt mục gãy gập trong ngón tay, một vài hạt thuốc lá tả rơi trên bao diêm sương nước. Tôi bực dọc ném hộp diêm ra mưa, kéo diêm thuốc rời môi, nhìn băng quơ.

— Cô Uyên bảo cho cậu mượn hộp diêm này... cậu Huy!

Tiếng bé Dũng và lời mở đầu bằng ba chữ quen thuộc *cô Uyên bảo*. Tôi nhận hộp diêm từ tay thẳng bé và bắt gặp nụ cười mờ ảo trên khuôn mặt cô gái. Vẫn chỉ nụ cười. Tôi lặng lẽ châm diêm thuốc. Hơi ấm đầu tiên của buổi chiều mưa vội. Tuyệt vời. Khói thuốc bay vụt vờ rồi lại tinh nghịch trở về quện trên bờ mắt cay cay. Tia nhìn sương khói của tôi ngập ngừng rồi đậu lên khuôn mặt long lanh ánh mắt, với vợi dáng cười.

— Bao giờ Uyên cũng có sẵn một hộp diêm đầy ắp? Uyên thường làm gì cho hết những que còn lại?

Đôi mi cong người thiếu nữ khẽ lay động, làn môi chúm chím vong đến những âm thanh trong suốt thủy tinh, mơ hồ như lá rơi ngoài trời:

— Không phải để châm mãi những diêm thuốc vừa cay vừa đắng kia đâu... *cậu Huy!* Âm thanh sau cùng lẫn trong giọng cười.

Hình ảnh những nén hương buồn bã khói vẩn vương trên những góc mộ hoang lạnh, bóng dáng thấp thoáng của một tà áo trắng vờn bay bên những khóm hoa và bên hàng thánh giá, lẳng đặng trong màn trời mù mịt. Mỗi que diêm thấp lên từng đóm hương lửa lập loè, mỗi que diêm sủi hơi ấm trên những năm mờ cũ lạnh lùng. Que diêm nào soi rõ lòng tôi trong chiều đông lướt thướt này?

Tôi lơ đãng đưa chiếc hộp diêm xinh xắn lên trước mắt. Nét vẽ cho thấy một cánh buồm đang lướt sóng. Tình yêu như con thuyền. Biển xa là tuổi trẻ. Phải tìm ra con thuyền mới vượt đến biển khơi. Tôi nhớ một câu nói ngày nào mình đã nghe, mơ hồ vụt thôi. Tần ngần tôi đồ hết que diêm còn lại lên thành cửa sổ rồi nhặt từng que bật mạnh vào cạnh hộp diêm. Ánh lửa vàng bùng lên rực rỡ như ngọn pháo bông. Rồi vụt tắt biến theo cơn gió lộng. Ánh sáng phủ lên khuôn mặt bé Dũng và người con gái một lớp phấn hồng từng hồi, từng hồi theo mỗi tiếng reo vui của que diêm bùng cháy. Thăng bé kêu lên thích thú, cặp mắt mở tròn trong một niềm vui vô bờ.

— Trả lại Uyên những que diêm còn lại. Tôi mỉm cười trao hộp diêm tàn vào lòng bàn tay nhỏ.

Nắm chặt hộp diêm trong tay, đôi mắt nhung long lánh một nét nhìn hỏi han nhưng bờ môi buồn vẫn hững hờ khép kín. Mãi một lúc sau, tôi không biết là bao lâu:

— Tội tình gì những que diêm nhỏ? Sao lại hủy đi? Tiếng nói chùng xuống như một cung đàn thấp buồn từng tiếng lẻ loi.

— Đều chúng không còn ban phát ánh sáng và hơi ấm cho một ai khác.

— Còn những diêm thuốc cuối cùng còn lại trong bao?

— Tự chúng sẽ nuôi lửa cho nhau...

Ánh nhìn lung rời khỏi hộp diêm trong tay để rồi lơ đãng hướng về phía hàng mộ xa. Tôi nghe như có tiếng thở dài trong lời tiếp nối:

— Chúng sẽ chỉ nuôi dưỡng được nhau nếu còn giữ lại được ánh lửa đầu.

Ánh diêm nào vừa hé, đóm thuốc nào vừa hồng và khói tình nào theo gió tỏa hương? Mỗi que diêm chỉ một lần ngát hương ấm lòng, mỗi cuộc tình chỉ một thời xanh trời tím biển. Trái tim bắt chột sực sôi, tình yêu thêm một lần hồi sinh. Từ một đóm lửa chiều tình cờ người tặng. Cho tôi giữ lại chút lửa tình vừa nhúm, cho tôi nuôi mãi suốt quãng đời ử ê còn lại, hỏi người?

— Cô Uyên ơi, Dũng thấy lạnh lạnh. Thăng bé nép mình vào đôi vòng tay siết nhẹ của người con gái. Cô có lạnh không?

Tiếng lá reo hòa lẫn lời chim ca riu rít trên cao. Bên ngoài trời đã hết đổ mưa từ bao giờ.

— Không, cô không thấy lạnh. Không còn thấy lạnh...

Từ bao giờ trời hết làm mưa?

Những chiều kế tiếp qua đi. Trời mây xanh hay đường mưa ướt, tôi vẫn đếm bước mình. Nhưng không một lần tìm thấy bóng dáng Đông Uyên, người con gái áo trắng chiều nào. Bên ngôi mộ mới của Thu Uyên, người em gái song sanh, chỉ còn nắp mộ lạnh lẽo nhìn trời và bãi cỏ ven tường ủ rũ lặng thinh. Khung mộ chỉ mang khuôn mặt một người con gái thấp thoáng nét nhìn quen thuộc của Đông Uyên, cũng với đôi mắt mênh mông và nụ cười vô cùng. Người em gái của Đông Uyên vấp biệt đời buồn khi vừa mười bảy. Tôi cũng không hỏi Đông Uyên lý do từ trần trong lần gặp gỡ chiều mưa trước. Biết làm gì những lý do của một chia ly cách biệt. Chỉ tôi đậm thêm nét buồn trong trí nhớ, chỉ là gọi gió về trong một đời mùa đông vốn sẵn lạnh lùng.

Trời mây thành phố chỉ khoác áo mùa đông khi từng ngọn đông phong từ vùng cao nguyên cuốn về những cánh thông non rải khắp phố phường, khi những trái châu ông ả một chiều nào ngỡ ngàng tìm thấy trên cao, lóng lánh hào quang, rõ ràng muôn sắc. Từ một ngày mưa đầu tháng Chạp, gần ba mươi ngày lá rơi bên hàng hiên thấp, từ một lần bồi hồi nghe giọng nói, nhận môi cười và ghi nỗi nhớ, tôi không còn thêm một lần hạnh ngộ. Như cánh chim Uyên mùa đông nàng đã nương cánh chim nào bay vút trời xa. Tôi chợt thấy băng khuôn len lén vào hồn, tôi bỗng nhận lòng mình buồn buồn mây thấp.

Mùa đông. Mùa lá chia cành, mùa cây ngại gió. Mùa chia ly xưa, lần đầu thăm thía nỗi xót xa của một kẻ bơ vơ suốt đêm chờ đợi một người yêu không bao giờ đến. Từ đêm lỡ hẹn đó người yêu trở thành cố nhân và tình yêu bỗng thành trái đắng. Từ đó tôi đã nhìn đông như một tội nhân chờ đợi bản án khổ đau. Rồi mấy mùa qua lạnh như gió đông. Rồi cũng người ngoài dù là nỗi buồn vắng vặc, cũng sẽ lãng quên dù mênh mông niềm nhớ. Đến bây giờ tình yêu xưa đã thành phế tích, luyến thương xưa chỉ còn là hững hờ. Một tà áo trắng tung bay, một giọng tóc mây vờn gió, có phải là một vẫy gọi tôi xa lìa vùng kỷ niệm cũ ấu sầu? Có là một dẫn đưa bước chân tôi vào khu vườn xanh lá yêu thương? Và ngọn lửa chèo nào vẫn âm ỉ trong lòng. Nhưng Đông Uyên, có phải cánh chim trắng đã tìm về trời xuân khác?

Cho đến chiều nay, buổi chiều hai mươi tư. Tiếng gọi vời vô tình nào đưa bước chân nặng nề tôi về nghĩa trang này? Từ bao giờ lòng mình bỗng thú nhận một rung động lạ ngoài nỗi niềm tưởng nhớ người đã khuất. Đặt bó hoa lên mộ, thấp một nén hương thơm, tôi bàng hoàng nghe một khúc khoải dăng tràn. Khuôn mặt người chị thân yêu trong ảnh chụp chôn nụ cười buồn. Giàn hoa đầu mộ vừa nở cánh hoa đầu vàng chói. Và... lạ chưa! một mảnh giấy trắng đóng đưa bên nụ hoa vàng. Một cảm giác ớn lạnh chạy dài lên óc. Tôi ngỡ ngàng đi bước đến gần, bàng hoàng như nửa đêm nào tỉnh giấc muộn phiền bỗng thấy ánh trắng dịu dàng nghiêng đầu tâm sự bên song cửa. Một phong bì nhỏ được gài cầu thận vào kẽ lá cạnh nhánh hoa vàng. Hai chữ *Anh Huy* viết tay nắn nót bên ngoài. Ngón tay tôi run run.

Tôi mở vội trong thiệp Noel xếp đôi. Hình ảnh một ngọn nến hồng lung lnh bên trên hàng chữ in chào mừng sinh nhật. Tấm thiệp trắng trải dài trước mắt. Tôi tìm thấy một hàng chữ nghiêng nghiêng con gái. Tên nàng. *Đông Uyên*. Và một nhật ký bên dưới. Một ngày đầu tháng mười hai. Tôi làm sao quên chiều mưa hôm ấy. Hàng hiên trú và que diêm đầu. Không gian mờ đục, ngân vang từ xa tiếng mưa rơi bên hàng hiên xám Ánh lửa hồng từ que diêm lung linh vờn soi khuôn má hồng. Và mái tóc mây xóa buồn. Đôi mắt mênh mông biển chiều. Và đôi môi ngọt vương mãi nụ cười. Tôi biết gì hơn về một cái tên mang âm thanh buồn? Tôi nhớ gì không một lần bất ngờ đến gần hạnh phúc? Tôi đã nguyện thấp sáng bên diêm chiều, tôi hẹn lòng mình rồi theo nhúm lửa mong manh. Nhận tà áo trắng, dáng mắt buồn làm chồn nường náu, biết muộn màng nên đã cố gắng quyết tìm về?

Tôi băng mình về cuối nghĩa trang. Trên ngôi mộ Thu Uyên một đóa hoa trắng lẻ loi. Tôi chợt nghe nhịp tim mình rộn ràng reo vui. Mấy nén hương trầm còn nghi ngút khói. Đông Uyên, Đông Uyên! Tôi nghe tiếng mình lảng đãng một réo gọi nồng nàn. Tôi trở ngược bước chân kiểm tìm. Về lối cũ ngày nào vờn bay tà áo. Đến mộ hoang chiều nào thơm ngát hương hoa. Không một ai. Những mộ bia nhìn tôi cau mày, những lá khô nhìn tôi mục nát. Tôi tìm ai, kẻ sống hay người chết trong chốn hoang vu này? Con tim khô cần một thuở chợt rung động rộn ràng, cõi lòng hóa đá hôm xưa bỗng ngỡ ngàng lay chuyển. Để tôi tìm lại tôi, tìm lại những khoảng trời ngày nào đã khuất. Không một ai. Đóa hồng vừa rộ bên mảnh vườn nhỏ nhoi sao chực héo sầu?

Bước chân mê mải đưa tôi đến con đường trải đá thềm thang. Nhưng kia, cả một vùng trời mênh mang mây trắng chói lòa. Uyên ơi! Có phải áo người trinh nguyên vẫy gọi từ hàng song cửa vút cao thấp thoáng? Có phải que diêm đầu đã thấp sáng ngọn nến hồng rồi bước chân tôi? Uyên, Uyên! Tôi gọi người từ cõi mơ màng, chất ngất nhớ thương. Bước chân người xa người sao đã quá vội.

NGUYỄN THỤY NGUYỄN

ĐÃ PHÁT HÀNH KHẮP NƠI

đường phượng bay

và

còn những bóng mưa tan

- 2 tác phẩm mới nhất của TỪ KẾ TƯ ỜNG
- 2 truyện tình thơ mộng tuyệt vời không thể thiếu

THẠCH TÂM CHO VỪA NHỚ NHUNG

Này chú, chú bây giờ có vui không nhỉ? Bé con nhớ chú ghê lắm đó. Thư thả vào ra, trông thấy gì cũng nhớ chú muốn khóc được. Nhớ hôm trước được thư chú, bé con hồi hộp ghê đi. Bóc thật nhanh nhưng chỉ có vài dòng chú ghi vội trước cuộc hành quân. Bé con cầu nguyện cho chú thật nhiều. Hôm qua chú đến thật tình cờ với một cô bạn xinh xinh, bé con nhìn người ta rồi nhìn chú, xúng đôi ghê (!) Chú dẫn cô bạn vào nhà giới thiệu với ba má bé con, tự dưng bé con thấy lẻ loi lạ, khóc. Bé con làm gì đứng ở ngoài này vậy? Bé con chẳng thèm trả lời chú vì bé biết mở miệng sẽ khóc ngay. Chú nhìn đôi mắt bé con rồi vuốt tóc, chú cười nho nhỏ: Lớn rồi mà hay khóc thế bé con. Bé con vẫn im nhưng chú lại nói như đọc được ý nghĩ của bé con: Cô L. là bạn chú đó, không là gì cả, bé con đừng buồn, chú không quên bé con đâu. Bé con tin thực tình đó chú. Nhưng khi nhìn chú về với người ta, bé con vẫn dẫu nước mắt trong khăn để dỗi hờn với thỉnh không.

Đêm nay, hỏa châu tranh sáng trong khu vườn nhỏ yên tĩnh của bé con. Nơi kia sáng thật nhiều, có phải nơi chú đang chấp chùng rừ nhớ trên tay súng không? Bé con làm dấu Thánh giá và lòng nhớ thương chú hơn! Bé con đi ngủ chú nhé, trong giấc mơ đêm nay sẽ nhớ chú thật nhiều. Ủ nhớ bức thư nào chú chúc bé con một giấc mơ hoa phúc-trường-hạnh-an. Là gì nhỉ? Quên thối mắc với chú rồi. Mai nhé!!

Chú đến thật bất ngờ, bé con ngỡ chú quên bé con sau mấy tháng dài nằm trong màu xanh của rừng và mơ trong tiếng hót của chim dù rằng chú vẫn miệt mài theo từng tiếng súng, bé con mừng quá quên cả dỗi hờn chồng chất trong lòng suốt một thời gian quá dài để thương nhớ. Chú siết tay bé con làm bé con nhăn mặt, chú thật đen và vạm vỡ, cổ áo chú thêm một dấu nữa. Le ghê chú nhỉ. Đâu có gì đâu bé con. Sao bé con học hành thế nào? Sao chú trông bé con gầy vậy? Ba má đâu?

Chú hỏi nhiều làm sao bé con trả lời đây. Chú cười nắm tay bé con thật lâu. Bé con thấy chú có một nỗi gì làm băn khoăn trong bé con đó? Gì nhỉ? Bé con không biết. Có phải tại cái hoa này? Khoe nhé. Không đâu bé con. Cả hai chú cháu cười. Bé con nhớ chú ghê đi, sao chú lâu về vậy? Hành quân đó bé.

Chú ở lại ba hôm, chú dẫn bé con đi khắp tỉnh. Một nơi dừng một ít, lưu thêm một kỷ niệm để nhớ. Biết đâu sau này mình bận rộn và không còn ai nhớ đến kỷ niệm nữa, phải không bé con? Không, bé con nhớ mãi. Xạo. Chú không tin thì thôi. Ủ, tin. Chú dắt bé con đến một nơi nọ, cây xanh ngập vườn, diềm toàn hoa trắng. Chú hái từng cánh hoa trao bé con để ép, cất vào sách, bé con sung sướng ghê lắm. Chú đưa bé con ra sau. Nhà này chú quen à? Ủ, cho bé con xem các loại chim này. Nhiều lắm hở chú. Ủ... Bé con thích không? Bé con chẳng thích đâu? Sao vậy? Bé con chỉ thích chim én. Lạ vậy? Vì chim én mang mùa xuân mà chú. À chú hiểu ý bé con rồi, bé con thích sum vầy và hạnh phúc chứ gì. Bé con gật đầu sung sướng. Đêm đó chú bảo với bé con: Chú nói bé con đừng buồn. Gì chú? Mai chú đi rồi. Đi đâu chú. Chú đi Lào. Chú. Đừng khóc, đó nước mắt rơi rồi, nín đi. Không chú đừng đi, bé con buồn lắm không ai thương bé bé con cả. Chú thở dài, bé con sụt sướt khóc hoài. Chú nói như ru: Nín đi con, chẳng lẽ khác mãi sao. Im để chú kể chuyện cho nghe. Không. Tiếng không của bé con rơi vào im lặng, bé con nín khóc thì chú lại im.

Chú lấy tặng bé con tấm ảnh Đức Trinh Nữ, bé con cầm trên tay nhưng vẫn thút thít. Đêm nay sao vỡ thật nhiều, một ánh sao vỡ thì mắt bé con nhòa thêm nước mắt. Buồn thế sao?... Hình như chú hát, từ chút hát ru bé con. Ru mãi ngàn năm, giòng tóc em buồn, bàn tay em nắm ngón ru trên ngàn năm... cho vừa nhớ nhung... có em dỗi hờn nên mãi ru thêm ngàn năm... Chập chờn bé con thấy đôi mắt chú sâu thêm vũng nhớ vùng nước mắt. Buồn ghê hở chú?

Chú ở lại vài hôm ghi thêm vào lòng bé con những thời gian quá ngắn để nhớ thương. Vội vã quá chú nhỉ. Bé con giận mình quá vô tư không nghĩ đến vạt ngắn quanh mình, vui mà không trực giác được niềm hiu quạnh gắn liền sau đó.

Chú đi thật sớm khi bầu trời chưa ửng nắng, ánh sao mai còn rực sáng phương đông. Sương mù giăng giăng đầy thung lũng. Con suối buồn vang nhịp nước trầm xuôi. Thội nhé chú. Đi rồi nhớ thư về bé con đó, bé con ngày nào cũng sẽ đón bác phát thư để chờ tin chú đó. Bé con gượng vui tiễn chú đi. Chú hôn khẽ trên trán bé con. Cảm động lắm chú ơi! Thế mà hôm nay gần hết đông mà tin chú vẫn mù khơi. Mong chú lắm. (Biết chú xem được dòng này để nhớ bé con không nhỉ?) Bé con gửi đến chú vạt lời chân thành mong nhớ, cho cánh én về không lẻ loi chú nhé và nhất là bé con sẽ đón chú một ngày gần đây... cho vừa nhớ.

THẠCH TÂM

đi lễ sáng

MIÊN DI

Vẫn áo dài trắng học trò, Huyền đợi Di thấp thoáng bên hàng sấu đông ướt sũng sương đêm, nhìn xa xa trông Huyền ngoan như con mèo nhỏ.

Di cười thật tươi tắn :

— Sao đi sớm thế hở ?

— Năm rưỡi rồi mà còn sớm.

— Mọi bữa gần sáu giờ Di mới đi.

Huyền phụng phịu đăm mắt Di :

— Đây ? lười lắm nhé !

— Ừ... Huyền chăm lắm.

Hai đứa cười. Trên đường cũng có vài người lác đác đi lễ sớm cười nói thăm thẳm. Di đưa Huyền quyền Phúc âm, con bé cúi xuống sửa lại đôi quai dép :

— Đi chậm chút Huyền ạ, sớm lắm mà !

Huyền không nói, đứng lại đợi Di, lắng nghe tiếng chuông nhà thờ từ xa vọng lại :

— Sắp lễ rồi Di ơi ! chuông hiệu lần thứ hai rồi đó.

Trời bắt đầu mưa lất phất, lúc Di và Huyền đến cổng giáo đường, mẹ Huyền cũng vừa đến nơi, nói :

— Vào nhà thờ đi Di, Huyền mưa rồi đấy.

— Vâng ạ !

Con bé nhón chân hít thở mùi quạt trầm của mẹ thoang thoảng trong gió :

— Vô nhà thờ đi Huyền.

— Ừ thì vô.

Qua nền trời sẫm đen, lượt thướt mưa, Di chỉ Huyền đôi chim sẻ đậu trên gác chuông :

— Huyền có biết để làm gì không ?

— Cầu nguyện ?

— Ừ. Cầu nguyện. Chúng đang nghe loài người đọc kinh đấy.

Huyền chớp mắt. Cô bé vừa nhớ đến một đoạn thánh vịnh hay hay. Khi đặt những bước chân êm trên bực tam cấp, vô nhà thờ Huyền còn cố ngoái lại nhìn đôi chim sẻ.

Những lời thánh kinh vang lên, Huyền mới hết mơ mộng. Cô bé đưa tay làm dấu thật cẩn thận, liếc qua Di bấy giờ đang chấp tay nghiêm trang, đôi môi nhỏ hồng như hai trái đào khế mấp má. Không biết Di có nhớ tên Ph. trong lời cầu nguyện êm đềm ấy không nhỉ ? Huyền nhìn lên bàn thờ, đôi mắt vị linh mục thật ấm, hiền hòa ngược lên thập tự giá. Huyền cúi xuống ; và bây giờ cô bé bắt đầu cầu nguyện, tiếng nguyện thì thầm như gió reo.

Hàng thông ngoài giáo đường sát vào nhau như hỏi thăm cô bé mười sáu tuổi cầu gì đấy ? !...

— Về Huyền à !

Di khều tay Huyền, hai đứa đưa tay làm dấu, đi ngang tượng Đức Mẹ, Huyền cúi đầu. Những lời kinh vắng vắng đưa lên, sửa soạn cho một buổi lễ cầu hồn.

Cơn gió mát chào hai cô bé ngoài cửa thánh đường Huyền chỉ một bà cụ vừa lần chuỗi nói với Di :

— Con chiên ngoan đạo ghê Di nhỉ !

Di « ừ ». Tiếng « ừ » thoảng như hơi sương đang chạy trốn mặt trời vừa ló đầu ở hướng đông.

Hai đứa chia tay ở ngõ nhà Di. Huyền bước chậm lại trên con đường lốt sỏi quen thuộc. Có tiếng dương cầm của ai vừa đổi sang cung nhạc quen quen...

MIÊN DI

MÂY NGUYỄN

buổi trưa, ở lại trường

Ngủ vùi sàn cỏ buổi trưa
Giảng đường vắng ngắt buồn xưa kéo về
Bàn tay che mắt vụng về
Bừng trong nỗi nhớ buồn tê điếng người

Tháng giêng lá cỏ xanh đời
Tháng giêng ta khóc tình vơi vợi xa
Biết người như gió thoảng qua
Sao lòng vẫn nhớ mắt ta trĩu buồn.

MÂY NGUYỄN

ngày theo chân bé

Từ trường về nhà không xa lắm
Cần chi đâu bé phải vội vàng
Gió ngát thơm một buổi xuân sang
Chiều đẹp quá chẳng buồn đưa mắt
ngắm

Nắng đã lắt trên hàng xoan trắng
Còn chi đâu nón phải che nghiêng
Hay bé ngại mắt anh như nắng
Làm đỏ bừng đôi má háy háy

Năm ngón tay hồng như giấc mơ
Ác làm chi vò nát khăn tơ
Nhỡ mai này tàu xa bến đỗ
Biết lấy gì bé vẫy tiến đưa

Lá vại chiếc trên đường ngợ ngác
Như hồn anh sao xác dưới chân
Đừng lưỡng lưỡng coi chừng dẫm
nát

Nẻo hồn anh trăm mảnh phân vân
Anh có hỏi đừng làm thình thể
Tội tình chưa rằng cần chặt mối
Dù bé nói vạn lời vô nghĩa
Anh gom về chập chững làm thơ
Sắp đến nhà cần chi phải chạy
Cần thận dùm «vấp đá quàng dây»

Hồn của anh gửi theo bé đây
Đừng vô tình như áng mây bay
Và buổi tối mây chùng thật thấp
Chắc gì đâu trời sẽ mưa mau
Cửa sổ phòng bé đừng ngượng ngập
Tội cho anh đôi mắt u sầu

Tội cho anh như chàng Từ Hải
Chết lặng cầm dưới ngọn đèn khuya
Đề ngày mai người phu đường thừ
sớm

Bỗng sững sờ trước xác của ai đây.

TRẦN LÊ VY

chiến sĩ và mùa đông

chiều cuối đông mờ dần sương khói
miền quê xưa theo gót xuân về
ta chinh chiến bao mùa đã mỗi
thấy đời mình chắt nổi đam mê

ta về đứng bên cầu đợi gió
nhìn em thơ mắt biển rong tìm
ta ở đây mùa xuân về đó
thôi bơ vơ dưng lại cánh chim

trời sang xuân hong dài mái tóc
tuổi em chừ đã vọt trên cao
hoa xương rồng vòm cây đã mọc
em mỉm cười ta thấy xôn xao

ôi mùa xuân bóng hồng thánh thiện
chừ trong ta hết nổi điều linh
à treo em vòng hoa vương miện
bên trời xuân dưng bóng đối mình.

HÀ VŨ GIANG CHÂU

vô tình

trong cửa sổ tháp ngà em đứng hát
chiều anh về trên thị trấn mưa
nghe tươi mát hồn anh từng tiếng
nhạc
cũng thấy lòng ấm lại tuổi thanh
niên.

CAO NHẬT QUYỀN

anh chỉ yêu đâu

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

MÙA ĐÔNG

Chương ba

Sơ Giám thị sửa lại gọng kính cho ngay ngắn, nhìn tôi, có một chút gì dè dặt khi bà trao cho tôi một tấm phiếu tiếp khách. Tôi điền vào đó tên Anh Chi, tên tôi và liên hệ giữa tôi và Anh Chi.

— Cậu là anh của Chi ?

— Thưa Sơ, vâng.

— Anh ruột ?

— Vâng.

Tôi nghĩ là mình phải trả lời dấu diếm như vậy cho đỡ rắc rối. Và đó có lẽ là câu nói dối thông suốt nhất từ trước tới giờ của tôi. Mạnh dạn và bình tĩnh hơn lúc nào hết, tôi nhìn thẳng vào mắt người đối diện :

— Anh Chi là em tôi.

Sơ giám thị cầm cúi ghi vào một cuốn sổ bìa đen lớn nhất mà tôi thấy ở trên bàn những gì tôi đã ghi ở tấm phiếu tiếp khách. Rồi Sơ đưa tấm phiếu ấy cho một Sơ khác, đang đứng ở cửa nhìn ra phía sân chơi.

— Cậu ngồi đợi một lát em sẽ ra.

Từ lúc vị nữ tu áo xanh cầm tấm phiếu có ghi tên tôi và tên Anh Chi đi khuất, tôi hồi hộp quá thê. Ngồi ở phòng khách nhìn sang dãy hành lang đối diện, toàn thân tôi run lên. Một lúc nào đó mình mới nhận ra mình có một trái tim quá nhỏ bé và yếu đuối, như muốn vỡ rời từng mảnh. Là lúc này. Hai cánh tay tôi khuỳnh ra thành ghế nhưng hai bàn tay nắm chặt lấy

nhau trước ngực. Tôi tránh nhìn ra ngoài sân chơi và dãy hành lang đối diện mà chỉ lát nữa đây tôi biết Chi sẽ theo Sơ hướng dẫn qua đó. Nhìn thấy Chi từ xa, có lẽ tôi sẽ nghe được cả tiếng bước chân của em tới gần, tội nghiệp cho trái tim hồi hộp của tôi lắm.

Mi quá yếu đuối, Huy ạ. Tôi chia sự hồi hộp của mình ra bằng cách cố quan sát tỉ mỉ các thứ bày biện trong phòng khách nội trú. Những bức vẽ bằng chì sáp màu sắc lộng lẫy mà tôi tưởng tượng ra những ngón tay tròn trĩnh nấp nót dưới mái tóc nghiêng nghiêng của một cậu bé hay cô bé nào đó, vẽ hoa, vẽ phong cảnh và những con vật, qua đôi mắt ngây thơ của chúng. Ở một bức tường khác là chiếc tủ kính rộng có nhiều ô, bày biện những hình thủ công làm bằng tre bằng gỗ hay bằng len bằng vải, nhà sàn, hoa giả và đám gà con. Trên mặt chiếc tủ thấp ấy là một bức tượng thạch cao đặt trên một khúc gỗ thông nhỏ mà lớp vỏ khía đã được quang vẹt-ni bóng. Bức tượng có khuôn mặt nhìn xuống trông rất đẹp. Tôi đoán đó là tượng Đức Mẹ, một người nữ đẹp hơn hết tất cả mọi người nữ khác trên trần gian. Thánh thi đã chép như vậy. Một chiếc ly thủy tinh, nước trong vắt và với một búp hồng đang nở, mới được cắm vào trong buổi sáng chủ nhật hôm nay, có lẽ.

Trong tiếng lao xao ở ngoài hành lang phía trước tôi bỗng nhận ra một giọng nói quen thuộc của ngày nào, Chi và tôi trên thảm cỏ non thơ ấu. Và khi biết rõ là tiếng Chi, tôi run rẩy quá đỗi.

— Nhỏ đi đâu này giờ để Sơ Catherine tìm cũng hết.

— Chi với Thảo ở phía sau nhà nguyện mà.

— Có người tới thăm đợi Chi đó.

Chi hiện ra ở khung cửa. Thoạt tiên tôi nhìn thấy đôi mắt ngơ ngác của em và mái tóc lạ. Chi chưa nhìn thấy tôi vì còn khuất bởi đám bàn ghế mây phòng Sơ Giám thị.

Sơ Giám thị nói :

— Anh của em đang đợi ngoài phòng khách.

Tôi đứng bật dậy khi Chi bước ra. Đôi mắt cô bé sáng rực, một giây xúc động, Chi reo lên khẽ :

— Anh Huy !

Chi chạm đến bên tôi, nước mắt em ứa ra. Tôi bấm chặt những đầu ngón tay trong lòng bàn tay và cảm thấy như có một hạt nước nặng nề nào đang nằm trong mắt mình. Tôi muốn bước tới nắm lấy tay Chi và cúi xuống hôn hai giọt nước mắt đã vỡ ra trên má Chi. Tôi muốn nói với ra Chi một câu âu yếm, dỗ dành. Em có biết. Chi à, anh thương em. Anh đã lần trong sương mù của xứ này để đến thăm em thật sớm như anh mơ ước. Giờ thì anh lại muốn mình lau biển trong sương mù để được quanh quần bên em, suốt đời.

Tôi cần mọi. Phải lẩn nót một nụ cười để lấy tự nhiên :

— Em Chi lại nhè rồi.

Chi ngẩng lên nhìn tôi, hai hàng mi đẫm nước mắt. Chúng tôi ngồi đối diện nhau trong hai chiếc ghế rộng. Chi chẳng nói gì cả, tôi phải hỏi chuyện em, y như là ngày nào chúng tôi còn ngồi với nhau trên thảm cỏ non của hân nhiên nhỏ dại :

— Chi đang làm gì vậy ?

— Em đang chơi với bạn em.

Chi đưa một ngón tay gạt nước mắt còn ướt trên má, hỏi tôi :

— Anh lên đây làm chi vậy ?

Tôi lặng người. Chẳng lẽ Chi đã biết nói một câu chua chát. Không. Tôi phải cười :

— Anh định ghi tên học ở trên này đó Chi.

— Sao anh không học ở Sài Gòn ?

— Tại vì... anh có nhiều bạn ở trên này.

— Vậy hở.

Tôi nói dài dòng với Chi là tôi lên đây được vài tuần rồi, ở nhà một người cô. Tuần trước có tới đây nhưng không vào.

— Từ hôm gửi Chi ở đây mẹ có tới thăm Chi lần nào chưa ?

— Mẹ có viết thư cho em thôi. Sao anh Huy biết em ở đây ?

— Mẹ cho anh biết.

— Anh tới nhà em à ?

— Không. Mẹ viết vào một miếng giấy gửi tới cho anh với những cuốn sách mẹ thưởng anh thi đỗ.

— Anh Huy học giỏi ghê.

Những hạt nước mắt đã khô rồi trên má Chi, cô bé nghiêng đầu cười với tôi. Tôi lại thấy khoe răng khềnh xinh ơi là xinh của em dạo nào chúng tôi còn quần quýt bên nhau. Chỉ có khác mái tóc. Tôi cùng cười với Chi :

— Anh Huy học dốt thì mờ, nhờ Chi đẩy chữ bộ.

— Em làm gì đâu nào ?

— Em cầu nguyện cho anh thi đỗ.

Chi chớp mắt cảm động. Tôi thêm mình chết đuối một đời trong đôi mắt nai ấy đã mấy lần. Anh thêm có một người ở bên anh suốt đời để cầu nguyện cho anh may mắn, Chi ạ.

Tôi hỏi Chi :

— Mái tóc bum-bê dạo nào của em đâu rồi ?

Chi đưa tay ra phía sau gáy tuột sợi dây thun và lắc lắc cho tóc xo tung ra. Mái tóc em dài vừa chấm bờ vai. Tôi nhìn em và có một chút gì xót xa len đầu đố trong trái tim mình. Anh Chi đã có một chút gì ở đời khác. Như cỏ cây, rồi em lớn lên.

— Ở nhà như thế này thì mẹ đã phải cắt cho em hai lần rồi.

— Bây giờ Chi định để tóc dài à ?

— Nhỏ Thảo nói với em vậy.

— Rồi em có bằng lòng không ?

— Em đang ngần ngại. Em đã tính viết thư về hỏi mẹ.

Tôi gặt đầu :

— Bây giờ viết thư hỏi anh đi.

Chi chu môi :

— Anh trả lời không ?

— Trả lời hỏa tốc.

Chi kéo ngọn tóc về ngang mắt :

— Vậy thì thư Chi viết rồi đó, anh trả lời đi.

Tôi nhìn Chi, tôi không nghĩ là mình sắp sửa quyết định được một điều, nhưng rất nhanh tôi đã gặt đầu. Chi thả ngọn tóc đang kéo ngang mắt cho rơi xuống vai, mắt rạng rỡ vui mừng lẫn xúc động :

— Nhé.

— Chi để dài tới qua vai một chút trông dễ thương lắm.

— Em thích chải tóc lắm cơ anh. Em cứ đòi chải cho nhỏ Thảo hoài à, nó bảo em vậy để tóc đi.

— Ủ, em để tóc dài cho ấm gáy. Anh thấy con gái ở xứ lạnh ai cũng để tóc dài.

— Nhưng dù sao em cũng phải viết thư về hỏi mẹ.

— Ủ, nên cho mẹ biết.

— Nhờ mẹ không bằng lòng thì sao anh ?

— Thì... cứ để.

Chi ra vẻ phân vân nghĩ ngợi. Tôi nói thêm cho cô bé khỏi buồn nghĩ tới là sẽ cãi ý mẹ :

— Nhưng anh chắc là mẹ cũng muốn vậy.

Chi cúi xuống :

— Mẹ hết chiều em rồi anh.

— Sao em lại nói vậy ?

— Em biết.

Thấy Chi im lặng lúc lâu tôi biết là phải đưa em ra khỏi cái không khí có thể âm đến độ rớt ra những giọt nước mắt này. Tôi nhìn ra ngoài cửa khen bằng quơ một câu :

— Ở đây đẹp ghê há Chi.

Chi ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài. Ngoài sân bắt đầu có những thân nhân tới đợi để đưa các người nhà họ về. Chi chỉ đưa bạn của Chi mặc áo len xanh đang ngồi dưới một gốc cây phía bên kia đường, gần sân nhà nguyện :

— Nhỏ Thảo không chịu đi chơi đâu kia anh.

— Kệ nó.

— Nó chỉ chơi với em thôi.

— Chắc ở đây Chi có nhiều bạn lắm nhỉ.

— Em cũng chỉ có một mình nó thôi.

— Hồi nãy anh mới tới ngồi đợi Chi thì Chi đang đi chơi với Thảo phải không ?

— Bọn em vừa tan lễ đó anh, hai đứa vừa gặm bánh mì vừa đi quanh nhà Nguyễn đó xem đứa nào sẽ tìm được một cái gì ở dưới đất gọi là đẹp nhất.

— Trò chơi gì mà vui thế, ai bày ra vậy ?

Chi chớp chớp đôi mắt nai của em :

— Tại đêm hôm qua em nằm mơ đó anh. Em mơ thấy em có một viên ngọc quý ước gì cũng được, sáng sớm vừa tới nhà nguyện là em kể cho Thảo nghe ngay, nó thích lắm anh ạ. Rồi tan lễ hai đứa bèn nảy ra ý định chơi trò chơi xem ai sẽ lượm được cái gì gọi là đẹp nhất.

— Cuối cùng ai thắng ?

— Chúng em đang cãi nhau và định nhờ một con bạn phân xử thì anh tới.

— Em lượm được cái gì ?

— Một mảnh thủy tinh dày trong suốt.

— Còn con Thảo ?

— Nó lượm được một viên sỏi màu xám xỉ òm.

— Em bảo của nó xỉ òm không sợ nó giận à.

— Nó cũng nói em thế. Vậy mới có cãi nhau.

Tôi hỏi :

— Thế mảnh thủy tinh của em đâu rồi ?

Chi lấy trong túi áo ra một mảnh thủy tinh vỡ đặt lên mắt khoe tôi.

Tôi xòe tay ra :

— Cho anh mượn đi.

Chi nghiêng đầu :

— Anh phải bảo là nó đẹp nhất cơ.

— Thì cứ cho anh coi đã.

Một mảnh thủy tinh vỡ được vùi dưới đất lâu ngày, nước mưa làm mòn các cạnh sắc của nó, nhưng mặt kính vẫn còn trong suốt. Tôi cố đoán xem đó là một mảnh vỡ từ một miếng kính nào, nhưng khó có thể quả quyết được là nó từ khuôn cửa kính nhà thờ hay một mảnh chai nào đó.

Trong lúc tôi đang mân mê mảnh thủy tinh vỡ ấy thì trong phòng đã có thêm vài ba người khách. Sơ giám thị đang bận rộn tiếp họ với những giấy tờ và sổ sách trên bàn. Tôi để ý thấy Sơ liếc nhìn chừng tôi mấy lần này giờ.

— Chi này, Sơ cận thị kia khó lắm hả ?

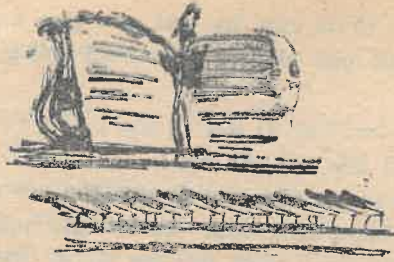
— Sơ giám thị đó anh. nghiêm nhất trường, đứa nào cũng sợ sơ ấy chẳng dám tới gần.

— Chi có sợ không ?

— Em sợ nhất.

— Anh cũng bắt đầu thấy hơi sợ Sơ ấy rồi. Chả bù tuần trước anh gặp một Sơ cũng mang kính cận dễ thương lắm kia.

(Còn nữa)

tần hoa mưa kim cương

SAO CÁI TÊN ĐÓ BỔNG DUNG TRỞ VỀ VỚI TÔI KHI cơn mưa vừa rơi trên đường phố. Một cơn mưa thật lạ, một trời nước nhạt nhòa trộn lẫn giữa nắng mai. Tôi đứng nép cùng với nhiều người dưới một mái hiên. Nước lấp lánh đùa vui bên mắt. Những tiếng lộp độp reo trên mái cao. Mưa thật không ngờ. Mưa giữa nắng. Nắng giữa mưa. Thành phố chìm trong một màu sắc ửng hồng kỳ lạ. Những con chim bay quàng xiêng tìm nơi trú. Xe cộ dần thưa thớt. Mưa mong manh, nhưng nặng hạt. Mưa tuyết với, nhưng buồn phiền...

Mưa kim cương... Mưa kim cương...

Phải, tôi vụt nhớ đến Sao và một bài ca khi ng bao giờ phổ biến của anh. Mưa kim cương. Bài ca với những câu hát xa với, dang dở. Bài ca khi Sao còn sống Bài ca viết dưới trời mưa. Mưa như bây giờ. Mưa mong manh. Mưa trong nắng. Mưa tình cờ ghé lại trần gian giây lát rồi vụt biến mất tăm.

Sao, có phải như thế không? Có phải Sao rồi cũng chỉ là cơn mưa tuyết với này, dù tha thiết đến bằng nào cũng đành dừng ngang với số phận non yếu. Sao là cơn mưa. Cuộc đời là ánh nắng. Sao lạ lùng, nên tôi không giữ nổi Sao. Sao bỏ tôi. Bây giờ. Sao bỏ mình tôi đứng lại bên vô vàn những viên kim cương mộng tưởng.

Còn nhớ lại một tiếng thở dài quen thân trong quá khứ, Sao đã vào đời tôi bằng những lời ca. Sao trầm lặng, ít cười, ít nói, nhưng phải chăng nỗi buồn của anh chính là dư âm của một cung đàn đã mê hoặc tôi? Ngày Sao còn sống, quanh tôi cả đều trở thành mộng mị. Sao dạy cho tôi sống. Sao tập cho tôi thở, thở và

thở trọn vẹn với chính trái tim mình. Có nhiều lúc đi bên Sao tôi không còn tin mình là con người của thế gian này nữa. Tôi là hoa, tôi là lá, tôi là mây trời, tôi là cánh chim... Sao biết ngưỡng mộ và ngợi ca. Tôi thích được cảm thông và yêu mến.

Thế đó. Sao là một thời vô cùng lãng mạn của một đời. Không khí của xưa kia là không khí của những gì thình lạng nhưng đầy tình tự. Sao mát, tất cả đều mát theo. Dù sao tôi cũng chỉ là con gái, đưa con gái yếu đuối luôn luôn sợ hãi những năm mở kỷ niệm. Tôi làm sao đủ can đảm để tìm về bao nơi hò hẹn cũ. Những trang sách ngày xưa đã đọc chung. Những hàng cây ngày xưa đã cùng bên nhau buồn cho từng đóa lá. Những bến nước. Những đời hoang... Tôi trốn tất cả. Tôi trốn lánh thời son trẻ của tôi. Tôi trốn bỏ cả tôi. Tôi đang bước đến một vùng trời khác: Vùng trời đầy toan tính âu lo, vùng trời của những bờ má nhăn nheo, những nụ cười giả tạo, đếm đời mình trên những tờ bạc nằm giữa lòng tay.

Trốn cả, trốn cả. Tôi phản bội với Sao. Tôi đốt cả những bài ca Sao trao cho tôi lần cuối cùng gặp nhau trong bệnh viện. Tôi sợ đôi mắt của Sao. Tôi sợ câu nói dặn dò ngăn ngui của Sao hôm nào: «Kim hãy giữ lại những bài ca này để hát một mình khi nhớ đến anh».

Anh năm xuống âm thầm như những lời ca dở dang anh đã viết. Tang lễ anh vô cùng đơn sơ. Những người khóc đưa anh không ít nhưng ai đây sẽ là kẻ khắc bong hình anh vào lòng sau đám rước, tôikina hoảng quay lại cuộc đời. Phía trước hoang vu, đằng sau hoang vu. Đừng ai trách tôi. Tôi trốn. Tôi phải trốn...

Như giọt sương một sớm mai taa trên đọt lá. Như giải mây hồng bông chọi biển xanh. Tôi tưởng rơi mình đã quên Sao. Nhưng thật tình cờ, có phải thế không Sao? Tên anh chọi sóng dậy trong tôi cùng cơn mưa sáng nay. Tôi tưởng anh về đó, về và hát tiếp những khúc ca dở dang ngày xưa. Mưa kim cương... Mưa kim cương... Hãy hát cho em nghe đi anh. Hãy kể cho em nghe đi anh. Thế nào là mưa kim cương? Thế nào là mộng? Thế nào là thực? Ai đó, có thấy như thế không? Cả một trời kim cương là tả đờ xuống chung. Hãy mở mắt thật to. Hãy trải rộng lòng mình để đánh đôi phút giây này. Vì mưa kim cương, nó mong manh lắm, chẳng bao lâu nó sẽ bỏ chúng ta.

TẦN HOA

lan như khói sương • đan hoàng

(Tiếp theo trang 7)

— Ông nói dối. Chị M. bảo rằng tôi đánh đàn như một con mèo nhỏ không hề biết lựa phím cung.

— Tôi không phải chị M.

— Thế ư. Nhưng cả những sợi dây kim tuyến và các quả cầu treo từ trần nhà cũng phản đối tôi nữa. Chúng thuộc về chị M., của chị M. đấy.

Đôi mắt của cô gái nhỏ mọng nước. Tôi dịu dàng :

— Chúng là vật vô tri mà cô bé. Nếu chúng biết phản đối cô bé hãy gỡ chúng xuống, ném vào sọt rác.

— Tôi không gỡ chúng được, ông ạ, chúng cao quá. Người ta đã treo chúng lên tuần trước trong ngày đính hôn của chị M. Và chúng ở đó mãi. Tôi ghét chúng. Ông gỡ chúng xuống cho tôi nhé.

Trái tim tôi ngừng đập trong một lúc, cô gái nhỏ trước mặt bỗng nhòe đi, quay quay. Như có một cái gì xiết ngang cổ. Như có một cái gì nghiêng con tim. Đảo lộn. Đảo lộn.

— Ông gỡ chúng xuống nhé, ông nhé ?

Giọng nói tôi khờ đặc lại :

— Để làm gì cô bé ?

— Tôi ghét chúng.

— Tôi làm gì có quyền gỡ, tại sao cô lại để người ta treo chúng lên, hở ?

Giọng tôi bỗng lạnh ngắt, hẳn học làm cô gái nhỏ bật khóc.

— Cả ông nữa, ông cũng như chúng.

— Tại sao cô lại để người ta treo chúng nó lên, hở ?

— Tôi không muốn thế. Ông gỡ chúng xuống đi.

— Vô ích.

— Tại sao ?

— Chúng đã được treo lên rồi.

— Tôi không hiểu, ông nói gì thế ?

Nhịp tim tôi dần dần trở về bình thường, nó khốn khổ đập trong lồng ngực. Tôi mỉm cười buồn phiền :

— Thôi chào cô bé, tôi đi về đây.

— Ông không ở lại nữa ư ?

— Để làm gì ?

Cô gái nhỏ đứng im, một giọt nước mắt ngấn trên má.

Tôi rời khung cửa bước xuống thềm, lối đi nhỏ vẫn thơm mùi hoa ngây ngây, sao lấp lánh trên vạt áo tiên nữ bao la. Chàng hoàng tử cầu hôn đến muộn mất rồi.

Cô gái nhỏ bỗng đi theo tôi. Tà áo lòa xòa chúng trên mặt đất, y phục của các nàng công chúa ngày xưa. Tóc cô bé bay quăn quít trong gió.

— Ông sẽ trở lại tối mai nữa chứ ?

— Không.

— Tại sao vậy ?

— Không cần thiết nữa.

— Ông không gặp chị M. nữa ư ?

Tôi mỉm cười, đôi mắt cô gái nhỏ long lanh phản chiếu đầy sao. Tôi nói dịu dàng :

— Không cô bé ạ. Tôi muốn nói với chị M. một điều tôi chưa hề nói bao giờ. Nhưng bây giờ nó không có nghĩa gì cả.

Chúng tôi ngừng lại trước hai cánh cổng bảm đầy dây tóc tiên quăn rối. Giọng cô gái nhỏ êm như tiếng hát :

— Mai, ông sẽ trở lại nhé. Tôi sẽ đợi ông. Tôi sẽ ngồi đánh đàn chờ. Ông có thấy chiếc dây chuông này không ? Ông hãy kéo nó, vâng, ông kéo thử đi. Tiếng chuông êm như nốt nhạc, một nốt thôi. Mọi người đều yêu tiếng chuông ở đây. Tôi sẽ ra đón ông, nhé. Ngày mai ông trở lại nhé ?

Tôi cầm dây chuông. Một âm thanh nhẹ ngân nga trong đêm tối, buồn.

Nhưng chỉ lần này thôi cô bé, ngày mai tôi sẽ không trở lại nữa đâu. Cô bé đừng chờ.

— Tiếng chuông êm ái lắm. Tôi sẽ nhớ nó mãi cô bé ạ. Nhưng ngày mai tôi đi rồi, tôi phải trở về.

— Ông trở về đâu ?

— Nơi tôi đã từ đó đến đây.

— Đó là nơi nào hở ông ?

— Cô bé không biết đâu.

Cô bé ngược lên nhìn tôi, hai bàn tay dịu dàng đặt vào đôi tay cứng của người đối diện.

— Nhưng ông sẽ nhớ đến tôi chứ, phải không ?

— Phải.

Tôi dịu dàng nói tiếp :

— Và tôi sẽ cố gắng quên cô bé đi, cô bé ạ.

Sao đêm lấp lánh trên bầu trời giục giã, cô gái nhỏ buông rơi đôi tay nhìn tôi đắm đắm.

— Ông sẽ trở lại chứ, tôi chờ ông.

— Không. — Tôi zghen ngào đáp, tôi sẽ không trở lại đâu. Đừng chờ. Đừng chờ.

— Vĩnh biệt cô bé !

Tôi quay đi thật nhanh, con đường trước mặt mờ nhạt những vòm cây cao. Tiếng bước chân tôi lạc lõng trong thành phố vắng. Điệu Valse nhảy nhót trong hồn, những nốt nhạc rơi xuống, thanh thoát, trầm trầm quăn quít, rồi tã. Ông sẽ trở lại chứ, tôi chờ ông. Mười ngón tay luồn lướt trên phím đàn. Đôi mắt sao khuya.

Ngày mai chuyến xe đầu tiên sẽ mang tôi đi khỏi thành phố này. Tôi sẽ trở về với khói diêm. Đừng chờ tôi, cô bé. Tiếng chuông cửa sẽ không ngân nga gọi nữa đâu.

Tôi sẽ nhớ đến cô, và tôi sẽ cố gắng quên cô bé đi, cô bé ạ.

ĐAN HOÀNG

GIẤC MƠ HỒNG

TRƯỜNG THOẠI

Tôi khoác vội chiếc áo len vào mình, tay cầm mấy quyển vở thông thả đi xuống chân đồi. Buổi chiều đang xuống thấp. Sương mù đã bắt đầu rơi vây kín thành phố. Gió thổi rì rào trong những rặng thông mượt dọc theo chân đồi, những âm thanh nghe chừng lòng như luyến tiếc về một cõi đời hạnh phúc nào đó xa xăm. Tôi nghe như có một sự đồ võ to tát bao phủ lấy hồn tôi, tự dưng tôi muốn khóc. Lần nào cũng thế, hình như tôi vẫn chưa tự chủ được tôi, vẫn hay khóc một cách trẻ con mỗi lúc nghe hồn mình nặng trĩu thương đau. Nỗi thương đau vô tình cứ bám chặt lấy tôi tự lúc nào không nhớ rõ, có điều nó hiện diện trong hồn tôi mỗi lúc mỗi nhiều, và tôi, chìm đắm miên man trong cái «thứ đau thương» đó, không một chút xót xa, oán trách. Tôi đã hân hoan đón nhận nó, một cách thật nhiệt tình bằng hái, cũng như giờ này, tôi đang nhận chịu một nỗi chia cách với mọi những thân tình muốn thuở trong tôi. Như thế, có nghĩa là tôi đã đi thật xa cái thành phố mà tôi đã sống suốt một quãng đời tuổi nhỏ sung sướng vô ngần, hạnh phúc vô biên. Và đó là một điều khiến tôi buồn tủi nhất. Có phải khi tôi xa gia đình với mơ hạnh trang đứng đây chiếc va-li ấy là lúc tôi đã bắt đầu những bước đi chập chững vào thế giới của người lớn - cái thế giới mà từ lâu nó vẫn thương quyền rũ tôi, mời mọc tôi bước vào - và tôi đã trở nên một người lớn rồi chăng? Làm sao có thể xác định được rằng tôi đã lớn, khi dưới mắt những người thân trong gia đình, tôi vẫn là đứa con quá yếu đuối, lấm ngu ngơ. Thương yêu gia đình dành cho tôi quá đầy, trọn vẹn biết bao, thế mà tôi chưa một lần

nghĩ đến, tất cả, giờ này tôi đã xa tất cả rồi. Sống nơi miền cao nguyên sương mù vây kín, tôi thấy mình bơ vơ lạc lõng quá giữa vùng đồi núi hoang sơ, chẳng có một tinh thần thuộc như thuở nào. Cũng như ngày đầu nhập học, tôi co ro trong chiếc áo len đứng nhìn sân trường lạ mà đôi mắt ướt sũng. Ngôi trường thật đẹp với những lối đi viền cỏ xanh xanh, những hàng thông xanh mượt rũ bóng mát trong sân, những tòa giảng đường tôi chưa một lần đặt chân đến. Tôi biết rồi đây tôi cũng sẽ quen dần đi với ngôi trường mới, nhưng lạ lùng làm sao, tôi buồn thương quê cũ vẫn dâng tràn mi mắt. Tôi khóc nhớ quê hương hay cho chính tôi, cho chính ngày đầu tôi chập chững bước sang một đoạn đời mới? Mãi mãi vẫn là tiếng gió rít vọng về thay cho lời đáp lại câu hỏi của tôi.

Trời đã bắt đầu tối dần. Sương mù xuống đã nhiều và gió cũng đã sửa soạn những tiếng ru buồn não nuột. Một ngày đã hết và một ngày nữa sắp qua. Tôi đã làm được gì và sẽ phải làm gì trong những ngày tháng tới? Hay cũng chỉ là những giọt nước mắt vô duyên lăn tròn trên má để buồn cho thân phận mình. Không biết bây giờ, nơi quê hương yêu dấu, có còn ai nghĩ đến tôi hay đã quên tôi như một cơn mưa nhanh của miền cao nguyên này mỗi sáng. Ngày tôi đi, tôi chẳng một lời gì gửi lại nơi yêu dấu đó. Tôi nhớ tôi chỉ cố gắng nói được vài câu thưa ba mà, anh chị rồi quay đi mà nước mắt mặn mòi. Tiếng anh Tông như dứt quãng, thôi em đi, nhớ viết thư về cho anh nghe, tôi gật đầu quay đi chỗ khác tránh những giọt nước mắt mà tôi nghĩ có thể làm anh buồn. Tim tôi tự dưng đau như, nỗi đau như cầu xé hồn tôi chết lịm. Và bây giờ tôi đã về đây, miền cao nguyên bốn mùa gió lạnh với rừng thông vì vu, sương mù giăng giăng buốt giá đã đón nhận những bước chân tôi ngập ngừng ngỡ ý làm quen. Có nên buồn không hở tôi, khi tôi một mình nơi đất lạ này? Hay tôi phải cố gượng mà vui, cố gượng mà sống nốt những khoảng thời gian sắp tới này để hoàn thành ước nguyện mà mọi người đã tin tưởng nơi tôi. Có lẽ tôi phải chấp nhận giải pháp thứ hai này. Tôi phải cố can đảm để nhìn thẳng vào con đường mình đang ngập ngừng bước, cố gắng thật nhiều dù cho có những điều bất hạnh (có thể) sẽ xảy đến cho tôi. Tự dưng, thái độ thấp-lòng mình như mềm nhũn, giá băng. Con chim nhỏ đã rời cánh mẹ, đã lia tổ ấm, và đã đủ đầy lông cánh để bay tìm một đời sống riêng cho nó. Tôi có nên buồn thái quá như lúc này không? Dù muốn dù không tôi cũng phải có một lần ra đi, tuy rằng đó là do ý tôi mong muốn, nhưng có cuộc chia ly nào mà không buồn sâu, không tiếc dẫu. Hình như trong một bài luận c ối năm, vị giáo sư dạy Pháp Văn đã cho lớp tôi làm với đầu đề tương tự như thế. Lúc ấy, tôi không ngờ rằng sẽ có ngày mình phải đóng vai một kẻ ra đi. Bây giờ thì xong tất cả, «Le jeux sont faits», tôi còn biết nói gì hơn ngoài nỗi sầu nhớ khôn nguôi thành phố cũ. Không biết bây giờ, nơi ấy, Long Xuyên thân ái của tôi ra sao. Nàng vẫn giữ vẹn nét hiền hòa xưa cũ hay đã theo thời gian mà thay đổi ít nhiều? Tôi nhớ lời chị Loan nói với tôi hôm tôi đến nhà chị mà nghe buồn lạ lùng. Chị nói lúc nhỏ thì ở nhà «cấm cung» em quá kỹ, đến khi lớn thì cho đi thật xa, mười tám tuổi mới rời khỏi được thành phố Long Xuyên, tội quá đi mất. Tôi cười buồn nhìn chị, lòng cố vờ quên đi câu nói thương xót đó. Mà chị Loan nói đúng thật đấy chứ, rông rã 18 năm qua tôi vẫn thu mình trong thành phố nhỏ bé hiền hòa đó, sống bình thần, yên vui biết chừng nào. Cái quãng thời gian xem tuy dài nhưng đến khi kịp nhìn lại thì nó đã qua nhanh như con nước của dòng sông. Dòng sông nuôi con nước lớn rồi buông tay cho con nước

xuối nguồn ra biển mặc sóng biển gầm gừ xô đẩy. Tôi bây giờ chẳng khác nào con nước nhỏ bé đáng thương đó. Rồi bỏ ngưỡng cửa gia đình tôi mang theo được những gì ngoài ngàn tim đầy ấp những bóng hình thân yêu và một bầu tinh thư sục của các bậc sinh thành mà 18 năm qua các người đã tạo nên cho tôi. Còn lời nào để an ủi cho tôi nếu không phải là lòng hoài vọng về phương trời cũ để tìm cho hồn mình lắng đọng một chút thương yêu đắm đắm dù chỉ một phút thoáng qua. Tôi nhớ buổi chiều mưa rơi lạnh buốt, trong căn phòng của cư xá nằm lơ lửng trên một ngọn đồi cao, tôi đã khóc miên man và bỏ quên không buồn ăn bữa cơm chiều. Nỗi nhớ quê hương sao cứ mãi quanh quẩn trong tôi, nhất là vào những hôm trời mưa dai dẳng. Và những lúc như thế, không còn cách nào khác hơn là tôi phải khóc. Hình như, bao giờ vẫn vậy, đó vẫn là một cách thế giúp cho chính tôi tìm được cho một chút an bình trong tâm hồn. Tôi nhớ đến má tôi, người đàn bà suốt đời chỉ biết chịu đựng và hy sinh cho anh em tôi. Thế mà ngày tôi đi, tôi chẳng có một lời nào để nói với người. Hình hời tôi đó, 18 năm quá má cứ mang, lúc tôi ra đi tôi đã làm được gì cho người vui sướng? Hay tôi chỉ để lại cho gia đình cả một nỗi lo âu khắc khoải? Con chim nhỏ bây giờ đã cất cánh, ngập ngừng và sợ hãi tìm một hướng đi cho thân chim không bị gãy cánh giữa đường vì những chiếc bẫy vô tình (hay cố ý) của những người thợ săn hung dữ. Thôi cũng đành ..

Tôi nhớ ngày xưa đã có lần Nguyễn nói với tôi rằng ở hoài một chỗ nó cũng mòn người đi. Lúc ấy tôi không nghĩ gì, bây giờ mới thấy câu nói nhiều thâm thúy. Vàng, tôi đã hiểu, rằng tôi một tuổi nào đó mình cũng phải rời bỏ một chỗ thân yêu nhất của mình, từ đó tự khoát vào mình một hình dáng mới, một con người mới, một đời sống mới, có nỗi tiếc cũng đã xong, có nỗi thương yêu nhiều cũng đã muộn. Nguyễn ơi, thành phố có nhớ tên tôi mà gọi về, có hoang vu như hình tôi giờ này buồn thương đọng thành ngọn cao chất ngất? Con đường T.H.Đ. mỗi ngày đưa đón Nguyễn đi về mấy lượt chắc vẫn dễ yêu như dạo nào? Và làm sao người biết được hồ Nguyễn, rằng tôi đã bước lại từng bước thật chậm trên con đường mang tên Nguyễn, dẫu yêu trước ngày xa thành phố, để nghe lắng đọng lại trong hồn niềm thương yêu đắng chát, chắt qua cửa nhà Nguyễn mà lòng gọi thầm như nở Nguyễn ơi, Nguyễn ơi...

Tôi vòng tay ngay ngực, bước nhanh về cư xá. Trời đêm nay sao buồn, trăng sáng không đủ làm cảnh vật nơi này tươi vui, rạng rỡ hơn. Tôi ngược lên nhìn trời, những vì sao nhỏ bé lấp lánh nằm rải rác, chờ chờ. Vì sao nào của tôi và vì sao nào của Nguyễn? Hay chỉ có đôi-mắt-buồn-muôn-thuở của Nguyễn in hình trên vòm trời ngay vòm cư xá của tôi, để mỗi đêm tôi được nghe lòng ấm lại trong một khắc thương nhớ về thành phố kỷ niệm có bóng hình Nguyễn ở đấy. Tiếng đọc kinh đều đều đắm đắm của các sư r trong phòng nguyện từ xa vọng vọng bên tai, tự dưng tôi thấy lòng mình nhẹ bớt nỗi lo âu, sợ hãi. Tôi phải gắng hoà thành con đường tôi đã chọn, phải mang về cho gia đình một niềm vui mà các người đã tin tưởng ở tôi. Ngọn buồn ơi, hãy xa lánh tôi đi nhé, hãy giúp tôi thêm nhiều can đảm chứ đừng bao giờ làm tôi chùng lòng bất lực. Em hãy ngủ yên trong ngăn kéo ký ức của hồn tôi, ngoài hiền em nhé. Bởi tôi giờ như ngọn buồn rơi, rất mong maah và yếu đuối và ngàn, dù hôm nay đã nhận được rằng tôi không còn là cô bé ngu ngơ ngu một thuở nào xa xưa.

TRƯỜNG-THOẠI

tuổi ngọc

và bạn ngọc

● HOÀNG MIỀN (Đalat) : Cháu có ý định làm... thi sĩ, mà thi sĩ chả có gì ghê gớm như bạn cháu nói đâu. Bút hiệu đó được rồi. Mong nhận được sáng tác mới.

● ĐẶNG DƯ THANH (Saigon) : Anh Chị là bút hiệu của ĐTL «sang» ấy mà.

● DƯ LIÊN KHOA (Phước Long) : Ở tỉnh, lại là tỉnh nhỏ, thì chắc chắn sách báo thế nào cũng không được đầy đủ. Hy vọng Tuổi Ngọc sẽ là người bạn nhỏ thân mến của bạn.

● DUYÊN KIM NGUYỄN (Long Khánh) : Bài đang đọc Gửi tiếp những bài khác nhé.

● YÊN LAM (Saigon) : Đã lưu ý cái đề nghị. Biết là cháu đâu có muốn vậy. Chuyện «cực chẳng đã» mà. Thôi đừng áy náy nữa.

● CỎ GẤU (Độc Mỵ (1)) : Bài đã đăng ở số trước. Hết hồi hộp rồi chứ. Đã nhận được các bài sau

● TRẦN THỊ XUÂN THẢO (Huế) : Tuổi Ngọc đóng bộ đã hết (vì sau này tiền công đóng từng vót và báo cũ trả về hư nhiều quá nên không đóng bộ nữa). Vậy có đừng gửi mua nhé.

● ĐỖ QUANG KHANH (Chí Hòa) : Lần thêm một chút lại thêm những bạn rộn chứ có sợ ông gì đâu. Tuy nhiên làm sao tránh khỏi. Vậy là Khanh phải để dành các bài ấy đến... sang năm cho sớm rồi! Chép lại như thế hay hơn (còn giữ lại được bản thảo)

● LYNH THANH THẢO (Sài Gòn) : Đó là bản phạn mà. Có dịp ghé tòa soạn chơi. Đã nhận đủ các bài của Thảo.

● TRƯƠNG ĐỨC SINH (Tràng Bàng) : Số báo ấy hết lâu rồi. Sẽ gửi lại số tem cho cháu. Muốn mua quyền ấy nên mua ngay

nơi nào có gần nhất, gửi qua hệ thống bưu điện phiên phức lắm.

● TẠ VĂN SĨ (Pleiku) : Đã lên đường nhập ngũ rồi à? Thành thật chúc lành. Lâu quá không thấy thư từ gì cả. Nhận tin ngay cho bạn đây: Phạm Phú Phúc ở đâu, thư gấp về cho Sĩ, 29 Lê Lợi Pleiku.

● HOÀI THU (Bình Dương) : Đã đọc hết «tâm sự». Nghe bạn tả cảnh tả tình ái ngại quá. Tôi nghĩ là chuyện không đến nỗi bi đát như thế đâu. Thành thật cảm ơn các ý kiến tốt về tờ báo.

● ĐOÀN THỊ LỆ HỒNG (Long Khánh) : Nhận được thư rồi. TN cũng hy vọng thực hiện được những điều như em nói. Cảm ơn «cô đồng viên ưu hạng» của TN.

● NGUYỄN MẬU PHỤNG (Saigon) : Có gì mà ái ngại quá vậy. Mong nhận được sáng tác mới.

● MỘT NHÓM ĐỘC GIẢ (Saigon) : Hết sức cảm động về thịnh tình các bạn dành cho TN. Đó chỉ là một lời «tả oán» thôi mà. Chưa đến nỗi nào đâu.

● HOÀI DUNG (Huế) : Bạn phải thông cảm về sự chờ đợi vì số thư từ ứ đọng quá nhiều. Tuổi Ngọc không bỏ sót một cái thư, một nào bài. Đã nhận được đủ bài bạn. Cảm ơn lời mắng mỏ của bạn.

● THU (Huế) : Tòa soạn cũng đành chịu, không thể giúp gì cháu được vì không còn một số nào ở tòa soạn cả cháu thông cảm nhé. Huế còn lạnh? TN gửi lời thăm thành phố lạng lẽ đó.

● MINH (Thủ Đức) : Không có gì trở ngại việc đó cả. Có dịp về Saigon nhớ ghé chơi. Cháu ví von với cái chết cô láng giềng của Nguyễn Bình nghe buồn quá.

● **HUYỀN LONG GIANG** (Trảng Bàng) : Giang thắc mắc nhiều quá. Chắc sau tết mới tiếp tục in truyện được. TN không thành lập gia đình nhưng cũng như gia đình vậy. Không có gì lộn xộn đâu.

● **VŨ VĨNH TRƯỜNG** (Nha Trang) : Xin tóm tắt :

1) Có lẽ ông ấy sẽ cho in cuốn đó một ngày gần đây, không biết nhà xuất bản nào.

2) Hình như có đăng một cái trong số mùa thi 59 thì phải. Nhận xét của bạn về nội dung có lẽ đúng một phần. Thành thật cảm ơn những ý kiến xây dựng tờ báo.

● **LÝ LỆ UYÊN** (Thành Phú) : Cháu gửi tiếp những sáng tác mới. Bạn quá nên không thể thư riêng được. Mong cháu thông cảm.

● **THA LYNH ĐA** (Saigon) : Nay thì chắc cháu đã nhập ngũ ? Vàng, việc làm đó đôi khi cũng là một cái thú chứ nhỉ ?

● **VŨ DUY CHUNG** (Phan Rang) : Đôi khi có những điều làm mình khổ tâm hết sức nhưng không làm sao khác được. Như thư nhiều quá mà không trả lời kịp, chẳng hạn. Thì chắc bạn cũng thông cảm cho chứ. Bài đang được.

● **HOÀI THUY MINH THU** (Sài Gòn) : Cũng không ngạc nhiên lắm đâu. « Ăn dật » kỹ thế. Kỳ này thì sợ giận lắm. Năm nay vì cước phí bảo đảm đắt quá nên không dám bán XHTN như năm ngoái nữa. Đã chuyển lời thăm đến ĐTL.

● **NGŨ YÊN** (Vĩnh Điện) : Có những tình cảm của mình tưởng rằng đã mất nhưng thật sự nó chìm lắng đâu đó, trong tâm hồn. Thì niềm thông cảm đó cũng là một biểu lộ vậy. Có dịp về Sài Gòn ghé TS chơi. Cứ gửi những gì viết được về TS.

● **NGỌC MINH** (Phan Thiết) : Rất tiếc. Không thể đi bài ấy được. Có gì lạ không. Vẫn liên lạc thường với Jérôme chứ ?

● **LATY** : Đã nhận được cả hai thư. Hình như vui vẻ hơn ?

● **VŨ VĂN HÙNG** (Cà Mau) : Ở đâu cũng vậy, tiện lợi cái này thì bất tiện cái khác, kháng hẳn gì ở tính lẻ thời. Và cũng tùy mình nữa chứ. Bạn cứ gửi tiếp những gì viết được.

● **NGUYỄN CÔNG MINH** (Nha Trang) : Đó là một sự trùng hợp, có lẽ, do ngẫu nhiên. Tuy nhiên cũng không biết chính xác thế nào đây. Thời bỏ qua đi vậy. Đã nhận được cái truyện mới.

● **PHAN THÚY LIỄU** (Huế) : Đã biết thế là tốt rồi, cố gắng là mẹ thành công kia mà ! Sẽ lưu ý đề nghị của Liễu.

● **PHƯƠNG DU** (Sài Gòn) : Thường thì qua 4 hay 5 số báo thì bị « lọt sỏ ». Tuy nhiên dạo sau này bài vở khá nhiều nên « thời gian chờ đợi » có thể lâu hơn. Về mực đen trên giấy trắng, vẽ nét rõ ràng để dễ làm bản kẽm. Hãy vẽ « thiết » đi.

● **NGUYỄN NHẬT ÁNH** (Đà Nẵng) : Quá bạn rộn nhất là vào những ngày cuối năm nên rất tiếc không thể viết giúp cho tờ báo bạn được. Về phần ở cuối thư, khó mà tránh khỏi. Tuy nhiên làm thế nào giảm thiểu đến tối đa là quý rồi, phải không ? Và rất tiếc không thể nêu địa chỉ các cộng tác viên trên báo được.

● **PHẠM ĐỨC** (Nha Trang) : Đôi khi buồn tình quá cũng « cay cú » một tí vậy thôi. Kề ra cũng là điều sơ sót. Làm nghề lái máy bay chắc thú vị lắm ? Đã nghĩ như thế thì còn đề ý đến những kẻ « làm ra cái điều... » chi cho mệt. Viết, đôi khi là cái thú. Tại sao không ?

BÀI NHẬN ĐƯỢC

từ bạn ngọc

thơ

Phạm Phú Phúc, Lynh Thanh Thảo, Mây Chiều, Hương Giang, Võ Hiệp Hữu, Sơn Thị Danh Xuân, Trầm Hương Xưa, Hoài Nhiên Đạo, Đinh Vô Danh, Dã Uyên, Nguyễn Huy Viên, Nguyễn Bình Nguyên, Cung Thy Quỳnh, Phạm Nghi Mân, Nguyễn Trầm Nghi, Ngọc Đalat, Văn Công Mỹ, Tôn Nữ Thu Dung, Loan Hà, Đặng Cẩm, Phan Dạ Linh, Phương Mai, Phan Thị L. Kim Hạch, Trâm Minh, Tịnh Giang Tử, Lương Mạnh, Nguyễn Anh Bình, Đoàn Thụy, Phạm Thiện, Nguyễn Dũng Ninh, Trầm Du, Phạm Vũ Nam, Tôn Nữ Thu Nga, Mây Nguyễn, Du Ca Mùa Đông, Trường Ban, Hồng Hạnh, Ngọc Thùy Khanh, Võ Văn Hùng, Trâm Mặc Thy Linh, Phạm Phú Đa, Mây Nguyễn, Trần Nguyên Bình, Vũ Tiên, Phạm Hòa Nguyễn, Hồng Hạnh, Nguyễn Thị Văn Thanh, Anh, Đỗ Nguyên Han, Chu Văn Đợi, Du Ca Mùa Đông, Phạm Duy Tân, Trần Quốc Văn, Dã Khanh, Lê Xuân Hoang, Uyên Ương, Nhân Quân, Trường Mai Vi Khanh, Nguyễn Lão, Võ Sinh, Khương Đoàn, Nguyễn Phước Hải, Bích Ngọc, Kim Thương, Huỳnh Long Giang, Nguyễn Trần Cúc Nhân, Uyên Mặc, Lê Nương Thanh Xuân, Phiêu Du, Phạm Huỳnh Huỳnh Đệ, Nhân Quân, Sa Mạc Hoang, Lê Nguyễn Hồng Linh, Hạ Đoàn, Bùi Nhung Nhớ, Trần Thị, P. Cần, Đinh Thị Thùy Nga, Nguyễn Đình Minh Tùng, N.H., Hoàng Minh Hải, Nhật Hà, Anh Việt Thi, Mặc Vũ, Trần Văn Hiền, Nguyễn An Bình, Lương Bình, T.V. 19, Thiên Thu Tấn Ngạo, Võ Sinh, Mơ Nữ, Mỹ Khê Xưa, Hoài, Nguyễn Mai Xưa, Trịnh Diễm Syfa, Tống Huyền Diệp, Lê Trần Vi Tuyền, Phạm Duy Tân, Trần Anh, Liên Quang, Dương Tại Ngâm Ngùi, Nguyễn Trương, Phan Nhã Uyên Uyên, Phạm Thiện

văn

Thérèse Thụy Du, Trâm Minh, Phạm Nguyễn, Thương Hoài Nguyễn, Huỳnh Sĩ Thi, Hồ Lệ Thu, Sa Trần, Hồng Hạnh, P.T.C, Trương Trọng Quân Vương, U Mê, Nguyễn Trọng Do Kinh, Vành Khuyên, V. Ph, Nguyễn Lăng, Ngân Đình, Trần Văn Cường, Kim Luynh, Nguyễn Thị Vòng Vàng, Đan Hoàng Hồng Hạnh, Trần Vĩ Tuyền, Lệ Thơ, Nguyễn Thị Ngọc Anh, Phạm Cần, Công Biền, Mặc Huyền Trâm, Phương Du, Lê Từ Phụng, Thu Nhật Lan, Trâm Thụy Du, Trần Thị B.T, La Yến Phi, Trần Cát Miên, Trịnh Diễm Syfa, T., Phan Nhã Uyên Uyên, Nguyễn Ngã Ca, Vũ Thy Thy Mai, Thanh.

tuổi ngọc

In tại nhà in
NGUYỄN ĐÌNH VƯỢNG

38, Phạm Ngũ Lão — Sài Gòn

giá bán

một số 60đ.
Ba tháng 720đ.
Một năm 2880đ.

Ấn hành mỗi kỳ 10.000 số
TỔNG PHÁT HÀNH ĐỒNG NAI
270, Đê Thám — Sài Gòn

SỮA

MONT BLANC

*từ xứ non cao
trời về!*

Hãy dùng
MONT BLANC

để bồi bổ
sức khỏe!

CORNELL
UNIVERSITY
MAY 23 1973
LIBRARY

Faint, illegible text at the bottom of the page, likely bleed-through from the reverse side.